

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС НЕПРИЗНАТИ ГРЕХОВЕ

Част 3 от „Травис“

Превод от английски: Емилия Ничева-Карастойчева, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Не вдигай — казах аз, когато чух звъна на домашния ни телефон.

Наречете го както щете — лошо предчувствие или параноя, — ала жужащият звук разсея умиротворението, увило ме като в пашкул.

— Кодът е 281 — констатира приятелят ми Дейн, който запържваше тофу в тигана и тъкмо изсипваше в него консерва екологично чист доматен сос. Дейн беше вегетарианец — тоест, вместо с кубче говежди бульон, приготвяше чилито със соев протеин. Подобно светотатство би възмутило всеки тексасец до дъното на душата му. Аз обаче се примирявах заради Дейн. — Виждам го на екрана. 281.

Хюстън. Трите цифри веднага ме хвърлиха в потрес.

— Обажда се или майка ми, или сестра ми — отчаяно рекох. — Да изчакаме телефония секретар.

Не бях разговаряла с тях от поне две години. Телефонът продължаваше упорито да звъни. Дейн посегна да изсипе в соса шепа зеленчукови кубчета, но поспря и заяви:

— Не можеш да избягаш от страховете си. Нали така предупреждаваш читателите си?

Водех рубрика със съвети във „Вайб“ — списание, посветено на човешките взаимоотношения, на секса и градската култура. Рубриката, озаглавена „Попитай госпожица Независимост“, започнах да списвам още като студентка в университетския вестник. Бързо си спечелих аудитория. След завършването представих „Госпожица Независимост“ на „Вайб“. Предложиха ми да пиша веднъж седмично за тях. Повечето от съветите публикувах в списанието, но на желаещите изпращах и лични отговори срещу заплащане. За да подпомогна бюджета си, от време на време сътрудничех и на други женски списания.

— Не бягам от страховете си — отвърнах. — Бягам от роднините си.

Зън-зън.

— Просто вдигни, Ела. Винаги съветваш хората да се изправят лице в лице с проблемите си.

— Е, аз предпочитам да загърбвам моите и да ги оставям да тлеят — приближих се до телефона и разпознах номера. — Божичко! Мама е.

Зън-зън.

— Хайде! — настоя Дейн. — Едва ли е толкова страшно.

Взрях се уплашено и неохотно в телефона.

— За тридесет секунди ще изтърси нещо, което незабавно ще ме прати на психиатър.

Зън-зън.

— Ако не разбереш какво иска — отбеляза Дейн — ще се измъчваш цяла нощ.

Издишах звучно и грабнах слушалката.

— Ало?

— Ела! Спешно е!

За майка ми — Канди Варнър — всичко беше неотложно. Тя беше истеричен родител, внушаващ страх — истинска кралица на драмата. Ала го прикриваше толкова усърдно, че малцина подозираха какво се случва зад затворените врати на дома ни. Изискваше дъщерите ѝ съпричастно да поддържат мита за щастливия семеен живот и двете с Тара безрезервно ѝ съдействахме.

От време на време мама правеше опити да се сближи с нас, ала бързо губеше търпение и започваше да недоволства. Научихме се да следим за знаци, предвещаващи обрат в настроението ѝ. Превърнахме се в буревестници, опитващи се да следват ветровете, без да попадат в околото на бурята.

Тръгнах към дневната, за да се отдалеча от тропането на тиганите.

— Как си, мамо? Какво става?

— Казах ти вече. Спешно е! Тара дойде днес. Без никакво предупреждение. Има бебе.

— Нейно бебе?

— Че за какво ѝ е чуждо бебе? Да, нейно е. Не знаеше ли, че е бременна?

— Не — успях да вметна, дирейки опора в облегалката на дивана. Пипнешком приседнах върху нея. Повдигаше ми се. — Не

знаех. Не сме се чували отдавна.

— Кога за последно ѝ се обади? Сещаш ли се изобщо за нас, Ела? За близките си? Присъстваме ли изобщо в твоя списък с приоритети?

Сърцето ми задумка като сушилня, пълна с мокри панталони, стоях безмълвно, вцепенена от ужасяващо познатото ми от детинство чувство. Ала вече не бях дете. Напомних си, че съм жена с образование, кариера, стабилна връзка и кръг от добри приятели и успях да отвърна спокойно:

— Изпращам ви картички.

— Не са искрени. В последната за Деня на майката нямаше и дума за всичко, което съм направила за теб. За щастливото ти детство.

Поставих длан на челото си с надеждата да възпра мозъка си да не експлодира.

— Там ли е Тара сега, мамо?

— Щях ли да ти се обадя, ако беше тук? Тя... — гневен детски писък заглуши гласа ѝ. — Чуваш ли на какво съм подложена? Тя го остави тук, Ела! Изчезна! Какво да правя?

— Каза ли кога ще се върне?

— Не.

— И не беше с мъж? Спомена ли кой е бащата?

— Не мисля, че знае. Съсипала си е живота, Ела. Никой няма да я вземе вече.

— Колкото и изненадващо да ти звучи — вметнах аз, — днес много неомъжени жени си имат деца.

— Все пак са белязани. Знаеш през какво преминах, за да ви предпазя от това.

— След последния ти съпруг — отвърнах аз — смятам, че бихме предпочели клеймото.

— Роджър беше добър човек — с леден глас отсече тя. — Щяхме да останем заедно, ако с Тара се бяхте научили как да се спогаждате с него. Не съм виновна аз, че собствените ми деца отблъснаха съпруга ми. Той ви обичаше, момичета, но вие не му дадохте шанс.

Извъртях очи.

— Роджър ни обичаше малко повече отколкото се полага, мамо.

— Какво искаш да кажеш?

— Нощем подпиряхме вратата на спалнята със стол, за да не влезе. И не смятам, че идваше да ни завие.

— Измисляш си. Никой не ти вярва, Ела.

— Тара ми вярва.

— Тя не помни нищо за Роджър — тържествуващо ме уведоми мама. — Нищичко!

— Нормално ли ти изглежда това? Че е изтрила от съзнанието си дълги периоди от детството си? Не мислиш ли, че трябва да помни все нещичко за Роджър?

— Явно е вземала наркотици или е пиела. Предразположени сте по бащина линия.

— Или е знак за травма от детството? Мамо, сигурна ли си, че Тара не е отишла просто до магазина?

— Да, напълно. Оставила е бележка за сбогом.

— Пробва ли да ѝ позвъниш по мобилния телефон?

— Разбира се! Не отговаря! — мама се даваше от раздразнение. — Пропилях най-хубавите си години в грижи за вас. Не смятам да го преживявам отново. Твърде млада съм да ставам баба. Не искам никой да узнае. Ела да го прибереш, преди някой да го види, Ела! Направи нещо с него или ще го дам на социалните.

От острия ѝ тон ми се зави свят — разбихах, че не отправя напразни заплахи.

— Не прави нищо — казах — не давай бебето никому. След няколко часа пристигам.

— Имах среща. Ще се наложи да я отложам — мрачно отбеляза тя.

— Съжалявам мамо. Идвам. Тръгвам веднага. Удържай положението. Почакай ме.

Телефонът изщрака. Треперех от безпокойство, обливах ме студени тръпки, когато повее откъм климатика пробягваше по врата ми.

„Бебе“, рекох си нещастно. „Бебето на Тара“.

Заклатушках се към кухнята.

— Досега — започнах — смятах, че най-лошото, с което ще се сблъскам тази вечер са кулинарните ти умения.

Дийн беше свалил тигана от котлона. Наливаше нещо светлооранжево в чаша за мартини. Обърна се и ми я подаде. В зелените му очи светеше приятелско съчувствие.

— Пийни си.

Глътнах малко от сладникавата течност и се намръщих.

— Благодаря, тъкмо си мислех колко се нуждая от нещо силно. Морковен сок, например — оставих чашата — Ала да не прекалявам. Налага се да шофирам.

Погледнах загриженото лице на Дейн и спокойствието и уравнивесеността му сякаш ме увиха в меко одеяло. Беше небрежно красив, рус и висок, с постоянно загорялото и обветрено лице на човек, току-що прибирал се от плажа. През повечето време се обличаше в дънки и конопени сандали, сякаш да е винаги подготвен за спонтанна екскурзия към екваториалните региони. За Дейн свършената ваканция беше импровизиран преход, из екзотична джунгла със семпла екипировка — манерка и джобен нож.

Макар да не познаваше майка ми и сестра ми, аз му бях разказвала доста за тях, предпазливо изкопавайки фактите като чупливи археологически находки. Не беше лесно да разговарям за миналото си, за който и да било отрязък от него. Бях събрала сили да доверя на Дейн само главното — че родителите ми се разведоха и татко ни напусна, когато бях на пет. Единственото, което научих за него след това беше, че се е оженил повторно, има нови деца и в новия му живот няма място за мен и за Тара.

Независимо от провала му като баща, аз не можех да го виня, задето е поискал да избяга. Притесняваше ме обаче, че татко е знаел при какъв родител ни оставя. Навярно е смятал, че дъщерите се чувстват по-добре при майките си. Навярно се е надявал, че с времето мама ще се промени. Или се е страхувал, че едната или двете му дъщери ще заприличат досущ на нея — нещо, с което не би се справил.

Преди да срещна Дейн в Тексаския университет, в живота ми нямаше сериозни връзки. Той винаги се държеше мило, разчиташе сигналите ми, не изискваше твърде много. С него се почувствах сигурна за пръв път в живота си.

Ала въпреки всичко нещо липсваше между нас, нещо, което ме глождеше като камъче, попаднало незнайно как в обувката ми. Независимо какво бе това липсващо нещо, то ни пречеше да постигнем свършена близост.

В кухнята Дейн обгърна топло рамото ми. Разтърсващо студеното усещане започна да стихва.

— От дочутото — подхвана Дейн — разбирам, че Тара е оставила едно неочаквано бебе при майка ти, която планира да го предложи на търг в интернет.

— Смята да го даде на социалните — отвърнах аз. — Още не й е хрумнало да го продава.

— И какво очаква от теб?

— Иска да взема бебето — скръстих ръце аз. — Май не е обмисляла други варианти.

— Никой ли не знае къде е Тара?

Поклатих глава.

— Искаш ли да дойда с теб? — мило попита Дейн.

— Не — отговорих, почти преди да е довършил въпроса. — Тук си достатъчно зает.

Дейн беше основал компания за оборудване, изследващо околната среда, и едвам смогваше на бързите темпове, с които потръгна работата. Не разполагаше със свободно време.

— Освен това — обясних аз — не знам кога ще успея да издиря Тара и в каква форма ще я намеря.

— Ами ако се наложи ти да гледаш детето? Не, не се изразих правилно — как ще постъпиш, за да не се налага ти да гледаш детето?

— Защо да не го доведе тук за ден-два? Само докато...

Дейн поклати твърдо глава.

— Не го води тук, Ела. Не искам бебето.

Изгледах го мрачно.

— Ами ако беше полярно мече или галапагоско пингвинче? Обзалагам се, че нямаше да го отритнеш.

— Бих направил изключение за застрашените видове — отвърна той.

— Това бебе е застрашено. Попаднало е при майка ми.

— Върви в Хюстън да овладееш положението. Ще те чакам да се върнеш — след кратко мълчание Дейн твърдо добави. — Сама.

Обърна се към печката, вдигна тигана със зеленчуков сос и го изля в купа с пълнозърнести спагети. Най-отгоре поръси настърган соев кашкавал.

— Хапни, преди да тръгнеш — ще те зареди с енергия.

— Не, благодаря — отказах. — Изгубих апетит.

Суша усмивка пробяга по лицето му.

— Как не! След десетина минути ще спреш колата пред прозорчето на някой „Бъргър еди-кой си“.

— Смяташ, че бих те измамила? — възкликнах с най-невинния гняв, който успях да разиграя.

— С друг мъж — не. С чийзбургер... без да ти мигне окото.

ВТОРА ГЛАВА

Винаги съм ненавиждала тричасовия път по магистралата между Остин и Хюстън. Ала дългата тишина ми позволи да пресея спомените от детството, за да се опитам да разбера какво е принудило Тара да роди бебе, за което не е готова да се грижи.

Доста рано проумях, че нищо прекалено не е хубаво, включително красотата. Аз бях извадила късмет да се появя на бял свят прилично симпатична, със сини очи, руса коса и млечнобяла кожа, която, изложена на жестоките лъчи на тексаското слънце, веднага ставаше огненочервена („Нямаш мелатонин“, удиви се веднъж Дейн. „Все едно си родена да живееш в библиотека.“). На четири-пет бях средна на ръст с прилично телосложение и хубави крака.

Тара обаче принадлежеше към селенията на богините. Сякаш природата, експериментирала както си му е редът с мен, беше решила да създаде шедьовър. Тара беше уцелила генетичния джакпот с изваяните си черти, буйна платиненоруса коса и плътни устни, каквито колагенът е неспособен да пресътвори. На десет тя беше висока за възрастта си и често я вземаха за супермодел. Единствената причина, поради която Тара не пое по този предначертан курс беше, че ѝ липсваха дори минималните количества дисциплина и амбиция, необходими за котешката пътечка.

Поради това и по ред други причини аз не завиждах на Тара. Красотата ѝ — абсолютното ѝ великолепие — държеше околните на дистанция и същевременно ги подтикваше да се възползват от нея. Приемаха, че е глупава и, честно казано, Тара не се стремеше да блесне интелектуално. Никой не очаква красавиците да са умни. Мнозинството смята за отблъскващо това съчетание. Обществото не прощава излишествата. Изобилието от хубост създаваше само проблеми на сестра ми. Когато се видяхме за последно, през живота ѝ вече бяха минали твърде много мъже.

Вървеше по стъпките на мама.

Някои от приятелите на мама бяха симпатични мъже, привлечени първо от красотата и жизнеността на работещата жена, отдадена на дъщерите си. После обаче прозираха същността ѝ — че мама търси обич, ала е неспособна да отвърне на чувствата, че държи непременно да контролира и властва над всеки, понечил да се сближи с нея. Местата на отблъснатите попълваха нови завоевания — постоянен и изтощителен поток от любовници и приятели. Вторият ѝ съпруг Стив издържа четири месеца и подаде молба за развод. Запомних го като мило и разумно присъствие в дома ни и дори краткият му престой у нас ме убеди, че не всички възрастни са като мама. На раздяла той тъжно ни каза, че сме добри деца и би желал да ни вземе при него. Покъсно обаче мама обяви, че Стив си тръгнал заради мен и Тара. Добави, че ако не се държим по-добре, никога няма да имаме истинско семейство.

Когато навърших девет, мама се омъжи за Роджър — последния съпруг — без дори да си направи труда да ни предупреди. Той беше чаровен и елегантен и подходи толкова приятелски към доведените си дъщери, че отначало го харесахме. Не след дълго обаче мъжът, който ни четеше приспивни приказки, започна да ни показва страници от порнографски списания. Обичаше да ни гъделичка — дълго и по начин, неподобаващ на възрастен мъж. Роджър се интересуваше най-вече от Тара, водеше я на излети и ѝ купуваше специални подаръци.

Тара започна да сънува кошмари, имаше нервни тикове и човъркаше в чинията, без да слага и залък в устата си. Помоли ме да не я оставям сама с Роджър. Мама побесня, когато с Тара се опитахме да ѝ кажем. Дори ни наказа, задето лъжем. Страхувахме се да споделим с някой извън семейството, убедени, че щом мама не ни вярва, значи никой няма да ни повярва. Оставаше ми единствено да пазя Тара — доколкото ми позволяват силите. Когато бяхме у дома, не се отделях и за секунда от нея. Тя спеше до мен, а аз подпирах със стол вратата. Една нощ Роджър тропа по вратата почти десет минути.

— Хайде, Тара. Пусни ме, или повече няма да ти купувам подаръци. Искам само да поговорим. Тара... — той блъсна по-силно вратата и столът изскърца безпомощно. — Държах се мило с теб онзи ден, забрави ли? Казах ти, че те обичам. Ако не махнеш стола обаче, няма да бъда добър. Отвори, Тара, или ще кажа на майка ти, че си непослушна. Ще те накаже.

Сестричката ми се сви на топка до мен. Трепереше. Запуши уши с длани.

— Не го пускай, Ела — прошепна ми. — Моля те.

И аз бях уплашена. Ала завих Тара с одеялото и станах.

— Спи — рекох аз достатъчно ясно, за да ме чуе чудовището пред вратата.

— Отвори, малка кучко! — той натисна по-силно и пантите затропаха.

Къде беше мама? Защо не предприемаше нищо? На тъмната светлина от нощната лампа аз заопипвах трескаво под леглото за кутията, в която държахме принадлежностите си за приложно изкуство. Увих пръсти около студените дръжки на металната ножица. С нея изрязвахме хартиени кукли, картинки от списания и капациите на кутиите с мюсли. Чух глухо издумкване, когато Роджър бутна с рамо вратата — толкова силно, че столът се разклати. При всеки удар сестра ми избухваше в ридания. Адреналинът запрепуска из вените ми, сърцето ми гневно заби. Изтичах задъхана към вратата, стиснала здраво ножицата. Още едно издумкване, още едно... Дървото вибрираше и се цепеше. Светлината от коридора заструи в стаята, когато Роджър откряна вратата достатъчно, та да си промуши ръката вътре. Ала щом започна да избутва стола, аз се спуснах напред и прободох ръката му с ножицата. Усетих как металът зловещо прониква в нещо меко. Дочух приглушен рев от болка и гняв и после нищо, само звук от отдалечаващи се стъпки. Стиснала ножиците, аз се сгуших в леглото при Тара.

— Страх ме е — проплака сестра ми и сълзите ѝ намокриха ръкава на пижамата ми. — Не му позволявай да ме пипне, Ела.

— Няма — твърдо отсякох аз, макар да се тресях като листо. — Ако се върне, ще го промуша като прасе. А ти заспивай.

Цяла нощ Тара спа пристисната в мен, а аз будувах и сърцето ми подскачаше при всеки звук.

На сутринта Роджър го нямаше. Беше си тръгнал завинаги. Мама никога не ни попита за онази нощ — нито какво се е случило, нито как си обясняваме внезапното оттегляне на Роджър от живота ни. Каза единствено: „Повече няма да имате татко. Не заслужавате“. Последвах нов мъже — някои лоши, но не колкото Роджър. И най-странното беше, че Тара не си спомня Роджър и нощта, когато набодох

ръката му с ножиците. Остана удивена, когато няколко години по-късно споменах случката.

— Сигурна ли си? — попита тя, сбърчила объркано чело. — Да не би да си сънувала?

— На другата сутрин се наложи да измия ножиците — припомних ѝ, уплашена от празния ѝ поглед. — По тях имаше кръв. А столът беше пречупен на две. Не си ли спомняш?

Тара поклати невярващо глава. След всичко преживяно, след парада от любовници, които никога не се задържаха задълго, аз станах мнителна и срамежлива, не се доверявах на мъжете. Тара обаче тръгна по другия път — на непрекъснатата смяна на партньорите и безразборен секс. А аз се питах колко ли наслада — ако изобщо я има — извлича от него. Импулсът да закрилям и да се грижа за Тара никога не ме напусна. През пубертета вземах колата и я прибирах от всякакви странни места, където я беше зарязал поредният любовник. Работих като сервитьорка и ѝ дадох спестеното, за да си купи рокля за бала. Заведох я на лекар да ѝ предпише хапчета против забременяване. Беше на петнайсет.

— Мама казва, че съм курва — прошепна ми Тара в чакалнята пред кабинета. — Вбесена е, че вече не съм девствена.

— Това е твоето тяло — прошепнах ѝ в отговор аз, стиснала ледената ѝ ръка. — Можеш да правиш с него, каквото решиш. Но не забременявай. И не бива да позволяваш никому да те използва, ако не си сигурна, че те обича.

— Момчетата винаги казват, че ме обичат — отвърна ми Тара с горчива усмивка. — Как да позная дали наистина го мислят?

Аз поклатих безпомощно глава.

— Още ли си девствена, Ела? — попита Тара след кратко мълчание.

— Аха.

— Затова ли Брайън скъса с теб миналата седмица? Защото му отказа да го направите?

Поклатих глава.

— Аз скъсах с него — вгледах се в нежносините ѝ очи и се опитах да се усмихна печално. Получи се по-скоро гримаса. — Върнах се от училище и ги сварих с мама.

— Какво правеха?

След дълго колебание отговорих кратко:

— Пиеха.

Въобразявах си, че вече съм изплакала всичките си сълзи, ала очите ми се навлажниха отново, когато кимнах. И макар Тара да беше по-малка от мен, тя положи длан върху главата ми и утешително я придърпа към слабичкото си рамо. Останахме така, докато се появи медицинската сестра и повика Тара.

Мисля, че нямаше да преживея детството си без Тара. И тя без мен. Тя бе единствената нишка, свързваща ме с миналото. А аз — нейната. В това се състоеше и силата и слабостта на близостта ни.

За да не бъда несправедлива към Хюстън, ще уточня, че щях да го харесвам много повече, ако не го виждах през призмата на спомените. Хюстън е като тепсия — мокър като потен чорап и изненадващо зелен на места, понеже се вие край пояс гъсти гори, спускащи се откъм Източен Тексас. Из цялата плетеница от улички, разпрострели се като паяжина около центъра, течеше трескава строителна дейност — навсякъде никнеха блокове, къщи, търговски и административни сгради. Кипнал от живот град — ярък, бляскав, мръсен и трескав.

Обжарените от лятото пасбища постепенно се превръщаха в океани от жарък асфалт с островчета от молове и супермаркети. Тук-там някой небостъргач се извисяваше като самотно дърво, мигрирало от центъра на града.

Мама живееше в югозападния му край — в квартал, обитаван от представители на средната класа и застроен около площад, приютявал навремето ресторанти и магазинчета. Сега площадът беше превзет от огромен търговски център, предлагащ стоки за дома. Къщата на мама наподобяваше ранчо в колониален стил с хилави колони на фасадата и две спални. Подкарах по улицата, изтръпнала при мисълта, че скоро ще се наложи да свърна в алеята.

Спрях пред гаража, изскочих от колата и забързах към входа. Мама отвори вратата, преди да успее да натисна звънеца. Разговаряше с някого по телефона, с тих съблазнителен глас:

— ... обещавам да се реванширам — изгука тя. — Следващият път — усмихна се леко. — О, нима не се досещаш как?

Затворих вратата и зачаках колебливо. Разговорът продължаваше.

Мама изглеждаше както винаги — стройна, стегната и облечена като невръстна поп звезда, независимо че приближаваше петдесет. Носеше впита черна тениска, дънкова минипола, пристегната с колан, обсипан с изкуствени кристали, и сандали с високи токчета. Челото ѝ беше гладко като гроздова ципа. Косата ѝ беше боядисана в съвършен платинен нюанс и падаше по раменете ѝ на педантично оформени вълни. В очите ѝ ясно разчетох как оценява обикновената ми бяла памучна тениска с копчета отпред.

Докато изслушваше човека от другата страна на линията, мама ми махна към коридора, който водеше към спалните. Аз кимнах и тръгнах да търся бебето. Къщата миришеше на филтриран през климатика въздух, на стари килими и ароматизатор с тропически аромат. Стаите бяха мрачни и притихнали.

Върху нощната масичка до голямата спалня светеше малка лампа. Приблжих към леглото, стаила удивено дъх. Бебето лежеше в средата — едва забележимо вързопче. Момче. Беше облечено в синьо и спеше с разперени ръчички и устни, стиснати здраво като кутийка за пудра. Приседнах и се вгледах в безпомощното създание с дребно, сбръчкано като на старче личице и нежна розова кожа. Прозрачните му клепки изглеждаха синкави, имаше меки черни коси, а ноктите на пръстчетата му бяха малки и остри като на птичка.

Абсолютната безпомощност на бебето ме изпълни с тревога. Щом се събудеше, щеше да се разплаче. И да се напишка. Нуждаеше се от грижи, оставащи загадка за мен — загадка, която не исках да разбулвам.

Донякъде разбирах защо Тара е прехвърлила тежката отговорност на друг. Донякъде. Но преди всичко изпитвах желание да я убия. Понеже сестра ми знаеше колко глупаво е да го остави при мама. Знаеше, че мама няма да се погрижи за него и че аз ще бъда привикана да измисля изход от положението. Аз играех ролята на щатен семеен спасител, докато не напуснах доброволно тази длъжност, подтиквана от чувство за самосъхранение. Още не бяха ми простили.

Оттогава се питах как и кога пътищата ми ще се пресекат отново с мама и сестра ми и дали ще сме променени достатъчно, за да общуваме нормално. Надявах се да се получи като във филмите по

„Холмарк“ — много нежни прегръдки и усмивки на семейната веранда.

Би било чудесно. Но в моя случай — невъзможно. Бебето спеше и дишаше като котенце. Изглеждаше толкова мъничко, толкова самотно, че в сърцето ми натежа невидимо олово — тъга, примесена с гняв. Зарекох се мрачно да не позволявам на Тара да избяга. Да я намеря и този път да я принудя да понесе последствията от постъпките си. Ако не успея, щях да открия бащата на детето и да настоявам да поеме отговорността си.

— Не го събуждай — предупреди ме мама от прага. — Два часа се мъчих да го усмиря.

— Здравсти, мамо. Изглеждаш чудесно.

— Работя с личен треньор. Текат му лигите. Ти си напълняла, Ела. Трябва да внимаваш наследила си фигурата на баща си, а всичките му роднини бяха склонни към пълнеене.

— Не съм се отпуснала — раздразнено отвърнах аз. Изобщо не бях пълна. Имах силно тяло с привлекателни извивки. Три пъти седмично посещавах курсове по йога. — И Дейн не се оплаква — добавих оправдателно, преди да се овладее. Веднага ми се прищя да си прехапя езика. — Но всъщност няма значение какво смятат другите, щом аз се чувствам добре в собствената си кожа.

Мама ме измери с пренебрежителен поглед.

— Още ли си с него?

— Да. И искам да се върна при него възможно най-скоро, което означава, че трябва да намерим Тара. Разкажи ми пак какво стана, когато дойде.

— Ела в кухнята.

Станах предпазливо от леглото и я последвах.

— Първо, Тара се появи без никакво предупреждение — заобяснява мама, когато влязохме в кухнята. Рече ми: „Това е внукът ти“. Просто така! Поканих я вътре, предложих ѝ чай и седнахме да поговорим. Тара каза, че живее с братовчедка ви Лайза и работи почасово в някакъв офис. Забременяла от един от приятелите си, който не можел да ѝ помага. Знаеш какво означава това. Или няма пукната пара, или е женен. Предложих на Тара да го даде за осиновяване. Не искала. Тогава я предупредих, че бебето ще промени коренно живота ѝ. А тя отвърна, че вече започвала да го осъзнава. После му приготви

млякото и седна да го храни, а аз се оттеглих в спалнята да подремна. Щом се събудих, Тара беше изчезнала, а бебето си беше още тук. До утре трябва да си го завела някъде. Приятелят ми не бива да узнава за нищо на света.

— Защо?

— Не искам да мисли за мен като за баба.

— Много жени на твоята възраст стават баби — констатирах аз.

— Аз младея, Ела. Никой не се досеща за истинската ми възраст — думите ми явно я обидиха. — И трябва да си доволна. Крушата не пада по-далече от дървото.

— Не смятам, че някога ще изглеждам като теб — сухо отвърнах аз. — И сега не приличам на теб.

— Би могла. Стига да положиш усилия. Защо ти е толкова къса косата? Не отива на формата на лицето ти.

Вдигнах ръка към прагматично подрязаната над раменете ми мека и права коса.

— Покажи ми бележката, която ти е оставила Тара.

Мама донесе прозрачна папка.

— Вътре е. Заедно с документите от болницата. Страницата от бележник беше най-отгоре. Зърнах болезнено познатия почерк на сестра си — окръглен и неравен. Движен от отчаян натиск, върхът на химикалката едва не беше пробил хартията.

„Скъпа мамо,

Трябва да замина и да обмисля положението. Не знам кога ще се върна. И съответно предоставям на теб или на сестра ми Ела отговорността да се грижите за детето ми и да му бъдете настойници, докато съм готова да си го прибера.

Искрено твоя — Тара Сю Варнър“

— „Съответно“ — измърморих аз с крива усмивка и подпрях челото си с ръка. Сестра ми навярно е искала да придаде по-официален, юридически тон на бележката. — Струва ми се, че трябва да уведоим социалните служби. За да не решат, че е изоставила детето.

Прелистих документите в папката и отрих свидетелството за раждане. Бащата не бе вписан. Бебето беше точно на една седмица. Казваше се Люк Варнър.

— Люк? — възкликнах аз. — Защо го е нарекла така? Познаваме ли някой Люк?

Мама отвори хладилника и извади диетична напитка.

— Братовчед ти Порки... Май истинското му име беше Люк. Но Тара не го познава.

— Имам братовчед Порки?

— Втори братовчед. Син е на Биг Бой. Поредният от роднинските легиони, с които никога не бяхме се срещали. Буйствата и маниите изобилстваха в семейството ни — бяхме жив каталог на умствените разстройства от психиатричния справочник.

Съсредоточих се отново върху свидетелството и казах:

— Родила го е в „Уимънс Хоспитал“. Знаеш ли кой я е придружавал? Спомена ли нещо?

— Братовчедка ви Лайза била с нея — кисело отвърна мама. — Обади ѝ се за повече подробности. На мен няма да ми каже нищо.

— Непременно. Аз... — поклатих замаяно глава. — Как е Тара? Потисната ли ти се стори? Или уплашена? Здрава ли е?

Мама отля от бутилката върху купчина лед и се взря в розовата пяна, издигаща се към ръба на чашата.

— Беше напълняла. И изглеждаше изморена. Само това забелязах.

— Да не би да страда от следродилна депресия? Сигурно трябва да взема лекарства.

Мама сипа малко водка в чашата.

— Хапчетата няма да ѝ помогнат. Никога няма да поиска бебето — отпи глътка от кипящата течност и добави: — Не я бива за майка. Също като мен.

— Защо реши да имаш деца, мамо? — меко попитах аз.

— Така постъпват жените, щом се омъжат. И аз се стараех. Жертвах се в името на хубавото ви детство. Но и двете май сте забравили. Срамота! Колко неблагодарни са децата! Особено дъщерите.

Не знаех какво да отвърна. Откъде да започна. Как да обясня колко съм се мъчила да събера всеки хубав спомен? Как всеки миг на

майчина обич, прегръдка, приказка за лека нощ — е бил като дар свише. Но преди всичко как детството ми — и детството на Тара — прилича на черга, която издърпват изпод нозете ни. И колко пълната липса на майчински инстинкт — дори изконния импулс да браниш потомството си — ни е пречил да общуваме с хората.

— Съжалявам, мамо — успях да изрека тъжно през заседналата в гърлото ми буца.

Бях сигурна обаче, че мама не разбира за какво съжалявам.

Откъм спалнята долетя писклив рев. Звукът ме вледени. Бебето се нуждаеше от нещо.

— Време е за млякото му — обяви мама и тръгна към хладилника. — Ще го стопля. Върви да го донесеш, Ела!

Ревът стана по-настойчив. Кътниците ме заболяха, сякаш съм сдъвкала тенекия. Хукнах към спалнята и видях как малкото вързопче се извива като новородено тюленче. Сърцето ми затупка толкова бързо, че не различавах паузите между ударите.

Приведох се и се пресегнах предпазливо към него. Не знаех как да го вдигна. Не ме биваше с децата. Никога не бях гушкала бебетата на приятелките си — не ми харесваха. Плъзнах длани под гърчещото се телце. И под главата. Знаех, че главата и вратът трябва да се придържат. Притиснах го някак си към себе си — телцето му излъчваше крехкост и същевременно здравина. Плачът стихна и бебето ме изгледа с присвити а ла Клинт Истууд очи. После отново надигна глас. Беше толкова безпомощно. Поех към кухнята с една-единствена мисъл — че на нито един екземпляр, пръкнал се в нашето семейство, включително и на мен, не бива да се поверяват деца.

Седнах и несръчно наместих Люк в скута си, а мама ми подаде шишето. Внимателно насочих силиконовия биберон — който изобщо не приличаше на човешка гърд — към устицата на Люк. Той го захапа, млькна и засука съсредоточено. Въздишката на облекчение ми напомни, че без да съзнавам досега съм сдържала трескаво дъх.

— Тази вечер може да останете — обяви мама. — Но утре трябва да си вървиш. С него. Твърде заета съм да се оправям с тази каша.

Стиснах зъби да възпра напирания поток от възражения — не беше честно не беше моя вина и мен ме чакаше доста работа и аз имах личен живот. Замълчах обаче не само защото разбиха, че мама не дава пет пари, а и понеже усетих, че най-тежка е частта на безсловесното

дете в ръцете ми. Люк беше горещият картоф, обречен да го подхвърлят насам-натам, докато някой не бъде принуден да го задържи.

И тогава ми хрумна — ами ако бащата е наркоман или престъпник? С колцина беше спала Тара? Всичките ли трябваше да издира и да ги подложат на тест за бащинство? Ами ако откажат? Адвокат ли ще се наложи да наема?

Страхотно забавление ми предстоеше.

Мама ми показа как да изправя бебето, за да се оригне и как да му сменям пелените. Уменията ѝ ме изненадаха — не си падаше по бебето, а и отдавна не беше ѝ се налагало да върши всичко това. Опитах се да си я представя като млада майка, търпеливо обгрижваща невръстните си деца. Няма как да ѝ е харесвало. Мама в компанията на бебе — шумно, обсебващо, нямо създание... не, дори фантазията ми беше безсилна.

Донесох куфарите си от колата, сложих си пижамата и занесох бебето в дневната.

— Къде ще спи? — попитах, чудейки се какво ще замести кошарката.

— Вземи го до теб в леглото — предложи мама.

— Ами ако го затисна насън, или го съборя долу?

— Тогава му постели на пода.

— Но...

— Лягам си — заяви мама и тръгна към вратата. — Изтощена съм. Цял ден се занимавам с това бебе.

Докато Люк чакаше в пластмасовия си преносим кош, аз застелих и на двама ни на пода. С покривката на леглото направих преграда. Положих Люк по гръб от едната страна на постелята, а аз приседнах върху другата и се обадох на Лайза.

— При теб ли е Тара? — попита вместо поздрав тя. — Надявах се да е при теб.

— Не е. Хиляда пъти ѝ звъних, но не отговаря.

Лайза ми беше връстничка и я харесвах, но се виждахме рядко. Като повечето родственички на майка ми, Лайза беше руса, дългокрака и с нестихващ апетит за мъжко внимание. Заради дългото лице и

конската усмивка отстъпваше по хубост на сестра ми, но притежаваше обаяние, на което малцина устояваха. Влезеше ли в ресторант, мъжете буквално се вторачваха в нея.

С времето Лайза бе успяла да се домогне до висшето общество. Излизаше с хюстънски богаташи и приятелите им и се беше превърнала в елитна компаньонка или по-грубо казано — в нещо като звездна куртизанка. Не се и съмнявах, че щом е живяла с нея, Тара се е облажавала с останките от плячката ѝ.

Поговорихме няколко минути. Лайза сподели, че има представа къде може да е отишла Тара. Обеща да се обади тук-там. Била убедена, че Тара е добре. Не изглеждаше потисната или побъркана. Просто разколебана.

— Чудеше се как да постъпи — обясни ми Лайза. Двоумеше се дали да задържи бебето. Толкова пъти си променяше мнението, че накрая не знаех какво всъщност ще реши.

— Посъветва ли се с психолог?

— Не мисля.

— А бащата? Кой е?

Последва дълго колебание.

— Не смятам, че Тара е съвсем сигурна.

— Но навярно има някаква идея?

— Е, май да, ала познаваш Тара. Не е от най-организираните.

— Колко организиран трябва да си, за да знаеш с кого спиш?

— Е, и двете се забавлявахме доста напоследък. И не е толкова лесно да определиш точния момент. Ще се опитам да ти напиша имената на мъжете, с които излизаше напоследък.

— Благодаря. Кого поставяш на първо място? Кой според Тара е най-вероятният баща?

Отново се възцари мълчание.

— Спомена, че май е Джек Травис.

— Кой е той?

Лайза се изсмя невярващо.

— Нищо ли не ти говори името, Ела?

Очите ми се окръглиха.

— За онези Травис ли става дума?

— Средният син.

Доайен на прочутата хюстънска фамилия бе Чърчил Травис — милиардер, инвеститор и финансов консултант. Движеше се в средите на медийни магнати, политици и знаменитости. Често го виждах по Си Ен Ен, както и във всички тексаски списания и вестници. Той и децата му обитаваха тесния свят на могъщите люде, които рядко понасят последствията от постъпките си, възправени недосегаеми над икономиката, над редовите граждани и правителството. Съставляваха отделна категория в човешкия род.

Синовеите на Чърчил Травис несъмнено бяха привилегирани, разглезени празноглавци.

— Великолепно — промърморих аз. — Предполагам, че връзката им е продължила не повече от една нощ.

— Необходимо ли е да го казваш толкова укоризнено, Ела?

— А нима бих могла да задам такъв въпрос другояче, Лайза?

— Правилно предполагаш — лаконично отвърна Лайза.

— Значи на Травис ще му дойде като гръм от ясно небе? — разсъдих гласно аз. — Или пък не. Нищо чудно да му се случва често. Изненадващи бебета, никнещи като маргаритки.

— Джак излиза с много жени — призна Лайза.

— А с теб?

— Движим се в обща среда. Приятелка съм с Хайди Донован, която понякога излиза с него.

— С какво се занимава, докато чака богатия си татко да сдаде Богу дух?

— О, Джак не е такъв — възрази Лайза. — Има си компания за управление на недвижима собственост или нещо подобно. Офисът му е на Мейн Стрийт 1800. Сещаш ли се? Стъклената сграда в центъра на града със странния покрив.

— Да, знам къде е — харесвах постройката — цялата стъклена, орнаментирана в стил арт деко, с прозрачна пирамида на върха. — Ще откриеш ли телефонния му номер?

— Ще пробвам.

— И междувременно ще напишеш списъка, нали?

— Да, но Тара едва ли ще остане доволна.

— Тара така или иначе не е особено доволна — отсякох аз. — Помогни ми да я намеря, Лайза. Искам да се уверя, че е добре и да

обмисля как да ѝ помогна. Искам също да открия бащата и да се погрижа за горкото изоставено бебе.

— Не е изоставено — запротестира братовчедка ми. — Не е изоставено, щом знаеш къде се намира.

Замислих се дали да се впусна да опровергавам логиката ѝ, но реших да не губя време.

— Моля те, подготви ми списъка, Лайза. Ако Джак Травис отпадне, ще трябва да подложа на тест за бащинство всеки, с когото Тара е спала през последната година. Това си е доста труд.

— Защо си навличаш неприятности, Ела. Защо просто не се погрижиш известно време за бебето, както те е помолила Тара?

— Аз... — за момент изгубих дар-слово. — Имам си свой живот, Лайза! Работя! А приятелят ми не иска да има вземане-даване с бебето. Няма начин да стана безплатна бавачка на детето на Тара. При това за неограничен период.

— Просто попитах — отбранително додаде Лайза. — Някои мъже харесват бебето. А и работата ти не пречи нали си печаташ по цял ден?

Едвам потиснах напушилия ме смях.

— Определено печатам, Лайза. Но от време на време се налага и да мисля.

Поговорихме още малко, предимно за Джак Травис. Очевидно беше мачо — падал си по лова и риболова, шофирал бързо и живеел на високи обороти. Жените се редели на опашка от Хюстън до Амарило с надеждата да привлекат вниманието му. А Хайди споделила с Лайза, че в леглото бил неотразим и безкрайно издръжлив. Всъщност...

— Достатъчно — намесих се аз.

— Добре де. Само още нещо — Хайди каза, че една нощ си свалил вратовръзката и с нея...

— Достатъчно, Лайза! — прекъснах я.

— Не ти ли е интересно?

— Не. Получавам стотици писма от читатели по тази тема. Нищо не може да ме шокира вече. Но предпочитам да не узнавам нищо за сексуалния живот на Джак Травис, щом ще го убеждавам да се подложи на тест за бащинство.

— Ако той е бащата — каза Лайза, — ще помогне. Отговорен човек е.

Защо ли не повярвах?

— Отговорните мъже странят от връзки за една нощ. И внимават жената да не забременее.

— Ще ти хареса — рече Лайза. — Всички жени си падат по него.

— Не си падам по популярни мъже.

Затворих телефона и се взрях в бебето. Очите му приличаха на кръгли сини копчета, по лицето му беше изписана обезоръжаваща тревога. Почудих се как ли му се струва животът след една седмица на този свят. Много хора, разходки с коли, сменящи се лица, различни гласове. Навярно искаше да зърне майка си, да чуе гласа ѝ. На тази възраст малко постоянство не е прищявка. Положих леко длан на темето му и пригладих черния пух.

— Още едно обаждане — обясних му и занатисках бутоните.

Дейн вдигна на второто позвъняване.

— Как върви операцията „Спасител на бебета“?

— Бебето е спасено. Сега някой трябва спешно да спаси мен.

— Госпожица Независимост не се нуждае от спасители.

Усетих как устните ми оформят искрена усмивка — като пукнатина в дебел лед.

— О, да, забравих.

Разказах му всичко. Споменах вероятността Джек Травис да е бащата.

— Позволявам си да посрещна това твърдение със здравословен скептицизъм — обади се Дейн. — Ако Травис е донорът, не мислиш ли, че досега Тара щеше да е изтичала при него? Доколкото имам представа от сестра ти, да забременее от милиардерски син е върховно постижение.

— Сестра ми действа по логика, която няма нищо общо с нашата. Не смея да гадая причините за поведението ѝ. И когато я намеря, дълбоко се съмнявам, че ще е способна да се грижи за Люк. Като дете не можеше да отгледа и златна рибка.

— Ще намеря връзки — тихо рече Дейн. — Имам познати, които ще помогнат да го поверим на добро семейство.

— Не знам — погледнах към бебето. Беше затворило очи. Не бях сигурна, че ще се примиря с идеята да го отглеждат чужди хора. — Трябва да помисля как ще е най-добре за него. Все някой трябва да постави неговите интереси на първо място. Не се е родил по своя воля.

— Наспи се хубаво. Ще откриеш правилния отговор, Ела. Винаги успяваш.

ТРЕТА ГЛАВА

Предложението — изречено без капчица ирония на Дейн да се наспя спокойно издаваше пълно неведение относно бебешкия род. Племенникът ми беше нагледен пример на страдащ от тежко безсъние. Не помнех по-кошмарна ми нощ. Письците му ме изтръгваха рязко от съня, ставах и приготвях биберони с мляко, хранех го, чаках го да се оригне, сменях му пелените и след петминутна почивка всичко започваше отначало. Кой бе способен да издържи това месеци наред? Само след една нощ се чувствах като пълна развалина.

На сутринта се изкъпах, пускайки душа като фонтан, с надеждата да облекчи нетърпимата болка в мускулите. Скастрих се, задето не съм проявила прозорливост да си донеса по-прилично облекло и навлякох единствените чисти дрехи, с които разполагах — дънки, тясна памучна фланелка и спортни кожени обувки. Сресях се старателно и се взрях в изпитото си, побледняло лице. Очите ми бяха толкова зачервени и сухи, че се отказах от контактните лещи. Реших да си сложа очилата с практични, правоъгълни метални рамки.

Настроението ми не се подобри никак, когато поставих Люк в преносимото му кошче и го отнесох в кухнята, където мама вече седеше до масата. Ръцете ѝ бяха окичени с пръстени, косата ѝ — старателно накъдрена и оформена с гел. Носеше шорти, разкриващи гладките ѝ бедра със златист загар. Миниатюрен кристален пръстен проблясваше върху единия от съвършено лакираните пръсти на краката ѝ, подаващи се от сандалите с високи токчета.

Оставих коша на Люк върху пода от другата страна на масата, далеч от нея.

— Има ли други дрехи бебето? — попитах. — Тези са мръсни.

Мама поклати глава.

— По-надолу по улицата има магазин с намалени стоки. Купи му нещо оттам. Ще ти трябва и голям пакет памперси — на този етап привършват бързо.

— И още как! — рекох аз изморено и се пресегнах към каната с кафе.

— Говори ли с Лайза снощи?

— Аха.

— Какво каза?

— Смята, че Тара е добре. Днес ще позвъни тук-там и ще се опита да я открие.

— Ами таткото на бебето?

Вече бях решила да не споделям с мама вероятността Джак Травис да се окаже бащата на Люк. Най-добрият начин да събудя любопитството ѝ и да си навлека нежелано вмешателство беше да спомена с леко задоволство.

— Още нямам представа — нехайно отвърнах.

— Къде смяташ да ходиш днес?

— Очевидно трябва да се настаня в хотел.

Не го казах обвинително. Нямахше нужда. Стройното ѝ тяло се изпружи в стола.

— Приятелят ми не бива да разбира нищо.

— Защото си баба? — с перверзно удоволствие отбелязах как потрепери. — Или понеже Тара не е омъжена?

— И двете. Той е по-млад от мен. И консервативен. Не разбира колко са безпомощни родителите пред бунтовете на децата си.

— С Тара отдавна не сме деца, мамо — отпих от черното кафе и ми се повдигна от възгорчивия му вкус.

Откакто живеех с Дейн, бях привикнала, макар и неохотно, да смекчавам напитката със соево мляко. „Майната му!“, рекох си, протегнах се към кутията със сметана върху плота и сипах щедро в чашата си.

Начервените устни на мама се свиха като тънки, сухи ленти.

— Винаги си се смятала за всезнайко. Сега ще разбереш колко много не знаеш.

— Повярвай ми — измърморих, — най-охотно признавам, че нямам представа от всичко това... нямам нищо. Бебето не е мое.

— Дай го тогава на социалните — развълнувано предложи мама.
— Така ти ще поемеш отговорността, не аз. Отърви се от него, ако не можеш да се справиш.

— Мога — тихо отвърнах аз. — Всичко е наред, мамо. Ще се погрижа за него. Не се притеснявай.

Тя стихна като дете, усмирено с близалка.

— Ще се учиш като мен — рече след малко и се наведе да намести пръстена на крака си. После добави с леко задоволство. — По трудния начин.

Навън вече беше горещо. С Люк влязохме в магазина за намалени стоки. През цялото време той пицеше и се гърчеше гневно в стиропорената детска седалка, прикрепена към дръжките на пазарската количка. Най-сетне на връщане се успокои, хипнотизиран от трополящите по грапавия асфалт на паркинга колела.

Навън въздухът трептеше от мараня, а на закрито цареше арктически хлад. Щурайки се насам-натам, ту се потяхме, ту съхнехме, докато в крайна сметка върху телата ни полепна невидим пласт сол. От жегата с Люк бяхме порозовели като варени скариди.

И в този вид трябваше да разговарям с Джак Травис.

Обадих се на Лайза с надеждата да е открила телефона му.

— Хайди не пожела да ми го каже — разочаровано отбеляза Лайза. — Уплаши се явно да не ѝ го отмъкна! Едвам се сдържах да не ѝ кажа колко възможности съм пропуснала в името на приятелството ни. Освен това е наясно, че не е единствената, която кръжи около него.

— Чудно дали Джак Травис изобщо успява да поспи?

— Джак не крие неспособността си да се посвети изцяло, но с Хайди излизат отдавна и тя си въобразява, че в крайна сметка ще изтръгне диамантен пръстен.

— Ясно, ясно — развеселих се аз. — Е, желая ѝ успех. Но как да се свържа с него тогава?

— Не знам, Ела. Освен да атакуваш директно крепостта и да помолиш за среща. Друго не ми хрумва.

— За щастие съм велик стратег.

— На твое място бих действала предпазливо — предупреди ме Лайза. — Джак е приятен мъж, но не позволява да го притискат.

— Не съм го и помисляла — признах аз, а стомахът ми се сви нервно на топка.

Трафикът в Хюстън се движеше според собствени загадъчни правила. Само дългият опит и дълбокото познаване позволяваха по-бързи маневри. С Люк, естествено, попаднахме в клопката на постоянното спиране и потегляне, което удължи с половин час петнайсетминутния път.

Когато пристигнахме пред артистичната, сияйна сграда на Мейн Стрийт 1800, Люк вече пицеше сърцераздирателно и в колата се надигаше смрад, подсказваща, че пелените са изцапани във възможно най-подходящия момент на възможно най-неподходящото място.

Влязох в подземния гараж, но свободни места нямаше и се наложи да се върна обратно. Подкарах надолу по улицата и най-сетне открих платен паркинг, където спрях и успях да сменя пелената на Люк на задната седалка.

Преносимото кошче едва не ми откъсна ръцете, докато крачех по улицата. Още от прага на елегантното фоайе — мрамор, стомана и дърво заслепяваха погледа — ме лъхна ледена вълна. Надзърнах към отделеното със стъкло крило с офиси и се запътих делово към рецепцията. Разбирах, че по никакъв начин няма да позволят на непознатата жена, без предварително договорена среща да припари до асансьорите.

— Госпожо — един от мъжете зад бюрото ми махна с ръка да приближа.

— Ей сега ще слязат да ни посрещнат — ведро отбелязах, бръкнах в провесената през гърдите ми чанта и извадих найлоновата торбичка с мръсния памперс — Сполетя ни инцидент... дали наблизо има тоалетна?

Мъжът пребледня при вида на торбичката и бързо ми посочи тоалетната от другата страна на асансьорите.

Подминах рецепцията и заставах пред двойната редица асансьори. Скоро вратите се отвориха и ние влязохме заедно с още четирима.

— На колко е малката? — усмихна се жена в елегантен черен костюм с пола.

— Момче е — отвърнах. — На една седмица.

— О, добре се възстановявате значи.

Замислих се дали да обясня, че не съм му майка, но щяха да последват нови въпроси, а не възнамерявах да осветлявам положението, в което се бяхме озовали с Люк. Затова просто измърморих усмихнато:

— Да, благодаря, справяме се...

Следващите няколко секунди се мъчех да си представя как ли се чувства Тара и дали се възстановява добре след раждането. Стигнахме единайсетия етаж, излязохме от асансьора и аз понесох Люк към офисите на „Травис Мениджмънт Сълюшънс“.

Озовахме се в свежо фоайе в пастелни тонове с кът с тапицирани канапета и фотьойли с модерен дизайн. Оставих кошчето с Люк, потърках пламтящата си от болка ръка и поех към момичето на рецепцията. Лицето ѝ бе застинало в любезна маска. Издължената черна линия върху горните клепачи завършваше с точици в тъгълчетата на очите ѝ, сякаш и те бяха част от списъка, отметнат на сутринта. Дясно око... Маркирано! ляво око?... Маркирано. Разтеглих устни с надеждата да съм си придала вид на светска дама.

— Знам, че ви изненадвам — подхванах и побутнах нагоре очилата, които бяха започнали да се свличат по носа ми, — но трябва спешно да поговоря с господин Джак Травис. Не съм уговорила предварително среща. Трябват ми само пет минути. Казвам се Ела Варнър.

— Познавате ли господин Травис?

— Не. Само индиректно — чрез приятелка на приятелката ми.

Лицето ѝ остана предпазливо безизразно. Представих си как посяга под бюрото и натиска бутона за охраната. Всеки миг през вратите щяха да нахълтат мъже в бежови полиестерни униформи и да ме повлекат навън.

— Какво искате да обсъдите с господин Травис? — попита момичето.

— Убедена съм, че не би искал да разгласявам въпроса, преди да ме изслуша лично.

— В момента господин Травис води делови преговори.

— Ще почакам.

— Срещата ще е дълга.

— Няма проблем. Ще се възползвам от някоя от почивките.

— Трябва да си уговорите среща и да дойдете друг път.

— Кога най-скоро може да ме приеме?

— Програмата му за следващите три седмици е запълнена. Навярно към края на месеца...

— Въпросът е неотложен — настоях аз. — Вижте, моля ви само за пет минути. Идвам чак от Остин. Трябва да уведомя господин Травис какво...

Млъкнах, сепната от студения ѝ поглед. Сметна ме за луда. Аз самата започвах да се съмнявам в здравомислието си. Зад гърба ми бебето се разплака.

— Накарайте го да млъкне — нареди ми момичето.

Отидох при Люк, вдигнах го и извадих шише с мляко от чантата. Нямах как да го стопля. Пъхнах биберона в устата му. Ала племенникът ми не хареса храната. Изплю биберона и запищя.

— Госпожо Варнър... — едва не извика момичето.

— Млякото е студено — усмихнах ѝ се извинително. — Ще бъдете ли така добра да го стоплите, преди да ни отпратите? Просто го оставете за минутка в чаша топла вода. Моля ви.

Тя въздъхна рязко.

— Дайте ми го. Връщам се веднага.

— Благодаря — озарих я с широка усмивка, която тя пренебрегна напълно.

Закрачих из фоайето. Подрусвах нежно Люк, тананиках му, приложих всички методи за успокоение, за които се сетих.

— Никъде не мога да те заведа, Люк. Където и да отидем, правиш сцени. А трябва да се виждаме с хора.

Забелязала, че някой приближава откъм един от коридорите, аз се обърнах благодарно. Предположих, че е момичето от рецепцията с претопленото мляко. Ала се оказаха трима мъже в тъмни, скъпи костюми. Първият беше светлокос и строен, вторият — нисък и възпълен, а третият, е, досега не бях зървала толкова удивителен мъж. Беше висок, едър, мускулест, тъмноок и с ниско подстригана гъста черна коса. Излъчваше непресторена мъжественост. Уверената му походка, спокойната линия на раменете — всичко подсказваше, че е свикнал да държи положението под контрол. Спря по средата на изречението и ме погледна. Дъхът ми спря. По страните ми плъзна червенина, пулсът забумтя в гърлото ми.

Веднага разбрах кой и какво е той. Класическият алфа-мъжкар, пришпорил еволюцията преди пет милиона години, обладавайки всяка попаднала пред очите му жена. Този тип мъже очароват, прелъстяват и се държат като копелета, но въпреки това жените не устояват пред магическото им ДНК. Впил поглед в мен, мъжът проговори с дълбок глас, който изправи космите по ръцете ми:

— Стори ми се, че чувам бебе.

— Господин Травис? — попитах рязко аз, полюшвайки разплакания си племенник.

Той кимна.

— Надявах се да ви срещна в паузата между съвещанията. Казвам се Ела. От Остин съм. Ела Варнър. Трябва да поговоря накратко с вас.

Момичето от рецепцията се появи от друг коридор, стиснало пластмасовото шише в ръка.

— О, Божичко — промърмори тя и забърза към нас. — Господин Травис, съжалявам...

— Няма проблем — махна ѝ той да ми подаде млякото. Взех шишето, капнах малко от приятно затоплената течност върху китката си, както ми показва мама, и пъхнах биберона в устата на бебето. Люк изсумтя доволно и съсредоточено засука. Вдигнах отново поглед към черните като маслини очи на Джак Травис.

— Ще ме изслушате ли?

Травис ме огледа изпитателно. Скъпите му дрехи, самоуверено — изисканият външен вид, усещането за стаена острота навяваха противоречиви асоциации. Излъчваше безкомпромисна мъжественост, която сякаш подтикваше или да се домогнеш някак до добрата му страна, или да се омиташ от пътя му.

Веднага го сравних с Дейн, със светлата му хубост и наболата брадичка, които действаха тъй гальовно и приласкаващо. У Джак Травис не съзирах нищо гальовно. Освен може би дълбокия му, меден баритон.

— Зависи — спокойно и със силен тексаски акцент отвърна той. — Смяташ да ми продаваш нещо, или...?

— Не. Въпросът е личен.

В угълчетата на устните му едва забележимо затрептя учудване.

— Обикновено отлагам личните въпроси за вечерта.

— Не мога да чакам до тогава — поех дъх, преди да добавя смело. — И ви предупреждавам, че ако сега ме отпратите, скоро ще ме видите отново. Много съм упорита.

Той се обърна към другите двама с лека усмивка:

— Ще ме почакате ли в бара на седмия етаж?

— Няма проблем — отвърна единият с отчетлив британски акцент. — Кой би отказал едно питие? Да поръчам ли и за теб, Травис?

— Да, не мисля да се бавя. „Дос Екуис“ с резен лайм.

Когато мъжете си тръгнаха, Джак Травис насочи цялото си внимание към мен. Макар да съм средна на ръст и в никакъв случай ниска, той се извисяваше като кула над мен.

— Кабинетът ми — махна с ръка да мина пред него, — е последната врата вдясно.

Влязох в помещението, прегърнала Люк. От огромните ветрилообразни прозорци се разкриваше гледка чак до хоризонта, където безпощадното слънце рикошираше в стъклените фасади на сградите. За разлика от стерилното фоайе, в кабинета цареше уютен безпорядък. Над дълбоките кожени столове се издигаха рафтове с книги, папки и семейни снимки в черни рамки.

Травис ми предложи стол и приседна върху писалището с лице към мен. Чертите му бяха сякаш изрязани с длето — от правия нос до съвършения овал на брадичката.

— Да не губим време, Ела-от-Остин — каза той. — Договарям сделка и не бива да карам момчетата да чакат.

— Ще управлявате имотите им?

— Хотелска верига — отмести очи към Люк. — Вдигни шишето. Девойката смуче въздух.

Сбърчих чело и последвах съвета му.

— Момче е. Защо всички го вземат за момиче?

— Носи чорапи с розови котенца.

В гласа му прозвуча категорично неодобрение.

— Единствените, които му станаха.

— Момчетата не бива да носят розови чорапи.

— Той е само на седмица. От сега ли трябва да се тревожа за сексуалната му ориентация?

— Май наистина си от Остин — суховато отбеляза той. — С какво мога да ти помогна, Ела?

Проблемът беше толкова заплетен, че се зачудих откъде да започна.

— За да ви подготвя — подхванах делово аз, — още в началото ви съобщавам, че историята, която ще чуете, завършва със сделка.

— Свикнал съм. Давай!

— Сестра съм на Тара Варнър. Миналата година сте излизал с нея — долових, че името не му проговори нищо и добавих: — Сещате ли се за Лайза Пърсъл? Тя ми е братовчедка. Запознала ви е с Тара.

Травис се замисли.

— Спомних си я — рече най-сетне. — Висока, руса, дългокрака.

— Точно така — видях, че Люк е изпразнил бутилката. Пъхнах я в чантата и го вдигнах да се оригне. — Това е синът на Тара. Люк. Родила го, оставила го при мама и отпрашила нанякъде. Опитваме се да я намерим. Междувременно аз се заех да подсигурия някак бебето.

Травис не помръдваше. В кабинета се възцари враждебна хлад. Усетих, че съм идентифицирана като заплаха или просто като неприятност. Във всеки случай устата му се сви презрително.

— Май схващам за каква сделка намекваш — обади се той. — Но той не е мое дете, Ела.

С усилие на волята задържах плашещия мастиленочерен поглед.

— Тара е на друго мнение.

— Фамилията Травис вдъхновява много жени да съзират прилика между мен и децата си с неизвестни бащи. Невъзможно е обаче. По две причини. Първо, правя секс само с револвер в кобура.

Въпреки сериозната тема, ми се прииска да се усмихна.

— Имаш предвид презерватив? — попитах, изоставяйки официалния тон. — Този метод за предпазване се проваля в петнайсет процента от случаите.

— Благодаря за информацията, професоре. Но аз наистина не съм бащата.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото не съм правил секс с Тара. Пи твърде много. А аз не спя с жени в такова състояние.

— Нима? — скептично възкликнах.

— Да — меко отвърна той.

Люк се оригна и се отпусна върху рамото ми като торбичка с бобчета.

Спомних си как Лайза спомена за хиперактивния сексуален живот на Джак Травис, за почти легендарното му донжуанство и се усмихнах цинично.

— Защото си мъж с принципи? — иронично попитах.

— Не, мадам. Просто предпочитам жената да участва.

За миг не успях да възпра въображението си, рисуващо събеседника ми с жена. Представих си участието, което би изисквал, и с неудоволствие усетих как червенина залива лицето ми. Положението се влоши още повече, когато Джак Травис ме измери с хладно заинтригуван поглед, сякаш е спипал на местопрестъплението начинаещ крадец. Решимостта ми да отстоявам тезата си нарасна.

— Пи ли на срещата с Тара?

— Вероятно.

— Значи разсъдъкът ти е бил помътен. Навярно и паметта те подвежда. Няма как да си убеден, че нищо не се е случило. И няма как да ти повярвам.

Травис замълча, впил поглед в мен. Осъзнах, че нищо не убягва от вниманието му — тъмните кръгове под очите ми, малкото петно от засъхнало мляко върху рамото ми, невъобразимо изкривената ми под главата на Люк ръка.

— Ела — тихо рече той, — едва ли съм единственият, с когото смяташ да разговаряш.

— Така е — признах. — Ако се окаже, че не си баща на Люк, ще продължа с останалите щастливи кандидат-татковци. Но сега ти давам шанс да проверим без публичност и без шум. Направи теста и ако е отрицателен, слизаш от сцената.

Травис ме изгледа, сякаш съм едно от дребните зелени гущерчета, които пробягват през праговете на тексаските домове.

— Адвокатите ми могат да те разиграват месеци наред, скъпа.

Аз му се усмихнах подигравателно.

— Хайде, Джак! Не ме лишавай от удоволствието да дадеш ДНК-проба. Лично ще платя.

— Предложението ме заинтригува — отвърна той, — особено ако включва нещо повече от материал от слюнните жлези.

— Съжалявам. Ще ми се да ти повярвам, че не си спал с Тара. Но ако е така, едва ли би го признал. Нали?

Той впери в мен очите си с цвят на препечено кафе. Гореща, непозната тръпка премина по гръбнака ми. Джак Травис беше едър, чувствен мъжкар. Несъмнено би получил от сестра ми всичко, каквото пожелае. Пет пари не давах дали револверът му е бил в кобур, в две торби или завързан на възел. Жените сигурно забременяваха само като им смигне.

— Ела, ще ми позволиш ли...

Сепнато го изгледах как протяга ръка към очилата ми и ги сваля. През замъглената пелена различих удивено как бърше с кърпичка замазаните стъкла.

— Ето — промърмори той и внимателно ги намести обратно.

— Благодаря — прошепнах несигурно, видяла го в нова, неочаквана светлина.

— В кой хотел си отседнала? — попита ме, докато се мъчех да си събера мислите.

— Още не знам. Ще потърся, когато приключим.

— Няма да намериш. В Хюстън се провеждат два конгреса. Ако нямаш връзки, ще трябва да отседнеш чак в Пиърланд.

— Нямам връзки — признах аз.

— Значи ти трябва помощ.

— Благодаря, но...

— Ела — прекъсна ме той безапелационно, — нямам време за спорове. Остави възраженията за по-късно. Сега млъкни и ме последвай.

Той стана и протегна ръце към бебето. Аз сепнато притиснах Люк по-плътно към себе си.

— Няма проблем — измърмори Травис. — Подай ми го.

Едрите му длани се плъзнаха между мен и бебето, обгърнаха сръчно дребното телце и го положиха в кошчето. Изненада ме лекотата, с която Травис пое Люк. Стъписах се и от собствените си възприятия — мирисът му — на кедр и чиста почва — изпрати приятни импулси към мозъка ми. Забелязах сянка на бакенбарди, които дори най-старателното бръснене не може да отстрани, и как черната му коса е подстригана на практични, къси пластове.

— Очевидно си вещ с бебетата — рекох, пресягайки се към чантата с пелените да проверя дали ципът е плътно затворен.

— Имам племенник.

Травис закопча Люк с колана и вдигна като перце тежкия кош. Без да поиска разрешение, излезе от кабинета и се запъти към фойето. Спря пред една от вратите по коридора и се обърна към жена с кестенява коса зад отрупано с папки бюро:

— Хелън, това е госпожица Ела Варнър. Намери ѝ хотелска стая за няколко дни. Нещо наблизко.

— Да, сър.

Хелън ми се усмихна неангажиращо и вдигна слушалката на телефона.

— Аз ще си платя — намесих се. — Да ви продиктувам ли номера на кредитната си карта?

— По-късно ще уточним подробностите — каза Травис и ме поведе към фойето. Остави Люк до един стол и ми махна да седна.

— Бъди послушно момиче — промърмори, — и чакай тук, докато Хелън уреди хотела.

Послушно момиче? Устата ми увисна от преднамерения му шовинизъм. Стрелнах очи към него, но презрителната ми реплика заседна в гърлото, защото усетих, че е предвидил с точност как ще реагирам. Разбираше и че не съм в положение да се обиждам на дребно.

Травис извади портмонето си, издърпа една визитка и ми я подаде.

— Това е мобилният ми телефон. На разположение съм по-късно вечерта.

— Значи си съгласен да се подложиш на тест за бащинство? — попитах аз.

Травис ме изглежда предизвикателно.

— Имам ли избор? — рече той и си тръгна с широки, самоуверени крачки.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хелън ми резервира луксозен апартамент с дневна и малка кухня с чешма и микровълнова фурна.

Още щом зърнах хотела — стилна сграда в европейски стил — разбрах, че за няколко часа — или минути — кредитният ми баланс ще отиде по дяволите.

Апартаментът обаче беше великолепен, с дебели килими по подовете и облицована с мрамор баня, заредена с луксозни козметични продукти.

— Време е за купон! — рекох на Люк. — Да нападнем минибарчето.

Отворих кутията със сухо мляко, която донесох от колата, забърках няколко шишета и ги наредих в малкия хладилник. Застлах чешмата с бяла хавлия, напълних я с топла вода и изкъпах Люк.

Оставих го — чист, сит и сънен — в средата на огромното легло. Спуснах завесите и лъскавият, тежък брокат засенчи яркото следобедно слънце. Успокоена от хладината и тишината в хотелската стая, се запътих към банята да взема душ. Поспях обаче да погледна още веднъж Люк. Изглеждаше толкова самотен и мъничък, вперил търпеливо примижали очи към тавана. Сърце не ми даде да го оставя, преди да заспи. Та той очакваше толкова стоически какво ще го сполети отгук — нататък! Легнах до него и погладих черната перушинка по главата му.

С Дейн бяхме обсъждали и обмисляли хиляди несправедливости. Но има ли нещо по-лошо от нежелано дете? Сведох глава, допях я до бледата бебешка кожа и целунах нежната извивка на темето му. Клепачите му се спуснаха, а устните се присвиха като на беззъбо старче. Ръцете му лежаха скръстени върху гърдите като дребни розови корали. Докоснах едната и той стисна пръста ми с изненадваща сила. Заспа така. Допирът му излъчваше неизпитвана близост. В гърдите ми се надигна изненадващо сладка болка, сякаш сърцето ми се обръща. Подремнах малко. После стоях дълго под душа и се облякох в

развлечена сива тениска и подрязани дънки. Върнах се на леглото, отворих лаптопа и проверих пощенската си кутия. Имах писмо от Лайза:

„скъпа ела, ето ти списъка с мъже, които със сигурност са излизали с тара. ще ти изпратя още имена, когато се сетя. чувствам се ужасно, задето действам зад гърба на тара. в правото си е да пази в тайна личния си живот...“

„Как не“, измърморих аз. Сестра ми беше загърбила правото си на лично пространство, оставяйки бебето при мама.

„смятам, че се досещам къде би могла да е тара, но ще знам със сигурност след едно обаждане, ще те уведомя утре по някое време.“

„Лайза“, прошепнах жално аз, „никога ли не са ти показвали с кой бутон се изписват главните букви?“

Отворих приложението с имената на мъжете и изстенах безпомощно, чудейки се как списъкът се е процедил през ограниченията на имейл доставчика.

Запазих списъка и го затворих. Преди да премина към другите си писма, полюбопитствах каква информация ще излезе в „Гугъл“ за Джак Травис. Пожънах обилни резултати, изпъстрени с препратки към баща му — Чърчил Травис и по-големия брат Гейдж.

Имаше и няколко интересни статии лично за Джак, едната в национално бизнес списание, озаглавена: „Синът също се издига“.

„Доскоро Джак Травис, средният син на Чърчил Травис, се изявяваше по-скоро из нощните хюстънски клубове, но сега е подел няколко собствени начинания и

публично-частни проекти, които обещават да го изстрелят на върха на тексаската строителна гилдия.

Макар да работи в сфера, различна от бащината, Джак Травис доказва правилото, че крушата не пада подалеч от дървото. Попитат ли го докъде се простират амбициите му, Джак Травис отговаря, че е попаднал случайно в бизнеса, фактите обаче опровергават съдържаността му, която някои определят като мнима скромност.

Снимка 1: След няколко месечни преговори «Травис Кепитъл», наскоро учреден филиал на «Травис Мениджмънт Сълюшънс», се сдоби с «Алигейтър Крийк», 300-акрово голф игрище в Южна Флорида. Сумата не е оповестена. Партньорска компания от Маями ще управлява собствеността.

Снимка 2: «Травис Мениджмънт Сълюшънс» преустройва еквивалент на десет манхатънски жилищни блока в центъра на Хюстън в офис сгради, сгради с апартаменти, мол и кинокомплекс, които ще бъдат стопанисвани от нов филиал на компанията...“

Статията разглеждаше и други проекти. Върнах се на първата страница, където видях няколко снимки. С разширени очи разгледах фотографията, на която голият до кръста Джак Травис караше водни ски — тялото му бе стройно и силно, с релефни коремни мускули. На друга снимка Джак и актриса от популярен сериал се изтягаха на хавайски плаж. На трета Джак танцуваше на благотворителен бал с известна телевизионна репортерка.

— Зает човек си, Джак — промърморих аз.

Понечих да отворя още снимки, но телефонът ми иззвъня. Грабнах дамската чанта и изрових телефона, молейки се шумът да не разбуди бебето.

— Ало?

— Как е положението? — попита Дейн.

Познатият глас ме успокои.

— Флиртувам с по-млад мъж — казах. — Доста по-нисичък е от мен и малко несдържан, но се стараем да преодоляваме спънките.

— У майка ти ли сте? — изхихика Дейн.

— Ха! Тя ме изрита още призори. Но с Люк отседнахме в шикозен хотел. Господин Травис нареди на секретарката си да ни го осигури. Нощувката сигурно е колкото месечната ми вноска за колата.

Налях си чаша кафе, докато му разказвах как е минал денят. С ехидна усмивка добавих няколко течни сметани.

— И така Травис се съгласи да се подложи на тест за бащинство — заключих аз, отпивайки от чашата. — А Лайза се опитва да открие Тара. Закъсала съм със сроковете за рубриката и тази нощ ще се наложи да наваксам.

— Лъжеше ли според теб Травис, че не е спал с Тара?

— Навярно не нарочно. Но смятам, че може би се заблуждава. Очевидно и той мисли така, иначе щеше да откаже да се подложи на тест.

— Е, ако той е бащата, Тара е ударила шестица от тотото, нали?

— Тя навярно ще го възприеме така — усетих как веждите ми се смръщават. — Надявам се да не използва Люк, за да развързва кесията на Трависови, щом ѝ потрябват пари. Той не заслужава да го третират като кредитна карта.

Погледнах към малкото, спящо вързопче върху леглото. Люк смръщи лице насън. Почудих се какви ли сънища спохождат едноседмичните бебета.

Приведох се тихо и вдигнах чаршафа над гърдичките му.

— Дейн — казах меко, — помниш ли как веднъж ми разказваше за патиците и за тенис топката? Как патенцата се привързват към първото нещо, което видят, след като се излюпят?

— Отпечатък в съзнанието...

— Как по-точно става?

— Излюпи ли се патето, за известен период от време всичко, появило се в полезрението му — живо създание или неодушевен предмет, се запечатва трайно в нервната му система. В проучването, което четох, патето се беше привързало към топка за тенис.

— Колко трае този период?

— Защо? — полуразвеселено, полупредпазливо попита Дейн. — Опасяваш се, че ти си топката за тенис?

— Не знам. Възможно е Люк да е топката за тенис.

Чух го как изруга тихо.

— Не се привързвай към него, Ела.

— Няма — бързо обещах. — Връщам се в Остин възможно най-скоро. Определено няма... — прекъсна ме похлопване по вратата. — Почакай секунда! — помолих Дейн, прекосих на бос крак апартамента и отворих вратата.

Пред мен стоеше Джак Травис с разхлабена вратовръзка и поразчорлени черни коси, спускащи се над челото му. Той ме огледа — от лицето без никакъв грим, през голите крака до босите пети. Накрая очите му се върнаха по обратния път и срещнаха моите. В корема ми се заби гореща стрела.

Сключих пръсти върху телефона.

— Рум сървисът е — казах на Дейн. — Ще ти звънна по-късно.

— Разбира се, скъпа.

Затворих капака на телефона, отстъпих колебливо назад и магнах на Джак да влезе.

— Здравсти! — поздравих. — Когато спомена, че ще си на разположение, помислих, че имаш предвид телефонно обаждане.

— Реших да съкратя процедурата. Току-що изпратих клиентите си. И те са отседнали тук. И двамата са изтощени от часовата разлика. Как намираш хотела?

— Добре. Благодаря.

Стояхме един срещу друг в напрегнатата тишина.

Голите ми, nelaкирани пръсти на краката се впиваха в дебелия килим. Почувствах се в неизгодна позиция заради небрежната тениска и късите панталони, докато Джак Травис бе облечен в официален костюм.

— Лекарят ми ще ни приеме утре сутринта за теста за бащинство — каза той. — Ще те взема от фойето в девет.

— Имаш ли представа кога ще са готови резултатите?

— По принцип след три до пет дни. Но лекарят ще ускори процедурата и ще ги получим още утре вечерта. Някаква вест от сестра ти?

— Надявам се скоро да я чуя.

— Ако срещнеш проблеми, познавам един човек, който открива бързо изчезнали.

— Частен детектив? — изгледах го недоверчиво. — Не знам дали би могъл да помогне — засега няма за какво да се хване.

— Ако сестра ти носи мобилен телефон, ще я локализируют за петнайсет минути.

— Ами ако телефонът е изключен?

— Не пречи, ако е от новите. Има и други начини... проследяване по трансакциите с кредитни и дебитни карти.

Хладният му, прагматичен тон ме смути. „Този мъж е ловец по душа“, рекох си.

Притеснена за Тара, потърках слепоочия и за секунди затворих очи.

— Ако не я открия до утре — казах, — ще обмисля предложението.

— Яла ли си нещо? — попита Джак Травис.

— Само снакс от минибара.

— Искаш ли да излезеш на вечеря?

— С теб? — сварена неподготвена, аз го изгледах стъписано. — Нощта е пред теб. Не те ли очаква цял харем?

Джак ме изгледа с присвити очи. Веднага се разкаях за думите си. Не исках да се заяждам. Но бях изтощена физически и психически и не си мерех думите.

Преди да успее да се извиня, Джак попита тихо:

— Да съм ти сторил нещо лошо, Ела? Намерих ти стая в хотела, съгласих се да се подложа на теста...

— Аз си плащам престоя. Както и теста. И ако го смяташе за толкова безпредметен, щеше да откажеш...

— И сега не е късно. Не смятам да търпя повече, пък било то и за една безплатна проба от слюнка.

Извинителна усмивка затрептя в угълчетата на устните ми.

— Добре де, съжалявам — рекох. — Гладна съм. И недоспала. Нямах време да се подготвя. Не мога да открия сестра си, майка ми е луда, а приятелят ми е в Остин. Опасявам се, че ти изливам цялото натрупано напрежение. И на подсъзнателно ниво сигурно те възприемам като символ на мъжа, от когото сестра ми е забременяла.

Джак ми се усмихна язвително.

— По-лесно е, предполагам, да създадеш дете, ако наистина си преспал с жената.

— Вече установихме, че не си сто процента убеден дали си правил секс с Тара, или не.

— Сто процента съм сигурен. Установихме само, че ти не ми вярваш.

С усилие на волята потиснах напирещата усмивка.

— Е, оценявам предложението за вечеря. Но, както виждаш, не съм облечена подходящо. Изтощена съм от грижите около този дребосък и освен това няма къде да отидем, понеже съм пълна вегетарианка, а в Хюстън никой не знае как да готви без продукти от животински произход.

Разговорът за храна явно възбуди апетита ми, защото точно в този момент стомахът ми изкъркори смущаващо отчетливо. Притиснах го сконфузено с длан. В същия миг откъм леглото долетя нетърпелив крясък и аз погледнах натам. Люк се беше събудил и размахваше ръчички.

Забързах към хладилника, извадих шише с мляко, напълних чешмата с гореща вода и го потопих вътре. Докато млякото се затопляше, Джак отиде до леглото и вдигна Люк. Прегърна го уверено и стабилно и тихо му заговори. Никаква полза. Люк запищя с широко разтворена уста и стиснати очи.

— Няма смисъл да го успокояваш — изрових лигавник от чантата. — Не млъква, докато не получи своето.

— И аз прилагам успешно същия трик — отвърна Джак с усмивка.

След няколко минути извадих шишето от чешмата, капнах мляко върху китката си и седнах на тапицирания стол. Джак ми подаде Люк. Бебето впи венци в силиконовия биберон и засука.

Джак остана до мен и ме измери с любопитен поглед.

— Защо си вегетарианка?

Опитът ме беше научил, че разговорите, започващи с този въпрос, не се развиват положително.

— Не ми се обсъжда тази тема.

— Трудно се спазва такава диета — констатира Джак. — Особено в Тексас.

— Послъгвам — признах си. — По малко. Бучка масло, някой пържен картоф.

— И пържените картофи ли са забранени?

Поклатих глава.

— Не се знае в каква мазнина са пържени — растителна или животинска.

Сведох очи към Люк и погалих миниатюрните пръстчета, обвили шишето. Стомахът ми пак изкъркори — още по-шумно. Изчервих се смутено.

Джак вдигна вежди.

— Звучи сякаш не си яла от дни, Ела.

— Умирам от глад. Непрекъснато се чувствам гладна — въздъгнах. — Вегетарианка съм заради приятеля ми Дейн. Чувствам се сита едва дващестина минути, обезсилена съм.

— Защо тогава го правиш?

— Заради здравето си. Холестеролът и кръвното ми налягане са наистина ниски. А и съвестта ми е чиста, когато избягвам храните с животински произход.

— Знам как се лекува будна съвест.

— Не се и съмнявам.

— Доколкото схващам, ако не беше приятелят ти, щеше да ядеш месо.

— Вероятно — признах аз. — Но приемам доводите на Дейн и всъщност диетата не ме затруднява особено. За жалост не устоявам на изкушения.

— Харесвам това качество у жените. Компенсира съвестта.

Разсмях се. „Какво безочие!“, рекох си. Но за пръв път тази черта ми допаднаше. Очите ни се срещнаха. Можеше да патентова ослепителната си усмивка като средство за повишаване на плодовитостта. Стомахът ми тутакси забрави глада.

„Магическо ДНК“, унило си припомних аз.

— По-добре си върви, Джак.

— Не мога да оставя прегладняла жена без никаква храна, освен престоаял чипс от минибара. А в този хотел със сигурност няма да откриеш нищо вегетарианско.

— Долу има ресторант.

— Предлагат печено месо.

— Убедена съм, че сервират плодови и зеленчукови салати.

— Ела — смъмри ме той, — апетитът ти едва ли се ограничава до това.

— Да. Но имам принципи. И се старая да ги следвам. Установила съм, че кривна ли в погрешна посока, после трудно се връщам в правия път.

Джак ме изгледа насмешливо. Вдигна ръце към вратовръзката, разхлаби възела и я свали. По челото ми плъзна руменина. Той сгъна небрежно вратовръзката и я пхна в джоба на самото.

— Какво правиш? — заекнах аз.

Джак съблече самото и го преметна върху облегалката на стола. Явно спортуваше ненаситно на открито. Тялото му беше стройно и здраво. Несъмнено под консервативното бизнес облекло се криеха забележителни мускули. Взряна в силния мъж пред мен, усетих подсъзнателния подтик на милиони години еволюция.

— Проверявам докъде се простира податливостта ти на изкушения.

Засмях се несигурно.

— Слушай, Джак, аз...

Той вдигна пръст и тръгна към телефона. Набра номер, почака и разлисти кожения справочник за гости.

— Рум сървис за двама — рече в слушалката. Примигнах изненадано.

— Идеята не ми допада.

— Защо?

— Заради плейбойската ти репутация.

— На младини се отдавах на излишества — призна той, — но това ме превръща в интересен събеседник — после насочи вниманието си към телефона. — Да, впишете го към сметката на стаята.

— И тази идея не ми допада — вметнах аз.

Джак ме погледна.

— Лошо. Защото ако откажеш, няма да се явя при лекаря утре. Щом искаш проба от клетките ми, ще се наложи да ме почерпиш с вечеря.

Замислих се. Вечеря с Джак Травис сами в хотелската стая. Хм.

Погледнах към Люк, който още сучеше съсредоточено. Държах бебе. Чувствах се изтощена и несигурна. Не помнех кога за последно съм се ресала. Нямаше никаква опасност да предизвикам сексуалния интерес на Джак Травис. След дългия работен ден той просто беше

огладнял. Нищо чудно да е от хората, които не обичат да се хранят сами.

— Добре — неохотно се съгласих. — Но никакво месо, никаква риба, никакво сирене. Яйцата и маслото също са изключени. И медът.

— Защо? Пчелите не са животни.

— Но са артроподи. Като раците и омарите.

— За Бога! — вниманието му се отклони към човека от другата страна на слушалката.

— Да. И бутилка каберне „Хобс“.

Почудих се колко ли ще ми струва пиршеството.

— Би ли попитал дали съдържа подобрители от животински произход?

Джак пренебрегна молбата ми и продължи да поръчва с размах.

— Ще започнем с рожки пачи яйца и луканка. И ребърца. Средно препечени.

— Какво? — окръглиха се очите ми. — Какво правиш?

— Поръчвам първокласно месо от телета, отрасли на свобода — информира ме той. — Наричат го протеин.

— Садистично копеле! — успях да изломотя през слюнката, препълнила устата ми. Не помнех кога за последно съм вкусувала стек.

Прочел изражението ми, Джак се ухили и отново се съсредоточи в телефона.

— Печени картофи. Две порции. Със сметана и бекон...

— И кашкавал — унесено добавих аз. Истински разтопен кашкавал. Преглътнах жадно.

— И кашкавал — повтори Джак. Изглежда ме злоещо. — А за десерт?

И последните ми капчици стоицизъм се изпариха. Щом ще нарушавам из основи вегетарианските правила, предавайки междувременно Дейн, най-добре да съгреша напълно.

— Нещо шоколадово — изломотих, останала без дъх.

Джак огледа менюто.

— Две парчета шоколадов кейк. Благодаря.

Остави слушалката с триумфално изражение. Не беше късно. Можех да поискам да откаже моята половина от поръчката и да я замени със зелена салата, картофи без подправки и варени на пара зеленчуци. Но се разтапах при мисълта за препечения стек.

— Кога ще донесат месото? — попитах.

— След трийсет и пет минути.

— Трябваше да те пратя по дяволите — измърморих.

Той се усмихна съзаклятнически.

— Знаех, че няма да го направиш.

— Откъде?

— Защото жените, склонни да кривват по малко от пътя, винаги се поддават и на повече — Джак се засмя, забелязал смръщеното ми чело. — Спокойно, Ела. Дейн няма да разбере.

ПЕТА ГЛАВА

Двама сервитьори донесоха пиршеството в хотелската стая и подредиха блюдата в дневната. Разпънаха сгъваема маса, застлаха я с ленена покривка и поставиха чинии със сребристи дъна. Докато наляят виното и вдигнат капациите от блюдата, аз вече треперех от глад.

Люк обаче започна да капризничи, след като му смених пелените и се разплакваше всеки път, щом се опитах да го оставя. Притиснах го до рамото си и огледах горещия стек пред мен, питайки се как ще се справя само с една ръка.

— Позволи ми — промърмори Джак и застана до мен.

Наряза месото на малки, спретнати хапки толкова сръчно, че аз го изгледах полустреснато, полушеговито.

— Определено си служиш майсторски с ножа.

— Ловувам при всяка възможност — Джак приключи с месото, остави приборите и пъкна салфетка в яката на блузата ми. Потръпнах от допира на пръстите му. — Мога да одера сърна за петнайсет минути — обяви той.

— Впечатляващо. Отвратително, но впечатляващо.

Той ми се ухили без капчица разкаяние и седна срещу мен.

— Ако това те успокоява — изяждам всичко, което уловя или убия.

— Благодаря, но изобщо не ме успокояваш. О, знам, че месото не се появява от само себе си спретнато опаковано в целофан и полиестер в супермаркета. Но предходните стадии ме смущават. Не мисля, че бих могла да вкуся от месото на животно, което лично съм убила и...

— Си го одрала и изкормила?

— Да. Но да сменим темата — взех хапка стек. Не знам дали заради дългите лишения, или заради качеството на месото, или заради уменията на готвача, но сякаш не бях опитвала по-вкусно нещо от това сочно, леко опушено и горещо месо. Притворих очи, ноздрите ми потръпнаха.

Той се засмя тихо.

— Признай си, Ела. Не е толкова зле да си месояден.
Взех къшей хляб и го потопих в мекото жълто масло.

— Не съм месоядна, а опортюнистично всеядна — захапах плътния хляб и усетих сладостно наситения вкус на прясното масло. Небцето ми беше отвикнало от удоволствието от храната. Въздъхнах и се насилих да не бързам, за да ѝ се насладя.

Той не откъсваше поглед от лицето ми.

— Умна жена си, Ела.

— Плашат ли те събеседнички с богат речник?

— Да, по дяволите! Плюя си на петите, ако попадна на жена с коефициент на интелигентност, по-висок от стайна температура. Освен ако не плаща сметката.

— Мога да се престоря на няма, а ти да почерпиш — предложих.

— Късно е. Вече използва дума с три срички.

Усетих колко е натежал Люк и разбрах, че е заспал. Време беше да го сложа в леглото.

— Извини ме...

Опитах се да стана, но Джак вече беше до мен и изтегляше стола назад.

Оставих нежно Люк върху леглото и го завих с плетено одеяло. Върнах се до масата, където Джак все още ме чакаше прав, за да ми помогне да се настаня.

— Преживелиците с Люк — подхванах аз — потвърдиха мнението ми за майчинството. И най-вече факта, че никога няма да се почувствам готова да отглеждам дете.

— Значи ако се омъжиш за Дейн, ще почакате, преди да си родите едно такова? — той кимна към Люк.

Боднах парче картоф, покрито с пухкава бяла сметана, с масло и разтопен узрял чедар.

— О, с Дейн няма да се женим.

Джак ме изгледа изпитателно.

— Защо?

— Не сме привърженици на официалния брак. Той е само лист хартия.

Джак явно се замисли.

— Не разбирам защо хората определят нещо просто като лист хартия. Някои листове значат много. Дипломите. Договорите.

Конституциите.

— В тези случаи съм съгласна, че хартията има стойност. Но брачното свидетелство и всичко, свързано с него — натруфената сватбена рокля, пръстенът — е безсмислено. Мога да се врека официално на Дейн, че ще го обичам вечно, но как бих могла да съм сигурна? Чувствата не са подвластни на закона. Не можем да притежаваме някого. Следователно брачният съюз е по същество договор за подялба на имущество. И, разбира се, ако има деца, трябва да се установят родителските права, но това е възможно и без брак. Семейната институция е отживелица.

Хапнах картоф със сметана и кашкавал и изпитах почти порочна наслада от наситения, несравним вкус.

— Съвсем естествено е да поискаш да принадлежиш някому — каза Джак.

— Никой не може да принадлежи никому. В най-добрия случай собственическото чувство е самозаблуда. В най-лошия — робство.

— Не — възрази Джак. — Просто желание за преданост.

— Е — млъкнах, за да лапна още една хапка картоф. — Мога да бъда вярна някому и без да прибягвам до официални съглашения. Всъщност моята гледна точка навярно е по-романтична. Само любовта трябва да ни обвързва. Не документите.

Джак пийна вино и се облегна назад, впил замислен поглед в мен. Не пусна чашата. Дългите му пръсти се ключваха леко около кристала. Не очаквах ръката на богаташ да изглежда така — загоряла и позагрубяла, с ниско изрязани нокти. За изящество не можеше и дума да става, но силата ѝ привличаше обхванала тъй нежно стъклото. Очите ми сякаш залепнаха за пръстите му.

За секунда си представих как докосват кожата ми и тутакси почувствах позорна възбуда.

— Какво работиш в Остин, Ела?

Въпросът ме изтръгна от опасните помисли.

— Списвам рубрика със съвети. За близостта.

По лицето на Джак се изписа объркване.

— Пишеш за близостта, но не вярваш в брака?

— Смятам, че не е решение за мен. Но това не означава, че не одобрявам избора на другите. Ако са предпочели така да скрепят

връзката си, аз съм „за“. Госпожица Независимост дава страхотни съвети на женени — заключих с широка усмивка.

— Госпожица Независимост?

— Да.

— Да не би да бичуваш мъжете в тази рубрика?

— Нищо подобно. Аз харесвам мъжете. Голям фен съм на вашия пол. От друга страна, често припомням на жените, че не се нуждаем от мъж, за да се чувстваме завършени.

— Мамка му! — той поклащаше глава и се усмихваше леко.

— Не си падаш по освободени жени?

— Напротив. Но изискват повече усилия.

Не бях сигурна какви усилия има предвид. И определено не възнамерявах да питам.

— Е, значи знаеш всички отговори — изгледаме косо Джак.

Изкривих лице. Не ми допадна намекът, че съм самонадеяна.

— Никога не съм претендирала, че съм наясно с всичко. Просто се стремя да помагам на хората да откриват отговорите, когато е възможно.

Поговорихме за рубриката ми, после установихме, че и двамата сме завършили Тексаския университет, макар Джак да ме бе изпреварил с шест години. Оказа се също, че и двамата сме любители на остинския джаз.

— Винаги ходех да слушам „Крайнинг Мънкис“ в „Елефант Рум“ — обяви Джак. „Елефант Рум“ бе прочутият сутерен на Конгрес Стрийт, където свиреха световноизвестни музиканти. — С приятелите ми киснехме там с часове, попивахме протяжната музика и пиехме чист „Джим Бийм“.

— И сваляхте момичетата.

Той присви устни.

— Излизам с много жени. Но не спя с всички.

— Какво облекчение! Защото иначе щеше да посещаваш лекарския кабинет не само за ДНК-проби.

— Интересите ми не се изчерпват с преследване на жени.

— Знам. Преследваш и ужасени сърнички.

— И отново — за протокола — не съм спал със сестра ти.

Изгледах го скептично.

— Тя твърди друго. Твоята дума срещу нейната. И едва ли си първият в такова положение, който се опитва да шикалкави.

— И тя не е първата жена, набедила някого за баща на детето ѝ.

— Излизали сте. Не можеш да отречеш, че те е заинтригувала.

— Да. Отначало. Но след пет минути знаех, че няма да спя с нея.

Долових предупредителни сигнали.

— Като например?

Той се замисли.

— Сякаш се стараеше твърде много. Смееше се пресилено. Нервничеше. Въпросите и отговорите не се връзваха.

Разбирах какво има предвид.

— Хипербдителна — вметнах.

— Маниакална. Сякаш и най-дребното нещо може да я изкара от кожата. Все едно се опитва да мисли два хода напред.

— Точно така.

Кимнах, вгълбена в спомените, които никога не избледняваха напълно.

— Така сме отгледани. Родителите ни се разведоха, когато бях петгодишна, а Тара — на три. След това татко изчезна. Останахме сами с мама, която подлудява всички. Истории. Драми. Не помним нормален ден. Животът с мама ни научи да очакваме бедствие всеки момент. Развихме какви ли не механизми за оцеляване. Включително въпросната свръхбдителност. Трудно се преодоляват подобни навици.

Джак ме погледна напрегнато.

— Но ти си успяла.

— В колежа посещавах често психолог. Но се справих най-вече благодарение на Дейн. Той ме научи, че да живееш с някого не означава непременно ежедневен хаос и драми. Не мисля, че Тара някога е попадала на стабилен човек като Дейн — побутнах чашата си към него и той я напълни. Взряна мрачно в мастилено тъмните дълбини на кабернето, продължих. — Съвестно ми е, че през последните години не поддържах връзка с нея. Но ми беше писнало да се опитвам да я спасявам. Едва спасих себе си.

— Никой не може да те вини за това — тихо рече той. — Не си бавачка на сестра си. Не си го слагай на сърцето, Ела.

Изненада ме необяснимото усещане за близост, за разбирателство. Не го познавах. А му разказвах твърде много. Реших,

че явно съм по-изморена, отколкото си мислех. Насилих се да се усмихна небрежно.

— Отработвам дневната си доза чувство за вина. Днес обектът е Тара — вдигнах чашата и отпих глътка вино. — Е, защо момче от семейство на мастити финансисти се е заело с управление на недвижими имоти? Да не би да си черната овца?

— Не, просто средната овца. Досадно ми е да се занимавам с инвестиционни стратегии, изкупуване на акции, минимални печалби. Не се интересувам от тази материя. Обичам да строя. Да ремонтирам. Падам си по болтчета и винтове.

Докато го слушах, ми хрумна, че Джак и Дейн притежаваха едно рядко качество — и двамата знаеха кои са и се чувстваха уверени в собствената си кожа.

— След колежа започнах работа в консултантска компания, после взех заем и я купих.

— Помогна ли ти баща ти?

— Не, по дяволите — усмихна се тъжно Джак. — Допусках грешки, които той навярно би предотвратил. Но не исках да се чувствам длъжен никому. Поемах лично отговорността за поетите рискове. Исках да се докажа и определено не смятах да се проваляя.

— Очевидно не си — изгледах го изпитателно. — Интересно. По-скоро си алфа-мъжкар, но си средният син. Обикновено вторите деца са по-сдържани.

— За един Травис съм доста сдържан.

— И още как! — ухилих се аз и нападнах шоколадовия кейк. — След десерта те отпращам, Джак. Чака ме дълга нощ.

— Колко пъти се буди бебето?

— На всеки три часа.

Довършихме кейка и допихме виното. Джак се обади на рум сървиса да приберат масата и си взе сакото.

Спря на прага и ме погледна.

— Благодаря за вечерята.

— Няма проблем. И те предупреждавам, че лошо ти се пише, ако пропуснеш посещението при лекаря. Ще те чакам в девет.

Джак не помръдна. Стояхме близо един до друг. Смутено долових как дишането ми се учестява. Макар и спокойно отпуснат, той беше толкова по-висок и по-едър от мен, че ме обзе лека

безпомощност. С изненада установих, че чувството не е съвсем неприятно.

— Алфа-тип ли е Дейн?

— Не. Бета по всички показатели. Не понасям алфа-мъжкарите.

— Защо? Изнервят ли те?

— Нищо подобно — изгледах го уж заплашително. — Закусвам с алфа-мъжкари.

Тъмните му очи проблеснаха немирно.

— Утре ще дойда по-рано тогава.

И си тръгна, преди да успея да отговоря.

ШЕСТА ГЛАВА

Колкото и невероятно да звучи, втората ми нощ с Люк беше по-тежка от първата. При второто хранене искриците задоволство от великолепната вечеря, хубавото вино и приятния разговор се изпариха напълно.

— Ти си истински убиец на настроение, Люк — казах на бебето, което ни най-малко не се впечатли.

Изгубих бройката на събужданията и сменените пелени, но май така и не успях да събера повече от двацетина минути сън наведнъж. Когато се обадиха да ме събудят в седем и половина, аз изпълзах съсипана от леглото и се заклатушках към банята да си измия зъбите и да се изкъпя.

Петнайсетминутният душ и двете чаши престояло кафе от миниатюрната кафе машина в кухненския бокс ме поосвежиха донякъде. Облякох панталони в цвят каки, светлосиня блуза с ръкави до лактите и плетени сандали с равни подметки. Почудих се дали да си подсуша косата със сешоар. Ами ако бебето се събуди? Накрая мрачно реших, че пет пари не давам, ако ще и да се разреве.

Подвих спретнатото краищата на косата си навътре и изключих сешоара.

Тишина. Да не би на Люк да му е зле? Защо не вдига шум?

Втурнах се към спалнята и го погледнах. Лежеше си мирно и тихо по гръб, гърдите му се повдигаха и спускаха спокойно, а бузките му розовееха нежно. Докоснах го, за да се уверя, че е добре. Той се прозя и стисна още по-плътно клепки.

— Сега ли реши да си отспиш? — измърморих аз. Седнах до него и се вгледах в изумително фината кожа, деликатните мигли, отпуснатото от съня дребно лице. Веждите му бяха толкова редки и копринени, че едва се различаваха. Приличаше на Тара. Личеше си по формата на носа и устата, въпреки мастиленочерната коса. „Като на Джак Травис“, помислих си, галейки меките кичури.

Станах от леглото и измъкнах телефона от зарядното. Набрах номера на братовчедка си Лайза.

Тя вдигна веднага.

— Ало?

— Аз съм. Ела.

— Как е бебето?

— Добре е. Откри ли Тара? Защото ако не си...

— Намерих я — триумфално обяви Лайза.

— Какво? — ококорих се аз. — Къде е? Говори ли с нея?

— Не лично. Но има един мъж, към когото се обръща понякога, когато изпадне в трудно положение.

— Обръща се? — предпазливо попитах. — Имаш предвид, че са близки?

— Не съвсем. Той е женен. Както и да е. Реших, че Тара може да е при него. Открих номера му и оставих съобщение. Най-сетне ми се обади. Каза, че Тара е добре и няколко дни били заедно.

— Кой е той?

— Не мога да ти кажа. Не иска да замесваме името му.

— Има си хас! Лайза, искам да знам точно какво се случва със сестра ми, къде се намира и...

— В клиника е. В Ню Мексико.

Сърцето ми затуптя трескаво, главата ми се замая.

— Каква клиника? За наркомани? Наркотици ли взема?

— Не, не. Май преживявала нервен срив или нещо подобно.

Думата „срив“ ме уплаши. Попитах дрезгаво:

— Как се казва клиниката?

— „Маунтин Вали Уелнес“.

— Мъжът, когото спомена, ли я е завел? Или е отишла сама? В какво състояние е?

— Не знам. Попитай ги.

— Лайза — затворих очи аз, — не е нали не е правила опит да...

— О, нищо подобно. Доколкото разбрах, появата на бебето я е извадила от равновесие. Май трябва да си поотпочине.

С невесела усмивка си помислих, че Тара се нуждае от нещо много по-сериозно от почивка.

— Както и да е — продължи Лайза, — ето ти номера на клиниката. Май вече отговаря и на мобилния.

Записах си информацията и веднага се запътих към лаптопа. От „Гугъл“ научих, че клиниката приема пациенти за краткосрочно лечение и се намира в малко градче до Санта Фе. На снимките приличаше по-скоро на санаториум или на ваканционно селище, отколкото на клиника за душевноболни. Всъщност предлагаха рехабилитационни процедури и курсове по пълноценно хранене. От друга страна, клиниката очевидно разполагаше с квалифицирани професионалисти в областта на психиатрията. Информацията за методите на лечение наблягаше върху телесното и духовно благоденствие, постигано с минимално приложение на медикаменти.

„Маунтин Вали Уелнес“ ми се стори твърде лек вариант за човек с нервен срив. Дали разполагаша с необходимите средства да й помогнат? Или психологическите съвети просто придружаваха козметичните процедури и педикюра? Прииска ми се да се обадя в административния офис, но знаех, че няма да нарушат правилото за конфиденциалност. Седнах на бюрото в единия ъгъл на стаята и оброних глава. Колко обърквана беше сестра ми! Страх, съжаление, мъка, гняв се блъскаха у мен. Мислех си, че малцина биха живели нормално, ако са отгледани в семейство като нашето.

Отново си спомних театралните истерии на мама, странните криволици на логиката ѝ, необузданите ѝ пристъпи, които ни объркваха и плашеха. Мъжете, които идваха и си отиваха — част от отчаяната кампания на мама да намери щастието. Така и не успя. С никого, никога. Не живеехме нормално и усилията ни да го крием ни изолираха от околните. С Тара израснахме с мисълта, че сме различни от останалите.

И двете не съумявахме да се сближим с никого. Нито една с друга. Близостта означаваше, че човекът, когото обичаш най-много, ще те нарани най-жестоко. Как бихме могли да забравим този урок, втъкан неизтребимо във всяка наша фибра и клетка.

Вдигнах бавно телефона и набрах мобилния на Тара. Този път, за разлика от предишните, тя отговори.

— Ало?

— Аз съм, Тара.

— Ела?

— Добре ли си?

— Да... Добре съм.

Говореше пискливо и треперливо. Като малко дете. Тонът ѝ ме върна години назад. Спомних си я като малка. Спомних си как ѝ четях денем и нощем през дните, когато оставахме твърде за дълго сами, когато нямахме какво да ядем и не знаехме къде е мама. Четях книги за магически създания, храбри деца, зайци-авантюристи. Тара слушаше ли слушаше, сгушена плътно до мен, а аз не се оплаквах, дори когато плуввахме в пот от жегата, понеже нямахме климатик.

— Хей — произнесох меко. — Какво става с теб?

— О... нищо не става, ами лежи. Предимно.

И двете се засмяхме. С облекчение установих, че дори да си е изгубила ума, сестра ми е запазила чувството си за хумор.

— Тара Сю... — приближих до леглото да погледна Люк. — Знаеш, че и двете ненавиждаме изненадите. Не заслужавах ли поне нищожно предупреждение? Защо не ми се обади? Не ми написа писмо. Не ми изпрати есе на тема „Как прекарах лятото“. Вместо това преди два дни се чух с мама.

Последва дълго мълчание.

— Влудих ли я?

— Тя си е луда — вразумително се обадох аз. — Ако питаш как реагира на появата на Люк... е, ако ѝ беше хрумнало, че някоя от нас ще извърши неппростимия грях да я направи баба, щеше да ни стерилизира още преди пубертета. За радост на Люк мама не е от предвидливите.

— Добре ли е той? — през сълзи попита Тара.

— Страхотен е — незабавно отвърнах аз. — Здрав е и се храни чудесно.

— Предполагам... Предполагам, че недоумяваш защо го оставих при мама.

— Да. Но преди да ми обясниш, ми кажи къде си. В клиниката, за която Лайза ми спомена?

— Да, от снощи. Приятно е тук, Ела. Имам собствена стая. Мога да излизам и да се връщам, когато пожелаая. Казват, че ще се наложи да остана три месеца.

Замълчах стъписано. Защо три месеца? Откъде знаят колко време ще им е необходимо да се справят с проблемите на Тара? Как са преценили, че лудостта ѝ е лечима за точно три месеца? Ако проявява суицидни или маниакални наклонности, навярно ще се наложи да я

задържат по-дълго. Възможно ли е да не са ѝ разкрили цялата истина и да са я включили в по-дългосрочни лечебни програми? Дузина въпроси напиреха към повърхността — всичките неотложни — и аз замълчах объркано.

Прочистих гърло, опитвайки се да преглътна наплива от думи с възсолен привкус. Сякаш доловила безпомощността ми, Тара се обади:

— Приятелят ми Марк купи самолетния билет и уреди да ме приемат.

Марк. Семейният.

— Искаш ли да останеш в клиниката? — попитах предпазливо.

— Никъде не искам да оставам, Ела — прошепна тя.

— Говори ли с някого вече?

— Да, с една жена. Доктор Джаслоу.

— Допада ли ти?

— Изглежда симпатична.

— Смяташ ли, че може да ти помогне?

— Може би. Не знам.

— За какво разговаряхте?

— Разказах ѝ как оставих Люк при мама. Не исках да постъпвам така да го изоставям.

— Защо го направи, скъпа? Случи ли се нещо?

— Когато ме изписаха от болницата, се прибрах в апартамента при Лайза. Издържах няколко дни. Но всичко ми изглеждаше странно. Бебето сякаш не беше мое. Не знаех как да бъда майка.

— Естествено. Нашата майка не се държеше като майка. Откъде би могла да вземеш пример?

— Не се побирах в кожата си. Погледнех ли Люк, се питах дали чувствам, каквото трябва да чувствам. По едно време като че ли отплувах нейде надалеч, извън тялото си. Съвзех се, но пак бях като в мъгла. Май и сега съм така. Ужасно е — след дълго мълчание Тара ме попита: — Полудявам ли, Ела?

— Не — бързо отвърнах. — И аз съм го преживявала няколко пъти. Терапевтът в Остин ми обясни, че това е един вид самоделен маршрут за бягство. Начин да заобиколим травмите.

— Още ли ти се случва?

— Усещането, че се отделяш от тялото си? Отдавна не ме е сполитало. Терапевтите помагат да го преодолееш.

— Знаеш ли какво ме побърква, Ела?

Да. Знаех. Но все пак попитах:

— Какво?

— Опитвам се да обмисля как сме живели с мама и непрестанните ѝ истерии и всичките мъже, които водеше вкъщи, но си спомням ясно само моментите с теб как ми приготвяше вечеря на скарата, как ми четеше приказки. Такива неща. Но останалото е огромна празнота. И опитам ли да си припомня, ме хваща страх и ми се завива свят.

Когато най-сетне събрах сили да отговоря, гласът ми прозвуча удебелял и пресекващ — като гъсто сладко, което се мъча да намажа върху крехка филийка.

— Разказа ли на доктор Джаслоу нещо за Роджър?

— Нещичко.

— Добре. Тя навярно ще ти помогне да си спомниш повече.

— Трудно е — въздъхна треперливо Тара.

— Знам.

Последва дълго мълчание.

— Като малка се чувствах като куче зад електрическа ограда. Само дете мама непрекъснато я местеше. Не бях сигурна къде да се дяна, за да съм в безопасност. Тя беше луда, Ела.

— Беше! — сухо възкликнах аз. — Но нямаше кой да ме изслуша. Хората не искат да приемат, че има такива майки.

— Аз го знам. Изпитала съм го на гърба си. Но ти беше далеч. Замина за Остин. Изостави ме.

За пръв път усещах толкова силна вина — всичките ми нервни клетки сякаш изпицяха едновременно от болка. В отчаяния си стремеж да избягам от съкрушителното, пагубно за душата минало, бях оставила сестра си на произвола на съдбата.

— Съжалявам — успях да отроня, — аз...

Някой почука на вратата. Беше девет и петнайсет. Вече трябваше да съм във фойето с Люк и да чакам Джак Травис.

— Мамка му! — измърморих. — Почакай малко, Тара! Камериерката е. Не затваряй.

— Добре.

Отворих вратата и магнах рязко с глава на Джак Травис да влезе. Чувствах се объркана, сякаш всеки момент ще изгубя всички нишки.

Джак влезе. Появата му някак си уталожил трескавото бумтене в ушите ми. Очите му бяха тъмни и непроницаеми. Изгледа ме изпитателно и прецени положението. Кимна леко — „всичко е наред“ — и застана до леглото край спящия Люк.

Носеше възшироки дънки и зелена фланелка с цепки отстрани — облекло за мъже със съвършена фигура, които не държат да изглеждат по-високи, по-мускулести или по-стройни, понеже притежават всичко това в достатъчна степен.

Дълбоко в мен прозвучаха примитивни предупредителни сигнали, когато едрият мъж се надвеси над бебето, твърде безпомощно дори да се завърти на една страна. За секунда се удивих от закрилническия инстинкт, който изпитах. При това към чуждо дете. Почувствах се като готова за скок тигрица. Отпуснах се обаче, когато видях как Джак повдига одеялото към гърдичките на Люк.

Седнах на табуретка, подпряна до фотьойла.

— Тара — предпазливо подхванах, — малко ме притеснява намесата на приятеля ти Марк. Той ли плаща престоя ти в клиниката?

— Да.

— Предпочитам аз да платя. Не искам да му дължиш нищо.

— Марк няма да си иска парите.

— Имах предвид да си му дължница в емоционален смисъл. Трудно е да откажеш някому, когато си приел такава сума. Аз съм ти сестра. Нека се погрижа.

— Няма проблем, Ела — в гласа й долових раздразнение и изтощение. — Забрави! Не искам това от теб.

Напредвах възможно най-предпазливо. Все едно откъсвах листенца, стараейки се да не досягам сърцевината на цвета.

— Той ли е бащата на бебето?

— Бебето няма баща. То е само мое. Моля те, не питай. Насред всички гадости, с които...

— Добре, добре — бързо я прекъснах. — Просто... ако Люк е без установен баща, няма да получава издръжка. А ако кандидатстваш за помощ от държавата, служителите ще настояват да узнаят кой е бащата.

— Няма да се наложи. Бащата на Люк ще помага, когато е необходимо. Но не иска попечителство, детето да го посещава и прочее.

— Сигурна ли си? Той ли твърди така?

— Да.

— Тара... Според Лайза ти си казала, че Джак Травис е бащата.

Забелязах как Джак Травис изпъна гръб, яки като възгата мускули изпъкнаха под меката тъкан на зелената фланелка.

— Не е — равно отбеляза Тара. — Излъгах я, понеже не спираше да разпитва. Знаех, че така ще й запуша устата.

— Сигурна ли си? Защото се канех да го подложа на тест за бащинство.

— О, божичко, Ела, не занимавай Джак Травис с тия глупости. Той не е баща на Люк. Дори не съм спала с него.

— Защо тогава си казала друго на Лайза?

— Не знам. Май се почувствах смутена, задето не ме пожела и не исках да си призная пред Лайза.

— Не намирам нищо смуцаващо — меко отвърнах. — Смятам, че е постъпил джентълменски.

С угълчето на окото проследих как Джак присяда на ръба на леглото. Усещах, че ме гледа.

— Както и да е — изтощено и мрачно заключи Тара. — Трябва да приключваме.

— Не! Почакай! Само още нещо. Имаш ли нещо против да поговоря с доктор Джаслоу?

— Нямам.

Бързото й съгласие ме изненада.

— Благодаря. Кажй й, че й позволяваш да разговаря с мен. Ще ти поиска писмено разрешение. И още... Тара... как мислиш да се погрижим за Люк, докато си в клиниката?

Възцари се толкова дълго и толкова дълбоко мълчание, че се почудих дали връзката не е прекъснала.

— Смятах, че ти ще го гледаш — рече най-сетне Тара.

Челото ми сякаш попадна в нажежено менгеме. Потърках го и притиснах силно пространството между веждите. Бях в капан. В безизходица.

— Не мисля, че ще успея да придумам Дейн.

— Защо не се нанесеш при Лайза? Ще поемеш моята половина от наема.

Взрях се неவிждащо във вратата на хотелската стая и си помислих колко добре е, че Тара не вижда изражението ми. Вече си делях наема с Дейн... Да заживея с братовчедка си, която ще води мъже в апартамента по всяко време... да не споменаваме как би преглътнала Лайза пищящото бебе... не, невъзможно.

Тара проговори отново. Думите кълтяха рязко като изопнати струни.

— Ще намериш начин. Сега не мога да мисля за това. Не знам какво да ти кажа. Наеми някого. Ще помоля Марк да плати.

— Може ли да поговоря с Марк?

— Не — бурно възрази тя. — Сама реши как да постъпиш. Просто три месеца се грижи за бебето. Само три месеца от живота ти, Ела! Не можеш ли да го направиш за мен? За пръв път те моля за нещо. Помогни ми, Ела. Толкова ли е трудно?

В гласа ѝ долавях и ярост, и уплаха. Все едно слушах мама. Стреснах се.

— Добре — меко я прекъснах. Заповтарях, докато се успокои. — Добре, добре...

Накрая и двете замълчахме задъхано. „Три месеца“, рекох си мрачно, „да преодолее цялото си прецакано детство и всичките му парализиращи сенки“. Дали ще успее? И дали аз ще успея да съхраня живота си дотогава.

— Тара — подхванах след малко, — щом ще участвам, ще участвам наистина. Ще ми позволиш да разговарям с доктор Джаслоу. И с теб. Няма да се обаждам често, но когато ти звъня, ще ми отговаряш. А и така ще разбираш как е бебето, нали?

— Добре. Да.

— И за протокола — не се удържах да добавя, — не си ме молила само за това. Въобще не ти е за пръв път.

Крехкият ѝ смях прозвънтя в ушите ми. Преди да се сбогуваме, Тара ми съобщи номера на стаята си и ми продиктува стационарния си телефон в клиниката. Макар да исках да поговорим още, тя ме отпрати рязко. Избърсах запотения екран в дънките си, затворих капака на телефона и го оставих с необяснима предпазливост. Замаяно се опитах да осъзная събитията. Сякаш тичах след фучаща кола.

— Кой, по дяволите, е Марк? — почудих се гласно.

Бях като парализирана. Не помръднах и не вдигнах очи дори когато обувките на Джак Травис се появиха в полезрението ми. Кожени мокасини с едра плетеница. Държеше нещо между пръстите си. Сгънат лист хартия. Подаде ми го безмълвно.

Разгънах листа и видях адреса на клиниката в Ню Мексико, а под него името Марк Готлър, придружено от телефонен номер и адреса на Братството на вечната истина.

Поклатих озадачено глава.

— Кой е той? Какво общо има някаква църква с всичко останало?

— Готлър е старши пастор — Джак клекна пред мен. — Тара се е регистрирала в клиниката с една от неговите кредитни карти.

— Божичко... Как... — млъкнах и прокарах длан през потното си чело. — Олеле! — несигурно възкликнах. — Детективът ти наистина си го бива. Как набави толкова бързо цялата информация?

— Обадох му се вчера веднага след като разговарях с теб.

Естествено. Джак Травис разполагаше с неограничени ресурси. Би могъл да провери всичко. Несъмнено бе проучил и мен. Прегледах пак написаното.

— Как се е забъркала сестра ми с женен пастор?

— Агенцията за почасова заетост, в която работи, я е изпращала от време на време в църквата.

— Защо? — горчиво попитах. — Да разнася кутията с подаяния?

— Църквата е голяма. Стабилен бизнес. Консултират инвеститори, имат ресторант. Прилича малко на Дисниленд. Трийсет и пет хиляди членове и броят им непрекъснато расте. Готлър замества главния пастор в телевизионните предавания — преплетох пръсти и оставих листа да падне на пода. — Компанията ми има договори за поддръжка с „Вечната истина“. Няколко пъти съм се срещал с Готлър.

— Нима? — изгледах го остро. — Как изглежда?

— Спокоен. Приветлив. Държи на семейните ценности. Не прилича на човек, който би изневерил на жена си.

— Всички са така — промърморих аз. Върховете на пръстите ми несъзнателно се допряха и образуваха църковен купол. Отдръпнах ги и свих длани в юмруци. — Тара не призна, че той е бащата. Но защо иначе ще ѝ помага?

— Има само един начин да разбереш със сигурност. Съмнявам се обаче, че ще се съгласи да се подложи на тест за бащинство.

— Прав си — казах аз, мъчейки се да осмисля всичко. — Извънбрачните деца не благоприятстват кариерата на телевизионните пастори — климатикът сякаш бе охладил стаята до минусови температури. Треперех. — Трябва да се срещна с него. Как да постъпя?

— Не бих те посъветвал да се появиш без предварителна договорка. В моя офис не спазваме толкова стриктно правилата. Но хората от „Вечната истина“ няма да ти позволят да прекрачиш прага им неканена.

Реших да съм по-директна.

— Ще ми помогнеш ли да си уредя среща с Готлър?

— Ще помисля.

Казах си, че това означава „не“. Носът и устните ми бяха изтръпнали. Погледнах през рамото на Джак към леглото, питайки се дали на бебето не му е студено.

— Добре е — меко се обади Джак, сякаш прочете мислите ми. — Всичко ще бъде наред, Ела.

Подскочих лекичко, когато едната му ръка се отпусна върху моята. Изгледах го учудено. Какво ли иска? Но в очите и допира му не долових задни помисли.

Ръката му бе стъписващо силна и топла. Докосването ме оживи като лекарство, инжектирано право в кръвоносната ми система. Вълната от умиротворение и наслада, заляла ме след този жест на близост, несъмнено бе предателство спрямо Дейн. Но преди да успея да възразя и дори да възприема напълно усещането, Джак отдръпна топлата си длан.

През целия си живот се мъчех да преодолявам празнините, породени от бащината липса. Ужасяваше ме подсъзнателното влечение, което изпитвах към силни и властни мъже. Затова винаги предпочитах другата крайност — мъже като Дейн, които те оставят сама да убиваш паяците и да си носиш куфарите. Точно това исках. Ала пряко волята ми Джак Травис — безкомпромисно мъжествен и дяволски самоуверен — ме блазнеше необяснимо.

Облизах пресъхналите си устни и казах:

— Не си спал с Тара — Джак поклати глава, впил очи в моите. — Съжалявам — смирено произнесох. — Бях сигурна, че не е така.

— Знам.

— Не мога да си обясня защо се бях заинатила.

— Нима? — промърмори той.

Примигнах. Още усещах къде ме докосна. Пръстите ми се свиха, за да запазят чувството.

— Е — рекох, странно задъхана, — вече можеш да си вървиш. Отмени посещението при лекаря, извън подозрение си. Обещавам повече да не те безпокоя.

Станах. Джак също се изправи. Беше толкова близо до мен, че долавях топлината, която тялото му излъчваше. Беше твърде близо. Бих отстъпила, но табуретката ми препречваше пътя.

— Ще се грижиш за бебето, докато сестра ти се оправи — по-скоро констатира, отколкото попита той.

Кимнах.

— До кога?

— Според нея — три месеца — постарях се гласът ми да прозвучи спокойно. — Ще бъда оптимист и ще се надявам да не е повече.

— В Остин ли ще го заведеш?

Отпуснах безпомощно рамене.

— Ще се чуя с Дейн. Ще... не знам какво ще излезе.

Нищо нямаше да излезе. Познавах Дейн добре чакаха ме сериозни неприятности.

Хрумна ми, че бих могла и да го изгубя. Само преди два дни животът ми беше прекрасен. Сега се разпадаше. Къде в картината се вместише бебето? Как щях да работя? Как щях да запазя Дейн?

Откъм леглото долетя тих плач. Този звук някак си фокусира всичко. Дейн остана на заден план. Жилище, пари, кариера — всички грижи избледняха пред най-неотложната — гладът на бебето.

— Обади ми се, когато решиш какво ще правиш — каза Джак.

Издавих шише мляко от хладилника.

— Повече няма да те безпокоя. Наистина. Съжалявам, че...

— Ела.

С две спокойни крачки той застана до мен и ме улови за лактите. Сепнах се. Тялото ми се изопна от лекия допир на топлите, позагрубели пръсти. Той почака да го погледна.

— Не е твоя грижа — рекох, старейки се гласът ми да прозвучи и благодарно, и нехайно. Да му покажа, че е свободен.

Джак задържа погледа ми.

— Обади ми се, когато решиш.

— Добре.

Не възнамерявах да го виждам повече. И двамата го разбирахме.

По устните му заигра усмивка. Напрегнах се. Не обичах да ме гледат присмехулно.

— До скоро, Ела.

И си тръгна. Люк запищя.

— Идвам, идвам — подвикнах му и побързах да притопля млякото.

СЕДМА ГЛАВА

Нахраних Люк и му смених пелената. Налагаше се да почакам да заспи, преди да се обадя на Дейн. Осъзнах, че вече започвам да организирам живота си спрямо режима на Люк. Храненето, спането и будуването на бебето оформяха структурата, около която се вмъкваше всичко останало.

Сложих го да легне и се надвесих над него, тананикайки откъси от позабравени детски песнички. Люк махаше с ръчички и крачета, а очите и устните му имитираха изражението ми. Хванах дребничката му като монета длан му и я долепих до бузата си. Той я притисна, изучавайки съсредоточено лицето ми, сякаш търсеше връзката. Също като мен.

За пръв път някой изпитваше толкова насъщна нужда от мен. Бебетата са опасни... влюбваш се, преди да се усетиш. Това малко създание със сериозно личице не можеше дори да произнесе името ми и зависеше изцяло от мен. Изцяло. Познавах го едва от един ден. Но бих се хвърлила под гумите на автобуса, за да го спася. Чувствах се разтърсена из основи. Ужасно усещане.

— Обичам те, Люк — прошепнах. Откровението ми не го учуди ни най-малко. „Разбира се, че ме обичаш“, сякаш говореше изражението му. „Аз съм бебе. Така въздействам на хората“. Пръстите му се присвиха изучаващо върху бузата ми.

Ноктите му драскаха. Как се режат бебешки нокти? С ножица за възрастни или със специално пригодена? Вдигнах крачетата му и целунах розовите стъпалца, невинно гладки като котешки лапички.

— Къде е наръчникът ти за употреба? — попитах го. — Кой е номерът на сервиза за бебета?

Осъзнах колко небрежно се бях отнесла с омъжената си приятелка Стейси, когато ѝ се роди дете. Постарах се да демонстрирам съпричастие и интерес, но така и не вникнах в преживяванията ѝ. Невъзможно е да го почувстваш отстрани. И тя ли е била толкова безпомощна, съмнявала ли се е в способностите си да поеме

отговорността да възпита нова личност? Чувала бях, че жените притежават вроден инстинкт, някакъв скрит запас от майчинска мъдрост, който се отключва при необходимост.

Не изпитвах нищо подобно. Долавях ясно единствено силния импулс да се обадя на най-добрата си приятелка Стейси и да ѝ се оплача. И понеже открай време вярвам в изпитаната терапевтична сила на хленченето, аз наистина ѝ се обадох. Намирах се на непозната територия, чиито капани и препъникамъни Стейси познаваше добре. Тя излизаше от години с най-добрия приятел на Дейн — Том. Така я срещнах. После тя изневиделица забременя и Том постъпи както подобава — ожени се за нея. Детето им — момиче на име Томи — сега беше на три. Стейси и Том се кълнях в един глас, че тя е най-прекрасното нещо в живота им. Том даже изглеждаше искрен.

Дейн и Том все още бяха добри приятели, но на четири очи Дейн ми бе признавал, че го смята за бита карта. Навремето деен либерал и краен индивидуалист, сега Том беше женен, караше миниван с лекьосани колани и под, осеян с кутийки от сокчета и играчки от детското меню в „Макдоналдс“.

— Стейси — подхванах без предисловия, доволна, че тя вдигна телефона, — аз съм. — Ще ми отделиш ли минутка?

— Разбира се. Как си, момиче?

Представих си я в кухнята на артистично обновения ѝ апартамент, със светнали очи и смугло лице и със сплетени коси, откриващи врата ѝ.

— Обречена — отвърнах. — Абсолютно обречена.

— Проблеми с рубриката? — съчувствено попита тя.

Поколебах се.

— Да. Трябва да посъветвам млада, неомъжена жена, чиято сестра изневиделица ѝ е сервираше бебето си и настоява да се грижи за него три месеца. Междувременно сестрата ще се лекува в клиника за душевно болни, докато си възвърне здравия разсъдък, за да бъде майка.

— Трудна работа — обади се Стейси.

— И това не е всичко. По-голямата сестра живее в Остин с приятел, който вече ѝ е заявил, че не иска да води бебето у дома.

— Задник! — заяви Стейси. — И защо?

— Май не иска да поеме отговорност. Опасява се, че ще пострадат плановите му да спаси света. И може би се страхува, че

бебето ще промени връзката им и приятелката му ще изисква повече отпреди.

Най-сетне Стейси разбра.

— О, Божичко! За теб и Дейн ли говориш, Ела?

С удоволствие споделих патилата си със Стейси, която като вярна приятелка автоматично застана на моя страна. И макар не Дейн, а аз да променях правилата на връзката ни с предложението да доведе бебето у дома, Стейси съчувстваше на мен.

— В Хюстън съм. С бебето — обясних й. — В хотел. Той е на една ръка разстояние от мен. Не искам да се грижа за него. Но е първият представител на силния пол, комуто съм казвала „обичам те“ след гимназията. О, Стейс, няма да повярваш колко е сладък!

— Всички бебета са сладки — мрачно отвърна Стейси.

— Знам, но това е от най-сладките.

— Всички бебета са от най-сладките.

Млъкнах да направя муцунка на Люк, от чиято уста излизаха мехурчета.

— Той е от най-най-сладките.

— Почакай. Том се прибира за обяд. Искам да чуе.

— Тооом...

Стейси му обясни положението. От мнозината приятели на Дейн той ми беше фаворит. Когато Том беше наоколо, скуката и меланхолията се стопяваха лееше се вино, компанията се заливаше от смях, разговорите течаха гладко. Край Том човек се чувстваше остроумен и забавен. Стейси беше здравата и сигурна връв, върху която Том се развяваше волно.

— Дай му другата слушалка — посъветвах Стейси.

— В момента нямаме втора. Томи я изпусна в гърнето и... Та така говори ли вече с Дейн?

Стомахът ме присви.

— Не, исках да се чуя първо с теб. Отлагам обаждането, понеже знам какво ще ми каже Дейн — очите ми се замъглиха, гласът ми прозвуча тънко и наскърбено. — Няма да се съгласи, Стейси. Ще ми каже да не се връщам в Остин.

— Глупости! Идвай си веднага с бебето.

— Не мога. Познаваш Дейн.

— Познавам го и точно затова смятам, че му е време да се стегне. Да поеме отговорност като зрял човек.

Незнайно защо се почувствах принудена да защита Дейн.

— Той е достатъчно зрял — избърсах очи с ръкав. — Притежава собствена компания. Мнозина разчитат на него. Но това е различно. Дейн винаги е заявявал категорично, че не иска да има нищо общо с бебето. И не е редно да страда, защото аз съм попаднала в непредвидено положение.

— Разбира се, че трябва. Той е мъжът до теб. И бебетата не причиняват страдания. Те... — Стейси поспря да изслуша съпруга си. — Млъквай, Том! Появи ли се дете в живота ти, изисква много усилия. Но пък в замяна получаваш повече, отколкото даваш. Ще видиш.

Люк започна да примижава сънено. Аз сложих длан върху коремчето му и усетих едва доловимото къркорене.

— ... радвал се е на страхотно детство — продължаваше Стейси — и му е време да се установи. Всичките му приятели смятат, че от него ще излезе чудесен баща. Трябва да повдигаш по-често темата, Ела. Дейн ще разбере колко прекрасно е да имаш деца, колко обогатяват живота. И ще поеме отговорността.

— Дори отговорността да притежава чорапи му тежи — обадох се аз. — Той се нуждае от неограничена свобода, Стейси.

— Никой не е неограничено свободен — посочи Стейси. — Щом си с някого, значи трябва да застанеш до него при нужда. Иначе просто... почакай малко — тя замълча. Чух приглушен глас. — Искаш ли да поговориш с Том? Ще се радва да те чуе.

— Не — бързо отказах. — Не искам да подлагам Дейн на натиск.

— Защо му спестяваш неприятностите? — презрително възкликна Стейси. — Ти си под напрежение, нали? Ти си изправена пред тежък проблем. Защо да не ти помогне? Кълна се, Ела, че ако Дейн не постъпи както трябва, ще му... — тя млъкна да чуе какво казва съпругът ѝ. — Не се шегувам, Том! За Бога, ами ако Ела беше забременяла като мен? Ти пое отговорността, нима Дейн не е длъжен да постъпи така? Пет пари не давам чие е бебето. Факт е, че Ела се нуждае от помощта му! — после Стейси се обърна към мен. — Независимо какво смята Дейн, Ела, върни се в Остин с бебето. Приятелите ти са тук. Ще ти помагаме.

— Не знам. Пътищата ни ще се пресичат. Странно ще ми е да живея близо до него, но не с него. По-добре да опитам да открия обзаведен апартамент в Хюстън. Става дума само за три месеца.

— И ще се върнеш при Дейн, когато проблемът е разрешен? — гневно попита Стейси.

— Ами... да.

— Ами ако се разболееш от рак, пак ли ще се справяш сама, за да не му причиняваш неудобство? Ангажирай го, Ела! Трябва да разчиташ на него! Иначе... ето, Том иска да ти каже нещо.

— Здравсти, Ела — съдържано ме поздрави той.

— Здравсти, Том. Ще те прекъсна... но не ми казвай каквото Стейси иска да чуе. Каж ми истината. Ти си му най-добрият приятел. Познаваш го по-добре от всички. Дейн няма да отстъпи, нали?

Том въздъхна.

— Всичко, което намирисва на семейство — куче, жена, деца — е клопка за Дейн. И за разлика от Стейси и от всичките ни познати аз не смятам, че от Дейн ще излезе добър баща. Липсва му щипка мазохизъм.

Усмихнах се тъжно. Знаех, че Стейси ще го насоли сериозно за искреността.

— Наясно съм, че Дейн по-скоро би се хвърлил да спасява света, отколкото едно бебе. Но не мога да си обясня защо.

— Бебетата са трудни клиенти, Ела — отвърна Том. — Опитите за спасяване на света жънат повече признание. И са по-лесни.

ОСМА ГЛАВА

— Попаднах в безизходно положение — заобяснявах на Дейн по телефона. — Ще споделя какво съм решила и после ти ще ми кажеш какъв избор имам. Или пък нямам.

— За Бога, Ела — тихо рече той.

Намръщих се.

— Изчакай, преди да повториш „за Бога, Ела“. Още не съм ти разказала плана си.

— Знам какъв е.

— Нима?

— Още откакто замина за Хюстън. Ти винаги си разчиствала кашите на семейството си — съдържаната деликатност на Дейн беше на косъм от съжалението. Бих предпочела враждебност. Почувствах се все едно животът е цирк, а аз съм длъжна да ходя след слона.

— Никой не ме принуждава да постъпвам пряко волята си — възразих.

— Доколкото знам, бебето на сестра ти никога не е било сред житейските ти приоритети.

— Родило се е преди седмица. Позволено ми е да преразглеждам списъка си с приоритети, нали?

— Да. Но това не означава, че и аз трябва да последвам примера ти — въздъхна Дейн. — Разкажи ми всичко. Вярваш, или не, аз съм на твоя страна.

Обясних му какво се е случило, предадох му разговора с Тара и заключих гузно:

— Само три месеца. И бебето не създава проблеми — „освен ако не обичаш да спиш“, добавих наум. — Ще потърся обзаведен апартамент в Хюстън и ще остана тук, докато Тара се оправи. Навярно и Лайза ще може да ми помогне. После ще се върна в нашето жилище в Остин. При теб. Как ти звучи?

— Все пак е някакъв план — долових как нейде издълбоко от гърдите му се изтръгва съдържано дихание. — Какво очакваш да кажа,

Ела?

Исках да чуя: „Прибирай се у дома. Ще ти помагам с бебето“. Но му отвърнах:

— Искам да чуя какво наистина си мислиш.

— Мисля, че още не си преодоляла старите навици — тихо рече Дейн. — Майка ти щраква с пръсти или сестра ти забърква каша и ти загърбваш живота си и се втурваш да оправяш положението. Едва ли ще са три месеца, Ела. Ами ако на Тара ѝ потрябват три години да си намести болтчетата в главата? Ако роди още деца? Пак ли ти ще ги отглеждаш?

— Вече го обмислях — признах с мъка. — Но не мога да се терзая какво ще ми поднесе бъдещето. Засега тук е само Люк и той се нуждае от мен.

— А от какво се нуждаеш ти? Нали пишеше книга? И как ще върви рубриката ти?

— Не знам. Мнозина успяват и да работят, и да се грижат за децата си.

— Това дете не е твое.

— Но е част от семейството ми.

— Ти нямаш семейство, Ела.

Макар аз самата да бях изричала същите думи, ми стана неприятно да ги чуя от него.

— Ние сме индивиди, обвързани от реципрочни задължения — казах. — Щом наричат група амазонски шимпанзета семейство, значи и ние се вменяваме в дефиницията.

— Склонен съм да се съглася, имайки предвид, че шимпанзетата от време на време проявяват канибализъм.

Укорих се мислено, че съм обсъждала Варнърови толкова откровено с Дейн.

— Мразя да споря с теб, Дейн — измърморих. — Знаеш прекалено много за мен.

— Ще ме намразиш още повече, ако си замълча и те оставя да вземеш погрешно решение.

— Смятам, че решението ми е правилно. Единственото, което ще ми позволи да дишам спокойно.

— Звучи честно. Но аз не го приемам.

Поех дъх.

— Тогава? Какво ще стане с нас, ако постъпя, както съм решила? Какво ще стане с четиригодишната ни връзка?

Не можех да повярвам, че човекът, комуто се уповавах, човекът, на когото се доверявах и към когото бях дълбоко привързана, очертава толкова ясна линия помежду ни.

— Предполагам, че можем да го наречем пауза — каза Дейн.

Замислих се над думите му. По вените ми запълзя хлад.

— И щом се върна, ще започнем оттам, където сме спрели?

— Бихме могли да опитаме.

— Какво означава „да опитаме“?

— Ако сложиш нещо във фризера и го претоплиш след три месеца, вкусът няма да е същият.

— Но ще ми обещаеш да ме чакаш, нали?

— Как така да те чакам?

— Искам да кажа няма да спиш с друга.

— Ела, и двамата не можем да обещаем, че няма да спим с друг.

Зяпнах.

— Така ли?

— Разбира се. Зрелите връзки не предполагат обещания и гаранции. Не притежаваме другия.

— Дейн, смятах, че сме изключителна двойка — осъзнах, че днес хленча за втори път. Хрумна ми още нещо. — Мамил ли си ме?

— Не бих го нарекъл така. Но не, не съм.

— Ако аз спя с друг? Няма ли да почувстваш ревност?

— Не бих ти попречил да експериментираш свободно, ако такава е волята ти. Въпрос на доверие.

— Връзката ни е свободна?

— Ако искаш да я наречеш така — да.

Рядко — може би никога — не се бях чувствала толкова стъписана. Дейн нехайно зачеркваше основните ми убеждения за отношенията ни.

— За Бога! Как така не съм знаела, че връзката ни е свободна? Какви са правилата?

— Нямаме правила, Ела — някак развеселено отвърна Дейн. — Никога не сме имали. Само затова се задържа толкова дълго с мен. Щеше да си плюеш на петите, ако се бях опитал да ти наложа и най-дребното ограничение.

В ума ми се заблъскаха въпроси и доводи. Питам се дали е прав. Опасявах се, че е.

— Някак си — бавно произнесох, — винаги съм се смятала за традиционалист. Твърде консервативна за връзка без дефиниция.

— Госпожица Независимост отговаря на това описание — каза Дейн. — Съветите, които дава на хората, следват определени правила. Но ти, Ела, не си традиционалист.

— Но нали съм и госпожица Независимост, и Ела? — запротестирах. — Кое е истинското ми аз тогава?

— Очевидно истинското ти аз е в Хюстън. И искам да се върне.

— Ще ми се да доведе бебето у дома за няколко дни, докато дообмисля положението.

— Не съм съгласен — незабавно ме прекъсна Дейн.

— Апартаментът е и мой — намръщих се аз. — Ще отседна в своята половина.

— Добре. Аз ще се преместя другаде за известно време, докато си тръгнете с бебето. Или ще се изнеса напълно, за да останеш тук с бебето...

— Не.

Инстинктивно почувствах, че ако заради Люк принудя Дейн да се премести, навярно ще го изгубя завинаги.

— Както и да е — добавих, — остани си в апартамента. Аз ще намеря временна квартира.

— Готов съм да ти помогна с каквото мога — каза Дейн. — Ще поема твоя дял от наема докогато трябва.

Предложението ме подразни. И освен това бях разярена като бик от отказа му да приеме Люк. Но се чувствах най-вече уплашена от откровението, че връзката ни не следва правила и обещания. Защото това означаваше, че вече не мога да бъда сигурна в Дейн. И в себе си.

— Благодаря — отвърнах мрачно. — Ще те уведомявам как сме.

— Най-напред — казах на Люк на другия ден — трябва да си намерим квартира. В центъра ли да търсим? В Монтроуз? Или край Шугър Ленд? Може и да се върнем в Остин, но трябва да отбягваме знаеш кого. А и в Остин наемите са много по-високи.

Люк ме изгледа съсредоточено иззад шишето с мляко, сякаш наистина преценява вариантите.

— Размисляш ли? — попитах го аз. — Или пак пълниш памперса?

Предната вечер рових из „Гугъл“, търсейки информация как да се грижа за Люк. Изчетох десетки страници за и против памперсите, за важните събития през първия месец от живота на бебето, сверих графици за посещение при педиатър. Открих дори съвети как се режат ноктите на бебето.

— Тук пише — докладвах на Люк, — че трябва да спиш по петнайсет-осемнайсет часа дневно. Трябва да се постарая повече. Пише също, че трябва да изварявам всичко, което пяхаш в устата си. И че ще се усмихнеш преди края на първия месец.

Няколко минути стоях надвесена над него, усмихвах се и се надявах да откликне. Люк ми отвръщаше със сериозни гримаси. Осведомих го, че прилича на Уинстън Чърчил.

След като си записах няколко адреса на детски клиники, започнах да търся обзаведени апартаменти в Хюстън и околностите. Които бяха по джоба ми, изглеждаха потискащи, а които ми допадаха се оказаха с непосилни наеми. За жалост не открих нищо подходящо в приличен квартал и на достъпна цена. Легнах си притеснена и объркана. Може би от милосърдие, Люк се събуди само три пъти през нощта.

— Днес трябва да намерим нещо — рекох му. — И да се изнесем от този скъп хотел.

Реших сутринта да прегледам обявите в интернет, а следобед да посетя няколко апартамента. Точно записвах първия адрес и телефонен номер, когато телефонът ми звънна.

— „Травис“ — съобщаваше екранът. Леко стресната, но заинтригувана, отговорих:

— Ало?

— Здравсти, Ела — дочух характерния баритон, мек като разтопено масло. — Как си?

— Великолепно, благодаря. С Люк си търсим жилище. Решихме да заживеем заедно.

— Поздравления! В Хюстън ли търсиш, или се връщаш в Остин?

— Оставаме тук.

— Добре — последва кратко колебание. — Имаш ли планове за обяд?

— Не.

— Да те взема в дванайсет тогава?

— Не мога да си позволя още едно пиршество с теб — казах, а той се разсмя.

— Този път аз черпя. Искам да обсъдим нещо.

— Какво по-точно? Подскажи ми.

— Не ти трябва жокери, Ела. Трябва просто да кажеш „да“.

Поколебах се, сварена неподготвена от начина, по който ми говореше — приятелски, но и настойчиво, като мъж, който не е свикнал да му отказват.

— Може ли да е в непретенциозен ресторант? — попитах. — В момента с Люк нямаме представително облекло.

— Няма проблем. Само не му слагай розови чорапи.

За моя изненада Джак дойде да ни вземе с малък хибрид. Очаквах да се появи в гълтащо тонове бензин чудовище или в умопомрачително скъпа спортна кола. Определено не бях подготвена да го видя в кола по вкуса на Дейн и приятелите му.

— Ти! В хибрид! — учудено възкликнах, мъчейки се да закрепя столчето на Люк отзад. — Мислех си, че караш „Хамър“ или „Ламборгини“.

— „Хамър“! — изсумтя Джак, подаде ми кошчето с Люк и тактично ме избута настрани. Протегна се и закрепил бебешкото столче. — Въздухът в Хюстън е достатъчно отровен. Не искам да усложнявам проблема.

Вдигнах вежди.

— Звучи като реплика на еколог.

— Аз съм загрижен за околната среда — меко каза Джак.

— Невъзможно! Нали си ловец!

Джак се усмихна.

— Има два типа защитници на природата, Ела. Едните прегръщат дървета и смятат, че едноклетъчната амеба е ценна колкото американския лос... другите като мен — възприемат законното ловуване като отговорно управление на животинските ресурси. И понеже обичам да излизам сред природата възможно най-често, аз съм противник на замърсяването, на безразборния риболов, на глобалното

затопляне, на изсичането на горите и на всичко, което унищожава ловните ми полета.

Джак пое кошчето с Люк и внимателно го закрепил в столчето. Промърмори нещо успокоително на бебето, което лежеше овързано с колани като мини астронавт, подготвен за опасна мисия.

Застанала отзад и леко встрани, неволно се възхитих от начина, по който Джак седна в колата. Беше едър мъж, плътните му мускули изпъкваха под джинсите, а широките му рамене опъваха леката синя риза с навити ръкави. Сякаш беше роден едновременно за бейзболист, за баскетболист и за спринтьор.

Както обикновено в Хюстън, петнайсетминутното пътуване се проточи половин час. Но в колата се чувствах приятно. Радвах се да изляза от хотелската стая, а и Люк заспа, унесен от климатика и движението.

— Какво стана с Дейн? — нехайно подхвърли Джак. — Скъсахте ли?

— Нищо подобно. Още сме заедно — млъкнах смутено, преди да добавя: — Но сме си дали пауза. Само за три месеца, докато Тара си вземе бебето и аз се върна в Остин.

— Означаваш ли това, че можеш да се виждаш с други?

— Никога не сме се ограничавали. Връзката ни е свободна. Никакви обещания, никакво обвързване.

— Няма такова нещо. Обещанията и обвързаността създават връзката.

— За традиционалистите — може би да. Но с Дейн смятаме, че хората не могат да принадлежат другиму.

— Напротив — възрази Джак. Аз вдигнах вежди. — Може би в Остин е различно — продължи Джак. — Но в Хюстън кучетата не си делят кокалите.

Прозвуча толкова нахакано, че се засмях.

— Задълбочавал ли си се с някого, Джак? Дотолкова, че да се замислиш за брак?

— Веднъж — призна той. — Но не се получи.

— Защо?

— Защо ли? — продължителното колебание, преди да отговори, ми подсказа, че рядко обсъжда темата. — Тя се влюби в друг — най-сетне рече Джак.

— Съжалявам — искрено отвърнах. — Получавам много писма от читатели, които се оставят партньорите им да ги потискат — мъже, стремящи се да задържат неверните си жени, жени, влюбени в женени мъже, които им обещават да напуснат съпругите си, но не го правят... — замълчах, забелязала как палецът му трескаво поглажда волана, сякаш усеща цепнатина в блестящата кожа и се мъчи да я заравни.

— Какво би казала на мъж, чиято приятелка е скочила в леглото с най-добрия му приятел? — попита Джак.

Веднага разбрах. Опитах се да прикрия съчувствието, усещайки, че няма да му хареса.

— Само веднъж, или нещата са се задълбочили?

— Ожениха се — мрачно уточни Джак.

— Гадост! — възкликнах. — Най-лошо е, когато се оженят, защото всички смятат, че това изкупва постъпката. „О, добре де, мамиле са те, но се ожениха и всичко си дойде на мястото“. И на теб не ти остава друго, освен да преглътнеш горчивия хап и да изпратиш скъп сватбен подарък, иначе ще те вземат за хахо. Прецакан си по много параграфи.

Палецът му спря да поглажда волана.

— Точно така. Откъде знаеш?

— Маг Ела знае всичко — ведро отвърнах аз. — Ще предположа и че бракът им не върви по мед и масло. Защото връзки, започнали така, винаги са с нестабилна основа.

— Но ти не заклеяваш изневярата? — каза той. — Защото никой не може да принадлежи никому, нали?

— Нищо подобно. Силно ненавиждам изневярата, когато правилата не са ясни и на двете страни. Верността се подразбира, ако не сте се договорили изрично, че си предоставяте свобода. Няма нищо по-лошо от това да накърниш доверието на любим човек.

— Да.

Каза го тихо, но в едничката дума прозвуча дълбоко съгласие.

— Значи съм права за брака им? — настоях аз. — Добре ли живеят?

— Напоследък — призна той — положението не изглежда много розово. Май ще се развеждат. Срамота! Имат две деца.

— Когато отново е свободна, смяташ ли, че ще проявиш отново интерес?

— Признавам, че съм го обмислял. Но не, няма да тръгна пак по този път.

— Имам теория за мъже като теб, Джак.

Явно се поразведри. Изглежда ме развеселено.

— Сподели я, Ела.

— Отнася се за причините, поради които още не си се обвързал. Всъщност въпросът е в пазарната динамика. Излизаш с принципно еднакъв тип жени. Прекарвате си добре и после отлиташ към следващата. А те объркано гадаят защо. Не разбират, че никой не пробива на пазара, предлагайки същата стока като останалите, независимо колко красива е опаковката. Тоест — положението ще се промени само когато се случи нещо особено и неочаквано. В крайна сметка ще избереш жена, съвсем различна от типа, който ти и всички около теб предполагат, че ще предпочетеш. Как ти се струва? — завърших с усмивка.

— Че можеш да надприказваш и латерна — ухили се той.

Ресторантът, в който ни заведе, може и да беше непретенциозен по неговите стандарти, но специално пиколо паркира колата сред лъскавите й посестрими наоколо, а бял балдахин хвърляше сянка по пътя към входа. Настаниха ни на прекрасна маса до прозореца. Съдейки по изящния и изискан интериор и тихата, елегантна музика, долитаща откъм пианото в дъното, предположих, че с Люк ще ни изхвърлят, преди да сме поръчали. Но той ме изненада с подобаващо поведение. И храната се оказа вкусна. Чашата „Шардоне“ накара небцето ми да затрепти от задоволство, а Джак определено беше изключително обаятелен мъж. След обяда поехме към центъра на Хюстън и паркирахме в подземния гараж на Мейн Стрийт 1800.

— В офиса ти ли отиваме? — попитах.

— Не. В жилищното крило, където работи сестра ми.

— С какво се занимава?

— Предимно с финансови операции и договори. Ежедневни задачи, с които не успявам да се справя.

— Ще се запознаем ли?

Джак кимна.

— Ще ти хареса.

Асансьорът ни докара до малко, светло, облицовано с мрамор фоайе с модерна бронзова скулптура и внушителна рецепция. Мъжът

зад бюрото — младеж в педантично скроен костюм — се усмихна на Джак и изгледа леко подозрително спящото бебе. Джак настоя да го носи, за което му бях благодарна. Ръцете ми още не бяха се пригодили към новата задача да разнасят насам-натам Люк и всичките му принадлежности.

— Съобщете на госпожица Травис, че пристигаме — каза му Джак.

— Да, господин Травис.

Последвах Джак през няколко врати от матово стъкло, които се разтваряха с леко съскане. Заставахме пред асансьорите.

— На кой етаж е офисът? — попитах.

— На седмия. Но Хейвън ще ни чака в апартамента си на шестия.

— Защо там?

— Жилището е нейно. Бонус от фирмата. Но годеникът ѝ живее в апартамент с три спални няколко етажа по-нагоре и тя вече е пренесла повечето си вещи при него. Нейното жилище пустее.

Осъзнах накъде бие и го изгледах слисано. Стомахът ми се сви — незнайно дали от движението на асансьора, или от изненадата.

— Джак, ако смяташ с Люк да отседнем тук през следващите три месеца, оценявам жеста, но е невъзможно.

— Защо?

Асансьорът спря и Джак ми махна да го последвам навън. Реших да не увъртам.

— Не мога да си го позволя.

— Ще договорим приемлива цена.

— Не искам да ти дължа нищо.

— Няма. Решението е мое и на сестра ми.

— Да, но ти си собственик на сградата.

— Не съм. Само я стопанисвам.

— Да не издребняваме.

— Добре де — развесели се той. — Но не ми дължиш нищо. Просто стечение на обстоятелствата. Нуждаеш се от квартира, а тук има свободен апартамент.

— Ти също живееш тук, нали — попитах го намръщено.

Той ме изгледа присмехулно.

— Не се налага да раздавам апартаменти, за да привличам женско внимание, Ела.

— Не намеквах това — възразих аз, почервенияла от срам от главата до петите.

Всъщност намеквах точно това. Сякаш аз, Ела Варнър, бях толкова неустоима, че Джек Травис би дал всичко да му стана съседка. Божичко, коя част от егото ми роди тази идея?

— Имах предвид, че едва ли ще ти е приятно да приютиш шумно новородено — опитах се да позагладя впечатлението аз.

— За Люк ще направя изключение. Полага му се нещо по-добро след несполучливия старт в живота.

Джек ни поведе към апартамента в края на застлан със сив килим коридор. Натисна звънеца и вратата се отвори.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Хейвън Травис беше стройна и толкова по-ниска от брат си, че на пръв поглед изглеждаше съмнително да са кръвни роднини. Маслиненочерните ѝ очи обаче бяха досущ като на Джак. Притежаваше деликатен чар — чернокоса и светлокожа. Излъчваше жизненост и интелигентност, но... долових и уязвимост, свидетелстваща, че тъмната страна на живота не я е подминала.

— Здравей, Джак — поздрави тя и веднага насочи вниманието си към спящото бебе. — Какво сладко дете! — имаше характерен тембър — ведър, топъл и леко дрезгав, все едно току-що е отпила глътка скъп ликьор. — Подай ми кошчето. Лашкаш го!

— Харесва му — спокойно отвърна Джак и вместо да ѝ подаде Люк, приведе глава за целувка. — Ела Варнър, тази властна жена е сестра ми Хейвън.

Тя пое протегнатата ми ръка уверено и същевременно деликатно.

— Влизай, Ела. Какво съвпадение! Преди седмица-две започнах да чета рубриката ти!

Хейвън ни покани в апартамента — малко жилище с една спалня, издържано в бяло, кремаво и с мебели от тъмно дърво. Няколко акцента в свежо зелено освежаваха сдържаната цветова гама. В единия ъгъл имаше шведски настолен часовник. Дневната беше обзаведена с най-необходимото — няколко антикварни френски стола, канапе с покривка в черно и кремаво.

— Тод — най-добрият ми приятел — аранжира интериора — обясними Хейвън, забелязала заинтригувания ми поглед.

— Чудесно е! Изглежда като от списание.

— Според Тод повечето хора допускат грешка, отрупвайки потесните пространства с множество фини мебели. А всъщност е добре нещо по-обемисто — като това канапе — да бъде акцент на стаята.

— Канапетото всъщност е възтясно — обади се Джак, оставяйки кошчето с Люк върху ниската, но широка масичка за кафе.

Хейвън се усмихна.

— Според братята ми — уведоми ме тя, — удобни са единствено диваните с размери на товарен камион — тя пристъпи към спящото бебе и го погледна с нежна загриженост. — Как се казва?

— Люк — отвърнах аз и с изненада установих, че в гърдите ми се надига гордост.

— Джак ме запозна донякъде с положението — каза Хейвън. — Страхотно е, че помагаш на сестра си. Макар очевидно да не ти е много лесно. Но точно така бих очаквала да постъпи госпожица Независимост — допълни с усмивка тя.

Джак ме изгледа замислено.

— Любопитно ми е да прочета нещо от теб.

— Ей там върху масичката има няколко броя на „Вайб“ — посочи му Хейвън. — Добре е от време на време да прочиташ и нещо друго, освен „Настолна книга на ловеца и рибаря“.

За мой ужас Джак взе последния брой, който съдържаше доста провокативен текст.

— Дали не би... — подхванах аз, но той продължи да разлиства старателно страниците и аз млъкнах.

Веднага разбрах кога намери рубриката с карикатурния ми портрет, представящ ме върху безбожно високи токчета и в сако с ексцентрична кройка.

Знаех какво чете, дори преди веждите му да запълзят нагоре по челото.

„Скъпа госпожице Независимост,

Излизам с фантастичен мъж — красив, преуспял, мил и добър в леглото. Но има един проблем. Той е от деликатно дребните — искам да кажа в сексуално отношение. Чувала съм, че размерът няма значение, но ме гложди желание да ми предложи малко повече в това отношение. Въпреки коктейлното му кренвиршче, ми се иска да остана с него, ала как да възпра мечтите по нещо по-така?

Привърженичка на размер XXL“

„Драга любителко на размер XXL,

Невъзможно е да се увеличи размерът на мъжките гениталии(макар множество реклами да твърдят обратното). Но ти предлагам да поразмислиш над няколко достоверни факта — в клитора има приблизително 8000 нервни окончания. Значително по-малко са по външната една трета на влагалището и буквално няколко по вътрешните две трети. Следователно — късият пенис е способен да стимулира наслада също както и дългия.

Повечето жени смятат, че уменията на партньора им са по-важни от размера. Пробвайте различни пози и техники, наблегнете на еротичната игра и не забравяйте, че до Рим водят много пътища.

И накрая — ако ти си иска да се забавляваш с нещо голямо, приложи секс играчки в леглото. Приеми ги като допълнителен стимул.

Госпожица Независимост“

По лицето на Джак се изписа удивление — сякаш се мъчеше да съгласува персоната „Госпожица Независимост“ с мнението, което си беше изградил за мен досега. Приседна на тъмнозеленото канапе и продължи задълбочено да чете.

— Ела да ти покажа кухнята — дръпна ме Хейвън към покритото с плочки пространство с гранитни плотове и уреди от неръждаема стомана. — Нещо за пиене?

— Да, благодаря.

Тя отвори хладилника.

— Леден чай с манго или с боровинки и босилек?

— С манго, моля.

Седнах на високия стол до плота.

Джак отлепи поглед от четивото и замърмори:

— Хейвън, знаеш, че не понасям тези отвари. Сипи ми от обичайното.

— Нямам от обичайното — отвърна сестра му и извади кана с цитрусов чай. — Пробвай мангото.

— Какво му е на чая с вкус на чай?

— Стига си хленчил, Джак. Дори Харди го хареса.

— Скъпа, Харди ще хареса и варена трева от двора, стига да му я приготвиш ти. Под чехъл е.

— Ще ми се да му го кажеш в лицето — подсмихна се Хейвън.

— Не мога — лаконично отговори Джак. — Под чехъл е, но въпреки това може да ме смачка като комар.

С разширени очи се помъчих да си представя що за мъж би успял да смачка Джак като комар.

— Годеникът ми е работил като оксигенист на петролна сонда и е як като вол — обясни ми Хейвън със светнал поглед. — Което е добре. Иначе тримата ми братя досега да са го разкъсали на парчета.

— Пропуснахме само да му дадем медал, задето тръгна с теб — възрази Джак.

От ведрия разговор ясно личеше, че им е приятно да са заедно. Продължавайки дружелюбната препирня, Хейвън занесе на брат си чай и се върна в кухнята.

Подаде ми чаша и се облакът върху плота.

— Харесва ли ти апартаментът? — попита ме.

— Да, страхотен е. Но има...

— Знам. Изслушай ме, Ела — с обезоръжаваща искреност подхвана тя. — Никога не съм плащала наем за този апартамент, понеже беше бонус към работата. След като се оженим, ще живея в апартамента на Харди на осемнайсетия етаж — усмихна се доволно и добави: — Повечето ми неща вече са при него. Тоест — разполагаме с необитаем обзаведен апартамент. Не разбирам защо да не отседнете тук с Люк няколко месеца, докато се върнеш в Остин. Ще си плащаш режийните, разбира се. Няма да ти искам наем, понеже апартаментът така или иначе щеше да пустее.

— Не, не мога да приема, без да плащам нищо — възразих аз.

Тя сбърчи чело и прокара ръка през косата си.

— Не знам как да се изразя по-деликатно... но колкото и да ми платиш, ще бъде символичен жест. Не ми трябват пари.

— Иначе не бих приела.

— Тогава открий сметка на Люк със сумата, която би отделила за наем.

— Мога ли да попитам, защо не използваш апартамента като допълнителен източник на средства?

— Обсъждали сме го — призна тя. — Дори има кандидати, но още не сме решили какво ще правим. Когато и ако наемем нов мениджър, той ще трябва да живее наблизо, така че се налага жилището да остане свободно.

— Защо ще ви трябва нов...? — подхванах аз, но прецених, че е по-добре да не любопитствам.

Хейвън се усмихна.

— С Харди вероятно ще се опитаме скоро да си имаме деца.

— Мъж, който наистина иска бебе! — възкликнах аз. — Похвално.

Откъм Джак не долиташе никакъв звук. С изключение на разлистващите се страници на списанието.

Погледнах към Хейвън и свих безпомощно рамене.

— Учудвам се, че нямаш нищо против да помогнеш на абсолютно непознат човек.

— Не си абсолютно непозната — уточни разумно Хейвън. — Все пак познаваме братовчедка ти Лайза, а Джак е излизал със сестра ти Тара...

— Веднъж — вметна той от съседната стая.

— Веднъж — повтори ухилено Хейвън. — Значи имаме общи приятели. Освен това — Хейвън ме погледна замислено — неотдавна и аз преживях трудности. Неприятен развод. Неколцина, включително Джак, ми помогнаха да го преодоляя. И искам да дам тласък на добрата карма.

— Не съм ти помагал — възрази Джак. — Нуждаех се от евтина работна ръка.

— Остани тук, Ела — настоя Хейвън. — Можеш да се нанесеш веднага. Трябва ти само креватче за бебето и сте готови.

Чувствах се смутена и несигурна. Не бях свикнала да моля за помощ и да я получавам. Напрягах се да предвидя възможните усложнения.

— Може ли да помисля?

— Разбира се — светнаха тъмните ѝ очи. — Само от любопитство — как би постъпила госпожица Независимост?

— Нямам навик да се допитвам до нея — широко се усмихнах аз.

— Аз знам какво би казала — Джак дойде в кухнята с празната си чаша.

Подпря се седна ръка върху плота толкова близо до мен, че се изкушавах да се отдръпна. Но не помръднах, улавяйки всяко движение, сякаш нервните ми окончания се бяха превърнали в котешки мустачки. Миришеше на сухо и свежо с едва доловим кедров аромат, който исках да вдишвам отново и отново.

— Ще те посъветва да постъпиш, както е най-добре за Люк — каза Джак. — Нали?

Кимнах и се облегнах на плота, стиснала в шепи лактите си.

— Тогава го направи — промърмори той.

Отново ме подтикваше, по-настоятелен от всичките ми познати мъже. И незнайно защо, вместо да се отдръпна, ми се прииска да се отпусна в ръцете му.

Усетих, че се изчервявам и не посмях да вдигна очи към него. Вместо това насочих вниманието си към Хейвън. Тя наблюдаваше брат си съсредоточено, сякаш е казал или направил нещо нехарактерно. После стана припряно, остави празната си чаша в чешмата и каза, че е време да се връща в офиса. Имала срещи, трябвало да подписва договори.

— Вие ще заключите — додаде ведро. — Не бързай, Ела, помисли си.

— Благодаря. Радвам се, че се запознахме.

Когато си тръгна, с Джак не помръднахме. Стоях напрегната, присвила пръстите на краката си около металната опора в долния край на стола. Той се приведе толкова ниско, че усетих дъха му в косите си.

— Прав беше — дрезгаво казах. — Харесах я — по-скоро долових, отколкото видях краткото му кимване. Мълчанието му ме подтикна да продължа: — Съжалявам, че се е наложило да се разведе.

— Аз съжалявам само, че не го направи по-скоро. И че не успях да излича оня от лицето на земята.

В гласа му не се долавяше никаква самонадеяност, само непоклатимо спокойствие, което ме притесни. Вдигнах очи.

— Невинаги съумяваме да защитим хората, които обичаме — рекох.

— Разбрах го.

Не ме попита дали смятам да остана тук. Някак си и двамата знаехме отговора.

— Моят свят е по-различен — казах след кратко мълчание. — Не посещавам такива жилища, камо ли да живея в тях. Мястото ми не е тук. Нямам нищо общо с хората тук.

— Къде ти е мястото? В Остин при Дейн?

— Да.

— Той май не мисли така.

— Евтин удар под кръста — намръщих се аз.

— Хората в тази сграда са като навсякъде, Ела — невъзмутимо продължи Джак. — Някои са приятни, други — не. Някои са умни, други нямат капчица мозък. Иначе казано, съвсем нормална среда. Ще свикнеш бързо — гласът му омекна. — Ще си намериш приятели.

— Няма да се задържа достатъчно дълго, за да опозная съседите. Ще се грижа за Люк, ще гледам да помогна на сестра си. И ще работя, разбира се.

— Сама ли ще отидеш в Остин да си вземеш нещата, или Дейн ще ти ги донесе?

— Всъщност нямам кой знае какво. Дейн ще ми опакова дрехите и ще ми го изпрати по пощата. Може би след няколко седмици ще ми дойде на гости.

Чух, че Люк се събуди. Тутакси скочих от стола.

— Време за хранене и сменяне на пелени — обявих и се запътих към кошчето.

— Остани тук с Люк и отдъхни, а аз ще ти прибера багажа от хотела, за да не се налага да плащаш и за тази нощ.

— Но колата ми...

— Ще те заведе да си я прибереш по-късно. Почини си сега.

Звучеше добре. Не горях от желание да се върна с Люк в колата и да пътувам в най-жежкото време. Бях изморена, а в апартамента беше приятно хладно и свежо. Погледнах тъжно Джак.

— Вече ти дължа твърде много.

— Значи още една дреболия не се брои — той проследи с поглед как разкопчавам колана на Люк и го изваждам от кошчето. — Имаш ли всичко необходимо?

— Да.

— Връщам се бързо. Знаеш телефона ми.

— Благодаря. Аз... — изпълнена с благодарност, бръкнах в чантичката и извадих шише със студено мляко. — Не знам защо

правиш всичко това. Особено след неприятностите, които ти причиних. Но съм ти признателна.

Джак спря на прага и ме погледна.

— Харесвам те, Ела. Оценявам усилията ти да помогнеш на сестра си. Повечето в твоето положение не биха поели риска. Не бих се поколебал да помогна на човек, който с всички сили се стреми да постъпи както трябва.

Когато Джак си тръгна, аз нахраних Люк и го разведох из апартамента. Влязохме в спалнята с месингово легло, покрито със старинна бяла дантелена покривка, ратанов скрин, който служеше и като нощна масичка, и стъклен кръгъл абажур във викториански стил. Оставих Люк на леглото и седнах до него, стиснала телефона.

Набрах номера на Тара. Свързах се с гласовата ѝ поща и оставих съобщение:

„Здравей, скъпа. С Люк се справяме добре. Ще останем в Хюстън през следващите три месеца. Мислех си за теб. Питам се как си. И Тара — гласът ми пресекна от състрадание и нежност — имам представа какво преживяваш. Колко трудно се разговаря за мама, за миналото. Гордея се с теб. Постъпваш правилно. Ще се справиш“.

Гореща болка преряза клепачите ми. Но напирещите сълзи пресъхнаха, щом забелязах, че Люк се е обърнал към мен и ме наблюдава с изпитателна невинност. Пресегнах се и го погалих по главичката — тъмната му коса беше гладка и копринена като птича перушина.

— И ти ще се справиш — казах му.

Задряхмахме сгущени, Люк — унесен в чисти бебешки видения, а аз — в неспокойни сънища. Заспала съм по-тежко, отколкото очаквах и възнамерявах. Когато се събудих, в стаята беше тъмно. Изненадана, че Люк не издава нито звук, аз се протегнах към него. Обзета от паника заопипвах празното пространство.

— Люк! — извиках и скочих.

— Хей — Джак влезе в стаята и запали лампата. — Спокойно. Всичко е наред, Ела — гласът му прозвуча меко и ласкаво. — Бебето се събуди преди теб. Взех го в другата стая, за да си отспиш. Гледахме мач.

— Не се ли разплака? — попитах дрезгаво и разтърках очи.

— Само когато разбра, че „Астронавтите“ пак губят плейофа. Но аз му обясних, че не е срамно да се плаче за „Астронавтите“. Така се сприятеляват хюстънските мъже.

Опитах се да се усмихна, но се чувствах изтощена и не съвсем разсъннена. И за мой ужас, когато Джак приближи до леглото, инстинктивно понечих да вдигна ръце към него. Но той не беше Дейн. Беше неприлично, дори отвратително да го възприемам по същия начин. С цената на безброй емоционални рискове с Дейн четири години изграждахме взаимно доверие, докато постигнем близостта, която споделяхме сега. Не можех да си представя да постигна същото с друг. Преди да успея да помръдна, Джак застана до леглото и впи в мен меките си тъмни очи. Полегнах назад, а коремът ми се присви с наслада, когато за секунда си представих как той се привежда над мен и усещам как тялото му се отпуска върху моето — толкова силно, толкова приятно...

— След няколко часа колата ти ще бъде в гаража — отвърна той.
— Платих на едно момче от хотела да я докара.

— Благодаря. Нека ти върна парите.

— Няма нужда.

— Не искам да задлъжнявам още повече.

Той поклати удивено глава.

— От време на време трябва да се отпускаш, Ела, и да приемаш протегнатата ръка.

Примигнах, дочула откъм дневната да долита камерна музика.

— Какво слушаш?

— Взех едно видео за Люк. Куклен театър по Моцарт.

Ухилих се.

— На този етап Люк не вижда на повече от десет сантиметра от лицето си.

— Това обяснява незаинтересоваността му. Сметнах, че вероятно предпочита Бетовен.

Протегна ръка да ми помогне да стана. Приех я след кратко колебание. Определено можех да се изправя и сама. Но ми се стори грубо да отхвърля жеста. Ръката ми прилепна съвършено към неговата — дългият му палец се преплете с моя, дланите ни се допряха нежно. Пуснах го веднага щом се изправих. Помъчих се да си спомня дали към Дейн бях изпитала същото мигновено и отчетливо привличане. Не... беше се породило постепенно, разгърна се бавно и постепенно. Категорично не одобрявах бързината.

— Куфарът ти е в другата стая — каза ми Джак. — Ако си гладна, поръчай си от ресторанта на седмия етаж. Ако ти потрябва нещо друго, обади се на Хейвън. Бележката с номера ѝ е до телефона. Няколко дни няма да се виждаме — ще пътувам.

Прииска ми се да попитам къде, но само кимнах.

— Приятно пътуване.

В очите му проблеснаха шеговити искри.

— Благодаря.

Махна ми приятелски и си тръгна. Почувствах облекчение, но и разочарование. В дневната открих куфара, а върху него — хотелската сметка, пъхната в снежнобял плик. Разгърнах я, видях крайната сума и потръпнах. Забелязах обаче, че в списъка с разходи липсваше вечерята с Джак. Явно я беше платил. Но нали се бяхме уговорили аз да се погрижа? Защо си бе променил мнението? От съжаление? Дали е сметнал, че не ми е по джоба? Или пък изобщо не е възнамерявал да плащам аз. Объркана и смътно раздражена, оставих сметката и отидох да гушна Люк. Изгледах кукления театър с бебето, стараяйки се да не мисля за Джак Травис. И най-вече да не се питам кога ще се върне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни се обадох на всичките си приятели да ги уведомя за случилото се. Разказах сякаш сто пъти историята за ненадейно появилото се бебе на сестра ми, преди да се шлифовам да я предавам в съкратен вариант. Повечето одобриха решението ми, но някои — като Стейси — изразиха недоволство, задето съм останала в Хюстън. Почувствах се виновна, че Дейн се превръща незаслужено в обект на коментари и критики. Приятелите ни се разделиха на два лагера — жените се съгласяваха, че съм нямала друг избор, освен да се погрижа за Люк, а мъжете проявяваха повече разбиране към решението на Дейн да не поема отговорност за дете, с което няма нищо общо.

Незнайно как дискусиите се превърнаха в референдум дали не е трябвало отдавна да накарам Дейн да се оженим, сякаш това би променило коренно ситуацията.

— Каква е разликата? — попитах Луис, лична треньорка, чиито съпруг беше лекар в Лейк Травис. — И да бяхме женени, Дейн нямаше да иска бебето.

— Да, но щеше да е длъжен да ти помогне за Люк — отвърна Луис. — Искам да кажа мъжете не могат да изритат съпругите си, ако нещо не им отърва, нали?

— Той не ме е изритал — контрирах аз. — И не бих принудила Дейн да постъпва пряко волята си, дори да бяхме женени. Правото на избор си остава негово.

— Колко нелепо! — възкликна Луис. — Женим се за тях точно, за да ги лишим от право на избор. А и така са по-щастливи.

— Нима?

— Определено.

— И своето право на избор ли губим?

— Не, сдобиваме се с повече възможности, плюс сигурност. Затова жените държат на брака повече от мъжете.

Възгледите на Луис за женитбата ме хвърлиха в смут. Помислих си колко циничен е резултатът от брака, ако любовта не участва в уравнението. Като тухлена стена с изронен хоросан, той е обречен в крайна сметка на разруха.

Неохотно се обадох и на мама да ѝ разкажа за Тара и за бебето и да ѝ съобщя, че известно време ще поостана в Хюстън.

— След толкова години скитосване из Остин — констатира мама, — нямаш право да се оплакваш.

— Не се оплаквам. И не съм скитосвала. Работех и учех и...

— Наркотиците са проблемът, нали? Тара беше толкова наивна. Завъртяха ѝ главата в тези лъскави среди с богати приятели, където кокаинът лети на облаци. Сигурно е вдишала случайно малко и после...

— Няма пасивно смъркане на кокаин, мамо.

— Принудили са я — отсече тя. — Нямаш представа какво е да си хубава, Ела. Колко трудности създава красотата.

— Права си. Няма откъде да знам. Но съм убедена, че Тара не е взимала наркотици.

— Е, сестра ти просто привлича внимание. Гледай да ѝ предадеш, че няма да платя и цент да се размотава три месеца. Аз самата се нуждая от почивка. Какъв стрес преживях само! Защо някому не хрумна да ме изпрати на санаториум?

— Никой не очаква да плащаш ти, мамо.

— Кой тогава ще поеме разноските?

— Не знам още. Но основното сега е да помогнем на Тара да се оправи. И да се погрижим за Люк. С него сме отседнали в симпатичен обзаведен апартамент.

— Къде се намира?

— В периферията на града. Нищо особено — потиснах усмивката, оглеждайки луксозната обстановка. Разбереше ли мама, че живея на Мейн Стрийт 1800, щеше да доприпка за нула време. — Жилището се нуждае от лек ремонт. Ще ми помогнеш ли? Може би утре...

— С удоволствие — бързо ме прекъсна тя, — но не мога. Много съм заета. Оправяй се сама, Ела.

— Добре. Може ли някой ден да ти погостуваме с Люк? Хубаво е да се сблизите, нали?

— Да, но приятелят ми има навик да идва без предупреждение. Не искам да вижда бебето. Ще ти се обадя, когато ми остане време.

— Добре, понеже понякога ще ми трябва и помощ за Люк.

Тя затвори телефона.

Обадих се на Лайза да ѝ съобщя, че съм отседнала в апартамент на Мейн Стрийт 1800. Остана впечатлена и много заинтригувана.

— Как успя да сключиш такава сделка? Спа ли с Джак?

— Не, разбира се — отвърнах обидено. — Познаваш ме.

— Е, струва ми се странно, че Трависови са те поканили да се настаниш просто ей така. Но пък те имат достатъчно пари. Могат да си позволят мили жестове. Нещо като десетък.

Човекът, който ми помогна най-много — не само от емоционална, но и от практическа гледна точка — беше Хейвън Травис. Упътваше ме, показваше ми къде да открива всичко необходимо и дори ми препоръча доверената детегледачка на снаха си.

Хейвън не съдеше другите, нито се месеше в личните им дела. Умееше да изслушва и притежаваше приятно чувство за хумор. С нея се чувствах спокойна — почти като със Стейси — а това означаваше много. Мислех си как в замяна на изгубените или заминали на далеч приятели, животът ни компенсира с точните хора в точния момент.

Един следобед обядвахме заедно и напазарувахме дреболии за бебето, няколко сутрини се поразходихме, преди да настане дневният зной. Предпазливо споделяхме личните си истории, откривайки, че между нас се установява рядко срещано мигновено разбирателство. Макар Хейвън да не говореше много за проваления си брак, намекна, че е преживяла насилие. Знаех колко смелост ѝ е била нужна да сложи край и да изгради наново живота си. Знаех и че възстановяването ще изисква време. И каквато и да е била преди, сега беше много променена.

Несполучливият брак отчуждил Хейвън от старите ѝ приятели, някои от които приемали случващото се с неудобство, а други се питали с какво го е предизвикала. Трети пък изобщо не ѝ вярвали, понеже според тях богатите жени не стават жертви на насилие. Сякаш парите са броня срещу агресията и жестокостта.

— Някой подхвърлил зад гърба ми, че съпругът ми се е отнасял грубо с мен, понеже сама съм си го просела.

Замълчахме. Чуваше се само трополенето на бебешката количка по тротоара. Макар пешеходците да не са на почит в Хюстън, в града все пак се намираха приятни за разходка места — особено Райе Вилидж, където дърветата хвърляха хладни сенки. Подминавахме магазини за сувенири и детски стоки, бутици, ресторанти и клубове, фризьорски салони. Цените на детските дрешки ме смайваха.

Замислих се над думите на Хейвън. Какъв отговор би я успокоил? Единствената утеха, която успях да предложа, бе да ѝ покажа, че ѝ вярвам.

— Хората се плашат от мисълта, че някой може да ги нагрубява или тормози без причина — казах. — По-сигурни се чувстват, приемайки, че жертвата е предизвикала насилието.

Хейвън кимна.

— Смятам обаче за още по-лошо, когато родител се отнася така с дете. Защото детето смята, че го заслужава и белезите никога не нарастват.

— Това е проблемът на Тара.

Тя ме погледна косо.

— А как е при теб?

Вдигнах смутено рамене.

— Няколко години работих над себе си. Смятам, че съм го преодоляла до поносима степен. По-уравновесена съм отпреди. От друга страна... Имам проблем с общуването. Трудно се сближавам с хората.

— Сближила си се с Люк — посочи Хейвън. — А сте заедно само от няколко дни, нали?

Размислих и кимнах.

— Може би бебетата са изключение.

— Ами Дейн? Отдавна си с него.

— Да, но напоследък осъзнах, че макар връзката ни да е удобна, не води до никъде. Като кола, оставена на празен ход.

Предадох ѝ думите на Дейн за обвързването и как ако се опита да ме ограничи, ще го напусна.

— Прав ли е? — попита Хейвън и отвори вратата на сладкарницата, за да влезе с количката.

Лъхна ни живителна хладина.

— Не знам — отвърнах честно, сбърчила чело. — Може и да е прав. Навярно не съм способна да отида по-далеч. Сигурно съм алергична към пълната привързаност.

Наместих количката до малка масичка, свалих гюрука и надзърнах към Люк, който риташе щастливо с крачета, приветствайки приятната прохлада.

Преди да седне Хейвън разгледа дъската с асортимента от топли напитки. Сияйната ѝ усмивка ми напомни за брат ѝ.

— Не знам, Ела. Може да е подсъзнателна реакция, ала нищо чудно засега просто да не си открила подходящия човек.

— Няма подходящ човек за мен — приведох се над бебето и промърморих: — Освен теб, момченце с дъх на мляко — улових крачето му и го целунах. — Ти си единственият. Обожавам смешните ти стъпалца.

Хейвън ме потупа леко по гърба.

— Знаеш ли какво си мисля, Ела... освен дето ще си поръчам мокачино с ледена мента, бита сметана и шоколадови стърготини? Мисля, че когато му дойде времето, ще отбиеш онази кола от пътя.

Джак присъстваше често в историите на Хейвън за детството. Като всички по-големи братя, той се беше превъплъщавал ту в ролята на героя, ту на злодея. Но сега, вече пораснали и напуснали семейното гнездо със сложната му динамика, двамата се бяха сблизили много.

Според Хейвън най-големият им брат Гейдж бил средоточие на бащината възискателност, поощрение и амбиция. Единствено дете от първия брак на Чърчил Травис, Гейдж се стараел усърдно да угоди на баща си, да бъде съвършеният син. Бил сериозен, всеотдаен, свръхотговорен, първенец на випуска в елитен пансион, а по-късно възпитаник на Тексаския университет и Харвард. Но Гейдж не притежавал твърдостта на баща им. Отличавал се с вродено благодушие — човешка слабост, която Чърчил Травис трудно преглъщал.

Вторият брак на Чърчил Травис продължил до смъртта на съпругата му Ава, която го дарила с трима наследници — Джак, Джо и Хейвън. Понеже Гейдж вече носел бремето на големите очаквания и

отговорности, Джак се радвал на възможността да си играе, да експериментира, да върши щуротии, да завързва приятелства. Сбивал се без колебание, но и без колебание първи протягал ръка за помирение. Спортувал от всичко по малко, омайвал учителите си да му пишат по-високи оценки от заслужените и излизал с най-красивите момичета в гимназията. Бил верен приятел; плащал дълговете си и не се отмятал от думата си. Вбесявал се, когато някой склучи сделка с него и не спази условията.

Когато Чърчил решавал, че синовете му трябва да се научат на работа, ги изпращал да секат дърва под палещите лъчи на тексаското слънце или да строят каменната ограда на семейното имение, докато мускулите им се разжарявали и кожата им придобивала тежък загар. От тримата само Джак се наслаждавал истински на физическия труд. Потта, мръсотията, изпитанията за тялото му действали пречистващо. Необходимостта да мери сили със земята и природата се превърнала в трайна страст към занимания на открито — лов, риболов, всичко, което го отвлича от климатизираната стерилност на Ривър Оукс.

Травис Чърчил спестил тези житейски уроци на Хейвън. Вместо това майка ѝ се постарала да я извае по подобие на разбиранията си за истинска дама. Хейвън, естествено, играела предимно с момчета и винаги следвала като сянка братята си. Заради значителната ѝ възрастова разлика с Гейдж, той възприел бащински подход и сметнел ли за необходимо, се намесвал в нейна полза.

С Джак обаче се препирали често — когато влезела непоканена в стаята му например, или се заигравала без разрешение с електрическото му влакче. За отмъщение веднъж я оципал, а когато го издала, баща им го бил с колана си, докато тя не се разплакала. Шлифован в тексаския модел за мъжественост, Джак не проронил и една сълза. После Чърчил казал на жена си Ава, че Джак е най-упоритото хлапе на света. „Одрал ми е кожата синковецът“, добавил той, притеснен, че не може да въздейства на бунтарски настроения Джак, както на Гейдж.

Хейвън ми разказа колко нещастна се почувствала, когато изпратили закрилника ѝ Гейдж в пансион. За нейна изненада обаче Джак не се възползвал от отсъствието му. Веднъж се прибрала от училище разплакана, понеже неин съученик я ударил, а Джак я

изслушал, яхнал велосипеда и отмъстил на побойника. Той не ѝ посегнал повече. Всъщност, не смеел дори да се приближи до нея.

Раздалечили се за известно време, след като Хейвън се омъжила за човек, когото баща ѝ не одобрявал.

— С никого не споделях какво преживявам — тъжно каза тя. — И аз съм много упорита. И твърде горда. Не исках никой да узнае каква грешка съм допуснала. Накрая се чувствах толкова потисната, че не смеех и се срамувах да поискам помощ. Успях все пак да се освободя и Джак ми предложи работа, за да си стъпя отново на краката. Сприятелихме се както никога досега.

Беше ми любопитно как е успяла да се „освободи“. Знаех, че сигурно е преживяла някакво превратно събитие. Но тази тема щеше да почака.

— Как намираш личния му живот? — не устоях на изкушението да попитам. — Ще се обвърже ли някога?

— Абсолютно. Джак харесва жените — искам да кажа наистина ги харесва. Не като играчки в леглото. Но ще се установи едва когато открие някого, комуто може да се довери изцяло.

— Заради жената, която се омъжила за най-добрия му приятел?

Тя ме изгледа втренчено.

— Казал ти е за нея?

Кимнах.

— Джак почти не я споменава. Преживя го много тежко. Когато един Травис се влюби, го прави от цялата си душа. Страстно. Не всеки е готов за такава връзка.

— Аз определено не съм — отвърнах ужасено. Не исках дори да си представям Джак Травис, обхванат от бурна страст.

— Смятам, че е самотен — обади се Хейвън. — Но живее на бързи обороти.

— Най-заетите хора обикновено са най-самотни.

При първа възможност промених темата. Разговорът за Джак Травис ме смущаваше и дразнеше — така се чувствах, когато исках нещо, което няма да се окаже добро за мен.

Всяка вечер се обаждах на Дейн, обсъждахме новото ми обкръжение и Люк. Дейн не желаше да има нищо общо с бебета, но не възразяваше да му разказвам за Люк и за грижите около него.

— Мислиш ли, че някога ще поискаш дете? — попитах Дейн и седнах на канапето. Люк се беше отпуснал върху гърдите ми.

— Не мога с категоричност да отрека. Може и да се случи през някой етап от живота ми, но ми е трудно да си го представя. Същото удовлетворение извличам от времето, посветено на околната среда и на благотворителност.

— Да, но защо да не възпиташ дете, което също да отдава значение на това? Така светът ще стане по-хубав.

— О, Ела! Знаеш, че е невъзможно. Детето ми сто процента ще стане републиканец или шеф на химическа лаборатория. Животът винаги прецаква добрите ни намерения.

Изхихиках, представяйки си бебето на Дейн в миниатюрно сако, стиснало калкулатор в ръка.

— Навярно си прав.

— А ти замисляш ли се някога да си имаш дете?

— Не, за Бога! — възкликнах веднага. — Мобилизирах съм се, докато предам бебето на Тара. Умирам за един хубав сън. Или спокойна вечеря. И копнея да изляза без всички бебешки принадлежности. Невероятно е! Количка, памперси, лигавници, шишета с мляко, салфетки... Забравих какво е просто да грабнеш ключовете и да излезеш. Непрекъснато посещавам и педиатър — консултации, прегледи, ваксини... Всъщност безсънието е полезно, защото наваксам с работата.

— Навярно е добре, че сега разбираш как е, та да не се налага после да се чудиш.

— Нещо като с босилека е — рекох. — Или го харесваш, или го мразиш. Но не можеш да свикнеш с вкуса му, ако не си природно предразположен.

— Мразя босилек.

Към края на първата ми седмица на Мейн Стрийт 1800, аз все още усвоявах уменията да минавам през вратите, носейки плик с хранителни продукти и бутайки бебешката количка. Беше петък надвечер. Движението беше натоварено и реших да отида пеш до супермаркета на четвърт миля от апартамента. След кратката разходка в жегата, с Люк вряхме и кипяхме. Найлоновите дръжки на плика с

покупки се изплъзваха от ръцете ми, а чантата с памперси заплашително се свличаше по рамото ми, докато криволичех с количката из фойето. А бебето надаваше гневни писъци.

— Знаеш ли, Люк — на пресекулки му заобяснявах, — животът ни ще се улесни доста, когато проходиш. — Не, по дяволите не се разплаквай, няма как да те взема сега. За Бога! Люк, моля те замълчи!

Потна и ядосана, профучах край рецепцията.

— Да ви помогна ли, госпожице Варнър? — понечи да стане младежът зад бюрото.

— Не, благодаря. Всичко е наред.

Спуснах се през стъклените врати и заставах пред асансьора, който тъкмо се отваряше.

Навън пристъпиха двама души — ослепителна червенокоса жена в пестелива бяла рокля и златни сандали с каишки и Джак Травис в елегантен черен костюм, снежнобяла риза, разкопчана на врата, и лъскави черни обувки. Само с един бегъл поглед схвана положението. Протегна се към пазарските пликове, а с крак задържа вратата на асансьора отворена. Тъмните му очи светнаха.

— Здравсти, Ела!

Дъхът ми застина в гърлото. Усмихнах му се глуповато.

— Здравей, Джак!

— Нагоре ли отиваш? Май ти трябва помощ.

— Не, всичко е наред. Благодаря.

Паркирах количката в асансьора.

— Ще те придружим до апартамента.

— О, не, ще се справя...

— Няма да ни забави — рече той. — Нямах нищо против, нали, Соня?

— Не, разбира се.

Жената изглеждаше дружелюбна и симпатична. Усмихна ми се широко и влезе в асансьора. Джак определено имаше вкус. Соня беше красавица със съвършена блестяща кожа, яркочервена коса и великолепна фигура. Приведе се да погука на бебето и комбинацията от огромното ѝ деколте и красивото лице смълчаха тутакси Люк.

— Какво сладко дете! — възкликна тя.

— Жегата го изнерви.

— Какви тъмни коси! Навярно са от таткото.

— Така ми се струва.

— Как си? — попита ме Джак. — Настанили се удобно?

— Страхотно е! Сестра ти е чудесна — не знам какво щях да правя без нея.

— Казва, че двете се спогаждате.

Заслушана в разговора, Соня ме стрелна изпитателно с очи, сякаш да прецени в какви отношения съм с Джак. Различих с точност до секундата кога реши, че не представлявам заплаха. Лицето без никакъв грим, равно подрязаната над раменете коса и фигурата, прикрита от възширока тениска, крещящо афишираха стил „млада майка“.

Асансьорът спря на шестия етаж. Джак задържа вратата, докато изляза с количката.

— Ще взема торбите — рекох и протегнах ръка. — Благодаря за помощта.

— Ще те изпратим до апартамента — настоя Джак и не пусна пликовете.

— Скоро ли се нанесохте? — попита ме Соня, докато крачехме по коридора.

— Да, преди седмица.

— Щастливка си! Какво работи съпругът ти?

— Не съм омъжена.

— О! — сбърчи чело тя.

— Приятелят ми е в Остин — додадох. — След около три месеца се връщам при него.

Челото на Соня се разведри.

— О, това звучи чудесно.

Стигнахме до моята врата и натиснах комбинацията на ключалката. Джак отвори вратата, аз вкарах количката вътре и вдигнах Люк.

— Благодаря отново — казах, докато Джак оставяше покупките върху масичката за кафе.

Соня огледа възхитено апартамента.

— Страхотен дизайн!

— Нямам никакъв принос — казах аз. — Но с Люк допълваме интериора.

Със суха усмивка магнах към ъгъла, където бяха подпрени голям кашон и дървени и метални рамки.

— Какво сглобяваш? — попита Джак.

— Креватче с плот за преобличане. Купих го от Райе Вилидж вчера, когато се разхождахме с Хейвън. За жалост ми поискаха сто долара отгоре за сглобяването, та реших да се справя сама. Доставиха кашона с няколко страници инструкции, но още не съм ги разгадала. По-лесно щеше да е, ако можех да изчета целия наръчник, но открих само варианти на японски, френски и немски. От английския няма и помен. Ще ми се да бях платила стоте долара — осъзнах, че съм се разбърбила прекалено, усмигнах се и свих рамене. — Но предизвикателството ми харесва.

— Да вървим, Джак — настоя Соня.

— Добре.

Но той не помръдна, само погледна към Люк и мен и после към разглобените части. Сърцето ми затупка по-бързо, отмервайки неловкия момент очаквателно мълчание. После очите му срещнаха моите, Джак ми кимна едва доловимо: „По-късно“.

Не исках да се съгласявам.

— Вървете! — ведро ги насърчих. — Забавлявайте се!

Соня се усмигна.

— Довиждане.

Улови Джак за ръката и го издърпа навън.

Три часа по-късно Люк ме наблюдаваше от мекото си столче как седя на пода, заобиколена от части. Бях се навечеряла със спагети, доматиен сос, говежда кайма и риган. Останалото смятах да замразя на отделни порции във фризера.

Понеже Моцарт и кукленото шоу ми дойдоха до гуша, пяхнах айпода си във високоговорителя. Наоколо се понесе дрезгаво кадифеният глас на Ета Джеймс.

— Блусът е велик — обясних на Люк, поспирайки да отпия глътка вино, — защото възпява чувствата, любовта, необузданото желание. Никой няма смелост да живее така. Освен музикантите може би.

Някой почука на вратата.

— Кой ли може да е? Канил ли си някого, без да ме предупредиш?

Станах с чашата вино в ръка и се запътих босонога към вратата на апартамента. Носех памучна пижама в бонбоненорозов цвят. Бях сменила лещите с очилата. Изправих се на пръсти и надзърнах през шпионката. Дъхът ми се ускори, когато зърнах познатите очертания на мъжка глава.

— Не съм облечена за гости — подвигнах през вратата.

— Няма значение. Отвори.

Махнах резето и посрещнах Джак Травис — сега в дънки и бяла риза, понесъл малка платнена торба, излиняла от честа употреба. Огледа ме внимателно.

— Сглоби ли вече креватчето?

— Още не — постарях се да не обръщам внимание на забързания ритъм на сърцето си. — Къде е Соня?

— Вечеряхме. После я изпратих.

— Толкова бързо? Защо не поостанахте по-дълго?

Той сви леко рамене, вперил поглед в мен.

— Може ли да вляза?

Прииска ми се да му откажа. Усещах, че между нас се случва нещо, което изисква договорки, взаимни отстъпки, но не бях готова. Не успях да измисля причина да го отпратя. Пристъпих несигурно назад.

— Какво има в торбата?

— Инструменти.

Джак влезе и затвори вратата. Движеше се предпазливо, сякаш прекрива в непозната обстановка, стаила невидими заплахи.

— Здравсти, Люк — измърмори той и приклепна до бебето. Разлюля леко седалката му, а Люк забълбука и зарита ентусиазирано. Без да отлепя очи от бебето, Джак констатира: — Слушаш Ета Джеймс.

— Когато сглобявам мебели, винаги си пускам блус — преднамерено нехайно отвърнах аз. — Джон Лий Хукър, Бони Райт...

— Ами момчетата от „Дийп Елъм“? Тексаски блус... Блайнд Лемън Джеферсън, Ледбели, Ти-Боун Уокър?

Проговорих бавно, заковала поглед в опнатата върху широките му рамене и силен гръб риза:

— Чувала съм само за Ти-Боун Уокър.

Джак ме погледна.

— Не си ли слушала „Погрижи се гробът ми да е спретнат“?

— Мислех, че е песен на Боб Дилън.

— Не, беше само заглавие на албум. Заимствано от Блайнд Лемън. Ще ти запиша един диск — не се намира лесно.

— Странно, че момче от Ривър Оукс знае толкова за блуса.

— Ела, блусът е посветен на добрите, но тъжни момчета. В Ривър Оукс ги има в изобилие.

Обожавах необяснимото въздействие на гласа му. Протяжният баритон достигаше най-неведомите, недостижими гълбини на сърцето ми. Прииска ми се да седна на пода до него и да прокарам ръка през гъстите му късо подрязани коси и после да отпусна длан върху мускулестия му врат. Да го помоля: „Разкажи ми всичко за блуса, за разбитото си сърце, за страховете си, за мечтите, които още не си постигнал“.

— Мирише ми на нещо вкусно — каза той.

— Правих спагети.

— Останаха ли?

— Нали се връщаш от вечеря?

Джак ме погледна скръбно.

— В едно от онези модерни места. Сервираха ми риба с размерите на плочка за домино, гарнирана със супена лъжичка ризото. Умирам от глад.

Жалното му изражение ме разсмя.

— Ще ти сипя.

— През това време аз ще сглобявам креватчето.

— Благодаря. Подредила съм всички части според схемата, но без инструкции на английски...

— Ще се справя и без инструкции — Джак погледна схемата, захвърли я настрани и започна да подрежда цветните дървени дъски.
— Лесно е.

— Лесно? Забеляза ли колко винчета има в найлоновата торбичка?

— Ще уредим въпроса.

Отвори платнената торба и извади дрелка. Намръщих се.

— Знаеш ли, че четиридесет и седем процента от травмите на ръцете са причинени от домашни електрически инструменти?

Джак сръчно пъкна бургия в дрелката.

— Мнозина се прескрипват и по вратите, но това не значи, че не бива да използваме врати.

— Ако Люк се разплаче от шума — предупредих го строго, — ще се наложи да използваш обикновена отвертка.

Джак вдигна вежди.

— Дейн не използва ли електрически инструменти?

— Обикновено не. Освен през лятото, когато помагаше на сдружението „Дом за хората“ да строи къщи в Ню Орлиънс и то, защото беше на триста и петдесет мили и нямаше как да го спипам.

Джак се усмихна леко.

— Защо имаш зъб на дрелките, скъпа?

— Не знам. Изнервят ме. Не съм отраснала с баща или братя, та да навикна.

— Е, пропуснала си много важен урок, Ела. Не можеш да застанеш между тексасец и инструментите му. Харесваме ги. Колкото по-мощни, толкова по-добре. Харесваме и закусвални край магистралите, големи движещи се обекти, футбол в понеделник и мисионерската поза. Не прием лека бира, не караме икономични коли и няма да си признаем, дори да разпознаваме повече от четири-пет цвята. И не си бръснем гърдите — той вдигна дрелката. — Сега ме остави да си върша мъжката работа, а ти върви в кухнята. Повярвай ми, така е редно.

— Люк ще се разплаче — мрачно обявих аз.

— Няма. Ще му хареса.

За мое отвращение Люк не издаде и звук, наблюдавайки доволно как Джак сглобява креватчето. Затоплих чиния със спагети и сос и сервирах на Джак.

— Хайде, Люк — отнесох бебето в кухнята. — Да забавляваме кроманьонеца, докато вечеря.

Джак загреба хищно от вдигащата пара паста, премлясна одобрително и омете една трета от порцията, преди да спре да си поеме въздух.

— Страхотно е. Какво друго можеш да готвиш?

— Само основни неща. Задушено месо с гарнитурата, няколко печива, спагети.

— Месно руло можеш ли да правиш?

— Да.

— Омъжи се за мен, Ела.

Взрях се в непроницаемите му тъмни очи и макар да знаех, че се шегува, пулсът ми запрепуска, а ръцете ми затрепериха.

— Разбира се — ведро отвърнах. — Искаш ли хляб?

След като се навечеря, Джак отново се зае да сглобява бебешката кошарка със сръчност, свидетелстваща за дълъг опит. Ръцете му работеха умело и уверено. Трябва да призная, че с удоволствие наблюдавах как запрята ръкави и коленичи пред дървената рамка. Тялото му излъчваше атлетизъм и сила. Седнах наблизо с чаша вино и му подавах винтчетата. Често, когато се привеждаше към мен, долавях съблазнителния мирис на мъжка пот и чиста кожа. На няколко пъти изпусна винтчетата и изруга, но веднага последва подобаващо извинение.

За мен Джак Травис беше непозната територия мъж като от стара филмова лента. Колегите ми в колежа бяха чисто и просто момчета, опитващи се да разберат кои са и какво е мястото им в света. Дейн и приятелите му бяха чувствителни природозащитници, които карат колела и дейно сърфират из Фейсбук. Не можех да си представя Джак Травис да поддържа блог в интернет или да се тревожи що за човек е. Очевидно не даваше пет пари дали дрехите му са произведени по екологична технология.

— Джак — замислено отроних, — смяташ ли жените за равнопоставени?

Той нагласи поддържащата летва под рамката.

— Да.

— Позволявал ли си на жена да плати вечерята?

— Не.

— Затова ли рум сървисът не беше включен в хотелската ми сметка?

— Никога не допускам жена да ми плаща храната. Казах, че ти черпиш, за да не ме изгониш.

— Щом смяташ жените за равнопоставени, защо не ми позволи да платя вечерята?

— Защото аз съм мъжът.

— Ако трябва да избираш между мъж и жена за мениджър на някой от проектите си, но знаеш, че на жената ѝ предстои да ражда, ще

предпочетеш ли мъжа?

— Не. Ще избира по-добрия.

— Ако това е единствената разлика?

— Не бих използвал вероятността да забременее срещу нея — Джак ме изгледа изпитателно. — Какво се мъчиш да откриеш?

— Чудя се къде да те поставя в еволюционната верига...

Той завъртя поредния винт.

— Докъде съм стигнал засега?

— Не съм решила още. Какво ти е мнението за политическата коректност?

— Не съм против. Но имам резерви. Почакай малко... — дрелката забръмча, Джак прикрепи скобата към рамката, спря, ухили се и ме погледна очаквателно. — Други въпроси?

— Какво изискваш от жените?

— Вярност. Обич. Да им харесва да излизаме заедно, особено сред природата. И определено не бих имал нищо против, ако си падат по лова.

— Сигурен ли си, че един лабрадор няма да те ощастливи повече? — попитах.

Джак сглоби кошарката почти светкавично. Помогнах му да монтира широките плоскости. Дори ги подсили допълнително.

— Струва ми се, че и слонско бебе може преспокойно да спи в нея, без да я счупи — рекох.

— Тук ли ще я държиш, или в спалнята?

— В спалнята е тясно, тук ще я оставя. Странно ли изглежда бебешка кошарка в дневната?

— Нищо подобно. Този апартамент е и на Люк.

С Джак преместихме легълцето до канапето и застлахме с чаршаф матрака. Нежно положих съненото бебе в креватчето и го завих с леко одеялце. После пуснах въртележката над главата му. Мечета и гърненца с мед закръжиха бавно на фона на тиха приспивна песничка.

— Изглежда уютно — прошепна Джак.

— Нали?

При вида на спокойния, блажено отпуснат Люк ме обзе вълна от признателност. Тъмният град отвън кипеше от живот — колите бучаха, улиците гъмжаха от хора, запътили се да потанцуват и да пийнат нещо

в клубовете, докато земята бавно излъчваше дневната жега. Но ние бяхме тук — в хладното си, сигурно убежище и всичко беше, както трябва да бъде.

Сега трябваше да приготвя шишетата с мляко. Намирах нещо дълбоко успокояващо в установената вече рутина — в ритуала на изкъпването и приспиването на бебето.

— Отдавна не съм се грижила за дете — рекох, почти не съзнавайки, че говоря на глас. Пръстите ми стиснаха рамката на кошарката. — Откакто аз самата бях дете.

В отговор Джак положи длан върху ръката ми, обгръщайки я с топла мекота. Преди да успея да вдигна поглед, той я отмести и се зае да прибира инструментите. Методично събра всичките парчета картон и найлон в кашона, с който докараха кошарката и го занесе до вратата.

— Ще го изхвърля пътъом.

— Благодаря — усмихнато тръгнах да го изпратя. — Оценявам жеста ти, Джак. Всичко, което направи. Аз...

Виното явно беше изтрило и последния атом здрав разум, понеже се протегнах да го прегърна, както Том или друг приятел на Дейн. Братска прегръдка. Но всичките ми клетки — от главата до петите — закрещяха „Грешка?“, веднага щом тялото ми се допря плътно до неговото.

Джак ме обвини с ръце, притискайки ме към стена от мускули. Беше толкова едър и топъл, почувствах се толкова стъписващо добре, че замръзнах. Сърцето ми заблъска неудържимо от горещия полъхна дъха му върху страните ми. Замаяно се отдръпнах, все още заровила лице в рамото му.

— Джак — едва успях да отроня, — не те свалям.

— Знам — едната му ръка се плъзна към тила ми, а пръстите му се вплетоха в меката коса, за да ме накарат да вдигна глава. — Не си виновна, че го приемам така.

— Джак, аз...

— Харесвам ги — рече той, прокара ръка по правоъгълните рамки на очилата ми и улови дръжките. — Много. Но ми пречат.

— За какво?

Застинала, проследих с поглед как сваля очилата и ги оставя настрана.

— Не мърдай, Ела.

И приведе глава.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако бях с ума си, никога не бих позволила това да се случи. Устните на Джак досегнаха леко моите, а после ги целунаха с нежна настойчивост. Аз се притиснах към силното му тяло, усещайки съвършена, неочаквана хармония, която разискри кръвта в жилите ми. Коленете ми поддадоха, но той ме прегръщаше здраво. Ръката му погали внимателно лицето ми.

Всеки път, щом се опитвах да се отдръпна, той ме целуваше още по-страстно, приласкавайки ме отново, вкусвайки ме бавно. Усещането беше толкова по-различно от всичко изпитано досега, че приличаше на нещо повече от целувка. Осъзнах, че целувките ми с Дейн се бяха превърнали в пунктуация — в кавички или прибързани тирета, обрамчващи пряката реч. Тези целувки бяха диви, трепетни, разтърсващи. Пръстите ми се плъзнаха по раменете на Джак и се заключиха върху врата му.

Той пое дълбоко дъх и се протегна надолу, към бедрата ми, приласкавайки ги да се притиснат към него. Плътният досег ме заслепи, замая. Тялото му бе невероятно твърдо. Навсякъде. Той владееше инициативата, беше безкрайно по-силен от мен, и не го криеше.

Целуваше ме, докато възприятията ми отлетяха към немислими, замъглени, тъмни хоризонти. Доловила отчаяна болка ниско в корема, най-сетне разбрах, че ако този мъж ме обладае, той ще ми отнеме всичко. От защитната броня, която си бях изградила, нямаше да остане и помен.

Разтреперана като лист, аз го отблъснах и успях да извърна лице, за да промълвя на пресекулки:

— Не мога. Не. Стига, Джак.

Той спря веднага. Но не ме пусна. Притисната към гърдите му, усещах трескавото му, забързано дихание.

Не смеех да го погледна.

— Това не биваше да се случва — дрезгаво отроних най-сетне.

— Исках го още от първата секунда, когато те зърнах — ръцете му се склучиха по-здраво, той се приведе и докосна с устни ухото ми. Нежно прошепна: — Ти също, Ела.

— Не е вярно.

— Трябва да се позабавляваш, Ела.

Изсмях се скептично.

— Не се нуждая от забавления, нуждая се от...

Млъкнах рязко. Джак притисна бедрата ми плътно към своите. Замаяните ми сетива не устояха на изкушението. За мой срам отвърнах на досега, позволявайки възбудата и инстинктите да надделеят над разума. Доловил отклика, Джак се усмихна и допря устни до алената ми буза.

— Приеми ме. Ще ти хареса.

— Толкова си самодоволен и няма да ми харесаш с твоето печено месо, електрически инструменти и необуздало либидо — не можех да се овладеея. Думите се лееха като поток, дишах учестено, бърборейки като кукла на пружина, навита до краен предел.

Джак ме целуна зад ухото.

— Има ли значение?

— Има значение, естествено. За Бога... Спри, моля те! Има значение, понеже не бих легнала с мъж, който не уважава разбиранията ми. Аз...

Джак ме ухапа нежно по врата и аз млъкнах с нечленоразделен възглас.

— Уважавам те — промърмори той. — И теб, и възгледите ти. Смятам, че по нищо не ми отстъпваш. Уважавам ума ти и предългите ти думи. Но искам също да те съблека и да правя любов с теб, докато закрепшиш и се разплачеш и зърнеш рая — устните му се плъзнаха нежно по шията ми. Потръпнах безпомощно, краката ми омекнаха от наслада, той ме стисна за бедрата, за да ме задържи. — Ще ти хареса, Ела. Да се отдадем на необуздан секс. След който не си помниш и името.

— От четири години съм с Дейн — успях да промълвя. — Той ме познава. Ти — не.

— Ще се науча.

Нещо дълбоко в мен сякаш бе започнало да се разплита, мобилизирах цялото си тяло да преодолее обзелата ме слабост.

Затворих очи и едва не проплаках.

— Когато ми предложи апартамента — тихо подхванах, — намекна, че нямаш подмолни мотиви. Не ми допада положението, в което се оказвам, Джак.

Вдигна глава, а устните му бръснаха върха на носа ми.

— Какво положение предпочиташ?

Разтворих широко очи. Някак си успях да се отдръпна от него. Полуприседнала, полуполегнала върху облегалката на канапето, посочих вратата с треперещ пръст.

— Върви си, Джак.

Изглеждаше по-привлекателен отвсякога — задъхан от възбуда, с разрошени коси и омачкана риза.

— Изритваш ли ме?

И на мен ми беше трудно да повярвам.

— Изритвам те.

Тръгнах да си взема очилата и криво-ляво си ги сложих. Той присви разочаровано устни.

— Не сме изчерпали всички теми.

— Знам, но ако останеш, не смятам, че ще наблегнем на разговорите.

— Ако обещаеш да не те докосвам?

Погледите ни се срещнаха и сякаш цялата стая се изпълни с вулканична жега.

— Ще излъжеш — казах аз.

Джак потърка врат и се намръщи.

— Права си.

Кимнах с глава към вратата.

— Върви си, моля те.

Той не помръдна.

— Кога ще те видя пак? Утре вечер?

— Чака ме работа.

— Вдругиден?

— Не знам. Трябва да наваксам.

— По дяволите, Ела! — той тръгна към вратата. — Дори да го отложиш сега, по-късно пак ще ти се изпреча на пътя.

— Аз съм страстен привърженик на отлагането. Всъщност отлагам дори предвкушването.

Той ме изпепели с поглед и си тръгна, понесъл празния кашон.

Бавно разчистих кухнята, избърсах плотовете и приготвих шишетата с мляко за Люк. Току поглеждах към телефона — приближаваше време за нощния ми разговор с Дейн. Телефонът обаче мълчеше. Бях ли длъжна да му разкажа за случилото се между мен и Джак? Позволява ли тайни свободната връзка? И каква ще е ползата, ако призная на Дейн колко ме привлича Джак Травис?

Обмислих положението и реших, че има смисъл да споделя с Дейн, ако целувката води до нещо. Ако смятам да задълбоча отношенията си с Джак. А аз не смятах. Целувката не беше от значение. Следователно най-мъдрото решение — и най-лесното, естествено — беше да се престоря, че нищо не се е случило.

И да отложа обсъждането, докато всичко отшуми.

На другия ден се обадох на сестра си. Раздразних се, но не се изненадах особено, че Тара все още не е позволила на доктор Джаслоу да говори с мен.

— Знаеш, че няма да ти навредя — обясних й. — Искам само да помогна.

— Sprawям се и сама. По-нататък ще разговарям с лекаря ми. Може би. Но засега не смятам, че е необходимо — в припряния тон на Тара долових трескава потайност. Познато чувство. Бях го преживяла, преследваше ме цяла година, след като се подложих на терапия. Осъзнаеш ли, че имаш право на лична територия, започваш да я пазиш с цената на всичко. Тара, разбира се, не искаше да се меся. От друга страна, аз бях длъжна да знам какво става.

— Ще ми разкажеш ли поне накратко какво правиш?

След дълго мълчание, Тара отговори неохотно:

— Вземам антидепресант.

— Добре — отвърнах. — Усещаш ли разлика?

— Ще подейства напълно след няколко дни, но май вече ми помага. И разговарям много с доктор Джаслоу. Тя твърди, че категорично не сме отгледани нормално и здравословно. И когато собствената ти майка е смахната и те зарязва и се съревновава с теб, трябва да осъзнаеш какво ти е причинила в детството и после да се опиташ да го превъзмогнеш. Иначе...

— Иначе съществува опасност да повтаряш някои от поведенческите й модели — меко довърших аз.

— Да. С доктор Джаслоу обсъждаме някои неща, които винаги са ме притеснявали.

— Например?

— Например как мама казваше, че аз съм красивата, а ти — умната. Не беше правилно. Внушаваше ми, че съм глупава и няма начин да поумнея. И затова допуснах много нелепи грешки.

— Знам, скъпа.

— Може и да не ставам за неврохирург, но съм по-умна, отколкото мама смята.

— Тя не ни познава изобщо, Тара.

— Искам да разговарям с мама, да се опитам да ѝ обясня какво ни е причинила. Но според доктор Джаслоу тя вероятно никога няма да разбере. Аз ще си говоря ли говоря, а мама ще отрича или ще твърди, че не помни.

— Съгласна съм. С теб трябва да се погрижим за себе си.

— Това правя. Откривам, че не съм била наясно с много неща. И се чувствам по-добре.

— Чудесно. Защото на Люк му липсва майка му.

Тара откликна със затрогваща свенлива припряност:

— Наистина ли? Толкова кратко бях с него. Не знам дали изобщо ме помни.

— Девет месеца си го носила, Тара. Познава гласа ти. Ритъмът на сърцето ти.

— Спи ли нощем?

— Ще ми се — отвърнах скръбно. — През повечето време се събужда най-малко по три пъти. Посвикнах вече — толкова леко спя, че при най-малкия звук се събуждам.

— Навярно е по-добре, че е при теб. Аз спя твърде тежко.

Разсмях се.

— Той повишава децибелите за нула време. Повярвай ми, ще изскачаш от леглото като филийка от тестер — след кратко мълчание, попитах предпазливо: — Мислиш ли, че Марк ще поиска да го види някога?

Топлият разговор в миг секна. Гласът на Тара прозвуча равно и студено:

— Марк не е бащата. Казах ти — няма баща. Люк е само мой.

— Няма да повярвам, че щъркелът е донесъл Люк. Някой е участвал, Тара. И който и да е, той ти дължи помощ. И по-важното — дължи помощ на Люк.

С мъка се въздържах да ѝ припомня, че понеже ме е наела да се грижа за Люк на собствени разноски, проблемът отчасти засяга и мен.

— Има много практически въпроси, които още не сме обсъждали, Тара. Ако бащата на Люк ще ти помага ако е обещал... е, обещанията трябва да се оформят юридически. И някой ден Люк ще поиска да узнае...

— Не сега, Ела. Трябва да приключваме. Закъснявам за тренировка.

— Поне ми кажи...

— Довиждане.

Телефонът замря в ръката ми.

Ядосана и разтревожена, седнах пред купчината сметки и каталози в кухнята. Намерих листа, който Джак ми беше дал, с адреса и номера на Братството на вечната истина. Запитах се докъде се простира отговорността ми. Давах си сметка, че в момента Тара не е способна да взема решения, касаещи бъдещето. Беше уязвима, а Марк Готлър навярно я залъгваше, че ще се погрижи за нея и за бебето. Може би се беше възползвал от нея, въобразявайки си, че няма да понесе последствията, понеже Тара е фактически без семейство. Тя обаче имаше мен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите два дни аз се обаждах отново и отново на Братството, настоявайки за среща с Марк Готлър. Отговаряха ми уклончиво, срещах или мълчание, или неправдоподобни извинения.

Не ме допускаха. Разбрах, че сама няма да успея да се домогна до Марк Готлър. Той се извисяваше нейде над облаците в административната стълбица на църквата, уединен и недостъпен за простосмъртните.

Споделих проблема с Дейн. Той ми каза, че може да открие връзка. Църквата участвала в благотворителни дейности и един от приятелите му имал вземане-даване с централноамериканския ѝ клон. За жалост този вариант се провали и аз се върнах в изходна позиция.

— Допитай се до Джак — посъветва ме Хейвън в петък вечерта след работа. — Много го бива да разрешава такива проблеми. Познава всички. Не се свени да помоли за услуга. И ако не се лъжа, компанията е сключила няколко договора с тази църква.

Гостувах ѝ в апартамента, който споделяше с годеника си Харди Кейтс. Хейвън беше приготвила кана с бяла „Сангрия“ с парченца праскова, портокал и манго и щедра доза прасковен шнапс.

Апартаментът беше с три спални и прозорци от тавана до стените, които откриваха изглед към Хюстън. Беше боядисан в натурални пастелни тонове, а тежките мебели бяха покрити с мека кожа и красиви дамаски.

Такъв дизайн бях виждала само по телевизията или в киното. Глождеше ме насладата, която изпитвах от елегантната обстановка. Не защото подхождах с предразсъдъци или завистливо. Просто съзнавах колко мимолетно е присъствието ми в този свят и не исках да свиквам с него. Макар никога да не се бях смятала за амбициозен човек, сега откривах съблазните на лукса. В пристъп на самоирония си помислих колко много се нуждая от Дейн да пренастрои приоритетите ми.

Люк лежеше по корем върху одеяло на пода. Забелязах с възторг как леко повдига главичката си. Набираше сили, ставаше по-

наблюдателен. Променяше се с всеки изминал ден. Знаех, че не постига повече от милиони други бебета, че мнозина биха го определили като съвсем обикновен, но в моите очи той беше изключителен. Исках да бъде щастлив. Исках да има хиляди възможности, а той нямаше дори най-насъщното — семейство, дом, дори майка.

Потупах го по памперса и размислих над думите на Хейвън.

— Знам, че би могъл да ми помогне — казах. — Но ми се ще да намеря друг начин. Джак направи достатъчно за мен и за Люк.

Хейвън си взе чашата със „Сангрия“ и седна на пода до мен.

— Убедена съм, че не би имал нищо против. Той те харесва, Ела.

— Той харесва всички жени.

Хейвън се подсмихна.

— Не бих го оспорила. Но ти си различна от обичайните хрътки, с които съм го виждала.

Стрелнах я с очи и отворих уста да възразя.

— О, знам, че не си с него — уточни тя. — Но интересът е очевиден. Поне от негова страна.

— Нима? — постарях се гласът ми да прозвучи неутрално. — Не бях разбрала. Искам да кажа Джак постъпи много мило, помагайки ми да се настаня тук, но той несъмнено е наясно, че ще се върна при Дейн, че не съм свободна... и какво е хрътка?

Тя се ухили.

— Навремето така наричали момичетата, които се навъртали край каубойското родео и душили за плячка. Сега означава тексаско момиче, което си търси богат съпруг.

— Аз не си търся богат съпруг.

— Не. Нали в рубриката си съветваш момичетата да си намерят достойна професия и да реорганизируют приоритетите си.

— Всички трябва да наострят уши, когато говоря! — възкликнах аз, а Хейвън усмихнато вдигна чашата си.

Приех тоста и отпих глътка „Сангрия“.

— Сипи си още между другото — каза ми Хейвън. — Харди няма да го погледне дори. Твърди, че би вкусил плодова напитка само ако сме на тропически плаж и никой не го гледа.

— Какво им е на хюстънските мъже? — удивено възкликнах.

Хейвън се усмихна широко.

— Не знам. Приятелка от колежа ми гостува наскоро и заяви, че мъжете тук са особен подвид.

— Допадат ли й?

— О, да. Оплака се само, че не са особено разговорливи.

— Очевидно не е повдигнала подходящите теми — отбелязах аз, а Хейвън изхихика.

— Така си е! Миналата седмица изслушвах Харди и Джак как се пали огън без кибрит. Измислиха седем начина.

— Осем — обади се дълбок глас откъм коридора.

Обърнах се.

Харди Кейтс беше планина от мускули, но с чувствено излъчване и най-сините очи, които някога бях виждала. Косата му не беше мастиленочерна като на Джак, а шоколадовокафява. Той остави големия кожен куфар на пода и тръгна към Хейвън.

— Спомнихме си — лаконично добави, — че ако полираш с паста за зъби дъното на консерва „Кока Кола“, с отразените лъчи можеш да подпалиш тънки съчки.

— Осем значи — засмя се Хейвън и вдигна лице да го целуне. После ме представи: — Харди, това е Ела. Жената, отседнала в апартамента ми.

Харди се наведе и ми протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Ела — усмивката му грейна пошироко, когато забеляза Люк. — На колко е?

— Почти три седмици.

Харди изгледа одобрително Люк.

— Красиво момченце — разхлаби вратовръзката си и погледна към каната с бледа течност върху масичката за кафе. — Какво пиете?

— „Сангрия“ — усмихна се Хейвън при вида на недоверчивото му изражение. — В хладилника има бира.

— Благодаря, но тази вечер ще започна с нещо по-силно.

Хейвън проследи с изпитателен поглед как годеникът ѝ се запътва към кухнята. Макар Харди да изглеждаше спокоен, Хейвън явно разчиташе като на длан настроенията му, защото върху челото ѝ се появи загрижена бръчица. Тя стана и отиде при него.

— Какво има? — попита, докато той си наливаше „Джак Даниълс“.

Харди въздъхна.

— Скарахме се с Рой днес — погледна към мен и обясни: — Един от партньорите ми — после се обърна отново към Хейвън: — Анализира проби от стара сонда и смята, че ако продължим да копаем, ще намерим добро находище. Но отпечатъците по пробите — мерило за качеството на петрола — показват, че залежите не си струват усилията.

— А Рой не е съгласен? — попита Хейвън.

Харди поклати глава.

— Инати се да продължаваме, но аз му заявих, че шибаният бюджет няма да... — той млъкна и ме изгледа извинително. — Прощавай, Ела. Езикът ми загрубява, когато се навъртам край момчетата на сондата.

— Няма проблем — отвърнах аз.

Хейвън го погали по ръката, след като Харди пресуши на един дъх чашата.

— Рой не бива да спори с теб — промърмори тя. — Притежаваш почти легендарен инстинкт за петрол.

Годеникът ѝ остави чашата и я погледна тъжно.

— Според Рой и егото ми е легендарно.

— И неговото не отстъпва — тя се приведе към него. — Една прегръдка?

Аз насочих поглед към Люк и се заиграх с него, стараейки се да не нарушавам личния момент.

Дочух как Харди измърмори нещо в смисъл, че ще си получи необходимата доза по-късно. След това се възцари пълна тишина. Стрелнах ги с очи и го видях да свежда глава към нейната. Бързо насочих вниманието си обратно към Люк. Реших, че трябва да ги оставя насаме.

Когато дойдоха в дневната, аз вдигнах чантата с памперсите.

— Време е да вървим — обявих ведро. — Хейвън, никога не съм опитвала по-вкусна „Сангрия“...

— О, остани за вечеря! — възкликна тя. — Вече съм сготвила тонове студена пилешка салата. По средиземноморска рецепта. Ще хапнем и маслини, сирене „Манчего“ и царевични питки.

— Ненадминат готвач е — похвали я Харди, обгърна я през гърдите и я придърпа към себе си. — Приеми, Ела, или ще се наложи да изпия проклетата „Сангрия“ с нея!

Погледнах ги колебливо.

— Сигурни ли сте, че не искате да останете насаме?

— И да си тръгнеш, пак няма да сме сами — каза Харди. — Джак ще дойде всеки момент.

— Така ли? — попитахме в един глас с Хейвън.

Обзе ме вълнение.

— Да, срещнах го във фоайето и му предложих да пийнем по бира. В страхотно настроение е! Току-що разговарял с някакъв адвокат за строежа на Маккини Стрийт.

— Ще успеят значи да заобиколят ограниченията? — попита Хейвън.

— Адвокатът бил сигурен — казах на Джак да не се притеснява.

— Градоустройственият план на Хюстън е мит. Никой не го спазва — Хейвън ме погледна насърчително. — Страхотно стечение на обстоятелствата, Ела! Тъкмо ще говориш с Джак за Братството.

— Искаш да водиш Джак на църква? — възкликна объркано Харди. — Скъпа, ще го удари гръм още щом прекрачи прага.

Хейвън се ухили.

— В сравнение с теб Джак е херувимче.

— Понеже ти е брат — меко отвърна той, — няма да разрушавам илюзиите ти.

Някой позвъни и Хейвън отиде да отвори. Раздразнено установих, че пулсът ми се ускорява. „Целувката не означава нищо“, напомних си. Допирът на тялото му до моето не значи нищо. Сладкият вкус на устните му, страстната...

— Здравсти, шефе — застанала на пръсти, Хейвън прегърна леко Джак.

— Наричаш ме „шефе“, когато искаш нещо — отвърна Джак и я последва. Видя ме и спря с неразгадаемо изражение. Явно се бе преоблякъл след работа, понеже носеше избелели дънки и тениска, която изпъкваше ослепително бяла на фона на канеления му тен. Едва не се олюлях. Той притежаваше неустойимо съчетание от жизненост, увереност и мъжественост, примесени в съвършен коктейл.

— Здравсти, Ела — измърмори и ми кимна рязко.

— Здравсти — тихо отроних аз.

— С Ела ще останете за вечеря — осведоми го Хейвън.

Джак я изгледа изпитателно и пак впи очи в мен.

— Така ли?

Кимнах и се протегнах към чашата със „Сангрия“. Като по чудо не я съборих.

Джак седна на пода до мен, взе Люк и го гушна.

— Здравсти, малкият.

Бебето го изгледа съсредоточено, а Джак погъделичка ръчичката му.

— Как е креватчето? — попита ме Джак, без да отлепя очи от Люк.

— Страхотно! Много е здраво.

Тогава Джак срещна погледа ми. Ирисите му изглеждаха удивително чисти и кафяви като екзотична подправка, разтворена в бренди. „Нуждаеш се от предизвикателство“, беше ми казал и аз го откривах точно тук — в очите му, примесено с обещанието, че не само ще изгубя, но и ще ми хареса.

— Ела има проблем. Надявахме се да помогнеш — обади се Хейвън откъм кухнята и отвори хладилника.

Джак ме изгледа втрещено, повдигнал леко крайчеца на устните си.

— Какъв е проблемът, Ела?

— Искаш ли бира, Джак? — долетя гласът на Харди.

— Да. С лайм, ако имаш.

— Пробвах да си уредя среща с Марк Готлър — обясних аз. — Да поговорим за сестра ми.

Чертите му се отпуснаха.

— Добре ли е тя?

— Да, струва ми се. Но не мисля, че прави постъпки да подсигури интересите си и интересите на Люк. Трябва да се видя с Готлър и да го притисна до стената. Няма да му позволя да плати престоя на Тара в клиниката и да си измие ръцете. Ще му се наложи да се погрижи за нея и за Люк.

Джак положи Люк върху одеялото, взе малкото му плюшено зайче и го размаха над главата му. Бебето зарита доволно.

— Искаш значи да ти помогна да се добереш до него.

— Да. Трябва да поговоря лично с Готлър.

— Мога да уредя среща, но единственият начин е да те вмъкна подмолно.

— Нещо като компютърен вирус?

Джак кимна саркастично.

— Ще измисля някаква причина да се срещнем и ще те взема с мен. Не искам отплата. Но ако решиш да изразиш благодарността си...

— Не съм ти чак толкова признателна — усмигнах се аз. За пръв път виждах мъж, стиснал плюшено зайче, да излъчва такава физическа привлекателност.

Джак проследи погледа ми към играчката в ръката си.

— Що за неща му купуваш? Изобщо не стават за момчета.

— Харесва му — възразих аз. — Какво им е на зайчетата?

Хейвън седна на табуретката до нас и се усмигна тъжно.

— Брат ни Гейдж е същият — уведоми ме тя. — Много категоричен по въпроса кое е подходящо за момчета и кое — не. Но смятам, че не би имал нищо против зайчето, Джак.

— На опашката му е вързана панделка — отбеляза Джак, но накара зайчето да подскочи по гърдите на Люк и да прелети пред лицето му.

Омагьосаното изражение на Люк ни разсмя.

— Мъжете и жените общуват толкова различно с децата — констатира Хейвън. — Гейдж си играе доста грубичко с Матю, подхвърля го във въздуха, стряска го, но на малкия му харесва. Затова е добре и двамата... — тя млъкна и поруменя леко, припомнила си, че Люк няма баща. — Съжалявам, Ела.

— Няма нищо — побързах да я успокоя. — Очевидно на Люк отначало ще му липсва мъжко присъствие. Но се надявам Тара да срещне подходящия човек и Люк да не расте само с майка си.

— Всичко ще бъде наред — обади се Джак и задържа зайчето неподвижно, докато Люк размахваше ръце във въздуха. — Нашият баща се мяркаше толкова рядко. И когато се появеше, едвам го изтърпявахме. През повечето време всъщност бяхме без баща.

— И виж какви станахме — додаде Хейвън.

Те се спогледаха и избухнаха в смях.

Насладихме се на спокойна вечеря. Редувахме се да гушкаме Люк. Хейвън допълваше щедро чашите със „Сангрия“. Главата ми се замая приятно. От седмици не се бях смяла толкова. От месеци. Питам се обаче какво ли означава фактът, че се забавлявам толкова добре с хора, съвсем различни от Дейн и приятелите ми в Остин.

Бях убедена, че Дейн ще намери за какво да разкритикува Харди и Джак — и двамата натрупали опит в задкулисни сделки и заобикаляне на правилата. Бяха по-възрастни от повечето ми познати и доста по-цинични. Навярно и безскрупулни, когато се домогват до желаното. И все пак неотразимо обаятелни.

„Точно в това се състои опасността — помислих си — в дружелюбните маниери и в чара, прикриващи истинската същност“. Джак беше мъж, който подчинява околните, принуждава те да отстъпваш и същевременно да приемаш компромисите с радост. И едва след като паднеш в капана, осъзнаваш каква грешка си допуснал. Разбрах го, ала въпреки това Джак Травис ме привличаше непреодолимо.

Седнах до него на едно от меките кадифени канапета, мъчейки се да разгадая обхваналото ме чувство. Най-сетне осъзнах, че е усещане за покой. Никога не съм се славела като спокоен човек, винаги бях на нокти, предвкусвах катастрофа. Но тази вечер ме обзе странно умиротворение. Може би защото нямаше нужда да се защитавам и да доказвам себе си. Или заради спящото бебе, топло и отпуснато в ръцете ми.

Наместих се точно под ръката на Джак, протегнатата върху облегалката на канапето. Притворих очи, опряла лице в рамото му. Ръката му се спусна и погали косите ми.

— Какво си сложила в тази проклета „Сангрия“, Хейвън? — чух го да пита тихо.

— Нищо — заоправдава се тя. — Предимно бяло вино. Пих колкото Ела и нищо ми няма.

— И на мен ми няма нищо — запротестирах аз и се ококорих стреснато. — Просто задряхмах — млъкнах в опит да се съсредоточа върху произношението. Езикът ми сякаш се беше разраснал двойно. — Недошш... сипва... сливането...

— Ела, скъпа — в гласа на Джак затрептя смях, ръката му пак поглади косите ми. Пръстите му се гмурнаха нежно в меките кичури. Затворих очи, не смеех да мръдна, за да не спре.

— Колко е часът? — промърморих и се прозях.

— Осем и половина.

— Да направя ли кафе? — чух Хейвън да пита.

— Не — отвърна Джак, преди да успея да отговоря.

— Алкохолът те удря като с брадва, когато си изморен — констатира съчувствено Харди. — Изпитвал съм го на платформата. Няколко седмици нощни смени и една бира може да те събори заради изтощението.

— Още се мъча да свикна с режима на Люк — потърках сънливо очи. — Не е от най-поспаливите бебета.

— Ела — подхвана Хейвън с топло, загрижено изражение, — имаме допълнителна спалня. Защо не останеш тук тази нощ? Аз ще се грижа за Люк, за да си отдъхнеш.

— Не. Много мило, толкова си... но, не, няма нужда — прозях се отново и си забравих мисълта. — Трябва да стигна до асансьора... — довърших несигурно.

Хейвън се приближи и взе бебето.

— Ще го сложа в кошчето му.

Копнеех да остана само още пет минути до Джак. Мускулите под тениската му прислоняваха толкова стабилно, толкова съвършено обронената ми глава.

— Спи ми се — промърморих аз и зарових по-дълбоко лице. Въздъгнах и задряхмах унесено на фона на тихия разговор край мен.

— ... трудно ѝ е — казваше Хейвън. — Загърбила е личния си живот.

— Какъв е проблемът с истинския ѝ приятел? — попита Харди.

— Отказва да ѝ даде рамо — отвърна Джак с неподправено презрение. И макар да ми се прииска да се обадя в защита на Дейн, бях твърде изтощена и не успях да издам и звук. Или съм заспала по-дълбоко, или се бе възцарило по-дълго мълчание, но известно време не чувах нищо.

— Ела — обади се някой най-сетне и аз поклатих раздражено глава. Чувствах се толкова уютно, исках да отпъдя гласа.

— Ела — нещо меко и горещо докосна бузата ми. — Нека те заведе в апартамента ти.

Унизено осъзнах, че съм заспала пред сътрапезниците си и че буквално съм се свлякла в скута на Джак.

— Добре. Да. Съжалявам.

Изправих се криво-ляво. Джак се протегна да ми помогне.

— Лека категория.

Поруменяла и изтощена, аз се намръщих.

— Не пих много.

— Знаем, знаем — успокоително додаде Хейвън и стрелна предупредително с очи брат си. — Точно ти нямаш право да се подиграваш, господин Сън наяве.

Джак ми обясни ухилено:

— Ставам в седем всяка сутрин, но всъщност се разсънвам едва по обед — той ме прегърна през рамо. — Хайде, синеочке. Да вървим да намерим асансьора.

— Къде е бебето?

— Току-що го нахраних и му смених пелената — каза Хейвън.

Харди вдигна преносимото кошче на Люк и го връчи на Джак. Той го пое със свободната си ръка.

— Благодаря — погледнах скръбно Хейвън, когато ми подаде чантата с памперсите. — Съжалявам.

— За какво?

— Задето заспах така.

Хейвън се усмихна и протегна ръце да ме прегърне.

— Няма за какво да съжаляваш. Не е престъпление да си подремнеш сред приятели.

Тялото ѝ беше стройно и силно. Малката ѝ длан ме потупа по гърба — изненадващо искрен и естествен жест. Аз отвърнах непохватно на прегръдката. Хейвън рече през рамото ми:

— Тази ми харесва, Джак.

Джак не отговори, само ме побутна към коридора. Аз се заклатушках напред, почти ослепяла от изтощение. Мобилизирах цялата си воля да задвижа едва крепящите ме крака.

— Не знам защо съм толкова изморена тази вечер — казах. — Много ми се насъбра, предполагам — дланта на Джак върху гърба ми ме подкрепяше уверено. Реших да говоря, за да се разсъня. — Знаеш ли, хроническото недосли... недости...

— Недоспиване?

— Да — разтърсих глава да проясня мислите си. — Предизвиква проблеми с паметта и високо кръвното налягане. И трудови злополуки. Слава Богу, че не ме дебнат рискове на работното място. Освен ако не припадна и не си ударя главата в клавиатурата. Видиш ли някой клавиш, забит в челото ми, ще знаеш какво се е случило.

— Стигнахме — побутна ме Джак в асансьора.

Присвих очи пред редицата бутони и протегнах пръст към единия.

— Не — търпеливо ме поправи той. — Това е девет. Натисни онзи с главата надолу.

— Всичките изглеждат с главата надолу — оплаках се аз, но успях да открия шестицата. Подпрях се в ъгъла и скръстих ръце. — Защо Хейвън ти каза „Тази ми харесва“?

— Че защо да не те харесва?

— Просто звучи като... — помъчих се да проясня замъгления си мозък. — ... нещо.

Джак се засмя тихо.

— Не се опитвай да мислиш сега, Ела. Остави го за после.

Идеята ми допадна.

— Добре.

Вратата на асансьора се отвори, аз пристъпих напред, а Джак ме последва. Благодарение по-скоро на късмета, отколкото на координацията, съумях да натисна правилната комбинация на ключалката. Влязохме в апартамента.

— Трябва да приготвя шишетата — казах и се заолюлявах към кухнята.

— Аз ще се погрижа. Върви си сложи пижамата.

Благодарно тръгнах към спалнята и си облякох тениска и трикотажни къси панталонки. Докато си измия лицето и зъбите, Джак приготви бутилките, нареди ги в хладилника и сложи Люк в кошарката. Усмихна ми се, когато приближих колебливо.

— Приличаш на малко момиченце — измърмори той — с чисто и светнало лице.

Докосна бузата ми с една ръка, а палецът му погали тъмната дъга под окото ми.

— Изморено момиче — отрони.

— Не съм дете — поруменах аз.

— Знам — той ме придърпа към себе си. Топлите му, уверени ръце ме притиснаха нежно. — Ти си силна, умна жена. Но и силните жени се нуждаят понякога от помощ. Изтощена си, Ела. Да, знам, че не харесваш съветите, освен ако не ги даваш ти. Но ще получиш един по неволя. Трябва да помислиш дългосрочно какво ще правиш с Люк.

Удивих се, че успях да отговоря свързано:

— Ситуацията не е дългосрочна.

— Не си сигурна. Особено ако зависи само от Тара.

— Знам, че хората се променят.

— Хората променят навиците си. Понякога. Но дълбоко в себе си остават същите.

Джак заразтрива гърба и раменете ми и стисна напрегнатите до болка мускули на врата. Простенах леко от умелия натиск на пръстите му.

— Искрено се надявам Тара да разреши проблемите си, да се превърне в що-годе приличен родител и да те освободи от ангажимента. Но ще се изненадам много, ако успее. Смятам, че ситуацията е по-дългосрочна, отколкото ти се иска да признаеш. Ти си майка на новородено, независимо че си нямала време за подготовка. Ще се изтощиш до краен предел, ако не се погрижиш за себе си. Трябва да спиш, когато бебето спи. Трябва да намериш дневен център за почасова грижа за бебето или да наемеш детегледачка.

— Няма да се наложи. Тук съм за кратко. Тара ще си го вземе и аз ще се върна в Остин.

— При кого? При мъж, който ти обръща гръб, когато ти е нужен? С какви по-важни дела е ангажиран Дейн сега, отколкото да ти помага? Бори се за правата на застрашените папрати?

Аз се стегнах и се отдръпнах от него. Раздразнението ме изтръгна от полусънното състояние.

— Нямаш право да съдиш нито Дейн, нито връзката ми с него.

Джак изсумтя презрително.

— Така наречената псевдовръзка е приключила в момента, когато Дейн ти е казал да не водиш бебето в Остин. Знаеш ли какво всъщност трябваше да ти каже? „По дяволите, Ела, аз съм до теб, независимо какво става. Случват се неприятности. Но ще се справим. Прибирай се у дома и се вмъквай в леглото“.

— Ами компанията на Дейн? Нямаш представа с колко много каузи е ангажиран, на колко хора помага...

— Жена му трябва да е първостепенната кауза.

— Спести ми приложната психология. И престани с евтините критики срещу Дейн. Кога си поставял на първо място някоя жена?

— На път съм да поставя теб, скъпа...

Коментарът позволяваше различни тълкувания, но искриците в очите на Джак му придаваха категорично порочен смисъл. Мислите ми се разпиляха, пулсът ми полудя. Не беше честно да се възползва от изтощението ми. Но очевидно в списъка с приоритети на Джак Травис сексът заемаше значително по-почетна позиция от справедливостта. И тъкмо около секса се въртяха нещата. От самото начало. И двамата го усещахме.

Застанах припряно от другата страна на масичката за кафе като разгневена девица от викторианска мелодрама.

— Джак, моментът не е подходящ. Изтощена съм и не мисля трезво.

— Точно там е цаката. Ако си отпочинала и трезва, много по-трудно щях да спечеля спора.

— Аз не действам импулсивно, Джак. Аз не...

Млъкнах и вдъхнах сепнато, когато Джак се протегна и ме стисна за китката.

— Пусни ме.

Гласът ми прозвуча съвсем немошно.

— С колко мъже си спала, Ела? — попита ме меко той, придърпвайки ме до себе си.

— Не мисля, че трябва да съобщаваме един другиму броя на любовниците си. Всъщност веднъж писах в рубриката...

— Един, двама? — прекъсна ме той и ме дръпна отново.

Треперех.

— Един и половина.

Той се усмихна.

— Как се прави секс с половин мъж?

— Излизахме в гимназията. Експериментирахме. Възнамерявах да стигна докрай, но преди това се прибрах един ден у дома и го сварих в леглото с мама — Джак възкликна съчувствено и ме прегърна толкова нежно и закрилнически, че не устоях на изкушението. Кой би могъл? — Вече съм го преодоляла — добавих.

— Ясно.

Джак не ме пусна.

— С Дейн сексът винаги е бил страхотен. Не съм усещала необходимост да пробвам с друг.

— Добре.

— По принцип тази област не ме привлича много.

— Разбира се.

Прегърна ме по-силно. Нямах друг избор, освен да склоня глава върху рамото му. Поотпуснах се. В стаята цареше пълна тишина, прекъсвана само от неговото дихание, от моето дихание и жуженето на климатика.

За Бога, Джак миришеше прелестно! Не исках да се впускам в това. Все едно стоях закопчана в увеселително влакче и го очаквах да потегли с пълното съзнание, че преживяването ще бъде ужасно. Главозамайващи завой. Зашеметяващо спускане и изкачване.

— Питала ли си се някога как би се чувствала с друг? — нежно произнесе Джак.

— Не.

Устните му досегнаха косите ми.

— Никога ли не си постъпвала спонтанно? Никога ли не си си казвала „По дяволите, защо пък не?“.

— Не помня спонтанни мигове.

— Ето ти един, Ела.

Устните му намериха моите и ги последвах настойчиво, когато се опитах да се отдръпна. Пръстите му се заключиха зад врата ми. През тялото ми премина тръпка, сърцето ми лудо заби. Целувките му бяха ненаситни, порочни, като гореща хлъзгава лава. Останала без дъх, усещах натиска на избръснатите му страни, на нетърпеливия му език.

Пресегнах се сяпо към китките му — едната зад врата ми, другата — на хълбока ми — и ги стиснах здраво, забила нокти в плътните мускули. Не разбирах дали се опитвам да отместя ръцете му или да ги накарам да ме обгърнат по-плътно. Той ме целуваше, изучаваше ме напористо, умело. Аз пуснах китките му и се притиснах към възбуденото му тяло. За пръв път физическата вселена ме поглъщаше до такава степен. Не мислех нищо, не съзнавах нищо. Бях само желание. Копнеж. Той плъзна ръка към бедрата ми, прилепайки ме към съблазнителния натиск на слабините си. Диханието ми излизаше на талази, извивах се отчаяно да задържа досега. Целувките му станаха по-нежни, устата му поглъщаше звуците, надигащи се в гърлото ми. Напрягах тяло срещу неговото с пламнали сетива, сляла се с нежния ритъм на тласкащата ме леко напред ръка. Нищо по-сладко

не бях вкусвала от тази уста, от това тяло, от дланта, която ме подтикваше да се включа в бавния пулс на хълбоците му.

Напрежението се надигна в буйна вълна, обещаваща излаз горещи, неконтролируеми спазми. Щях да умра от срам. И всичко това от една целувка и прегръдка през всичките дрехи. „Няма начин“, помислих си паникьосано и отдръпнах устни.

— Почакай — едва промълвих, отпускаяки безпомощно пръсти. Всяка клетка от тялото ми пулсираше бясно. Устните ми бяха изтръпнали. — Трябва да спрем.

Джак ме погледна, премрежил очи. Кръвта се беше надигнала в лицето му.

— Още не — дрезгаво каза той. — Тъкмо приближавахме към най-добрата част.

Преди да успее да издам и звук, той се наведе и ме целуна отново — този път с безсрамна настойчивост и решимост. Предизвикваше ме, дразнеше сетивата ми, приласкаваше тялото ми.

Вкусове, горещи, ритмични движения всичко насочваше екстатичните възприятия към една точка. Аз се притиснах плътно към него с лек вик. Възбудата беше толкова могъща, че не смогвах да следвам бумтенето на сърцето си. Треперех, гърчех се и впивах пръсти в ризата му. А Джак удължаваше удоволствието, поддържайки уверено бавния ритъм на хълбоците си. Когато последните вълни се надигнаха и отшумяха, разтапайки се в нажежена до бяло светлина, аз изхлипах и се отпуснах в ръцете му.

— О, не. О, Боже. Не биваше да го правиш.

Джак ме целуна леко по брадичката, по аленочервената буза, по нежната кожа на шията.

— Всичко е наред — прошепна той. — Всичко е наред, Ела.

Замълчахме в очакване да си поема дъх. Все още бяхме притиснати плътно. Нямаше как да не забележа, че още е възбуден. Какво гласеше сексуалният етикет в такъв случай? Трябваше да върна жеста, нали?

— Предполагам — заекнах след една дълга минута, — че сега е мой ред, нали?

Мастилените очи на Джак светнаха весело.

— Няма проблем. Аз черпя.

— Не е честно.

— Почини си. По-късно ще ми покажеш менюто.

Погледнах го колебливо, чудейки се какво очаква от мен. С Дейн се радвахме на нормален, здравословен секс, но не бяхме се отклонявали към по-екзотични територии.

— Менюто е доста ограничено.

— Имайки предвид колко ми хареса предястието, не бих се оплаквал — Джак охлаби нежно прегръдката и ме обгърна през рамо. — Искаш ли да те занеса в леглото? — гласът му звучеше ласкаво и примамливо. — Да те завия?

Поклатих глава.

— Върви тогава — промърмори Джак и ме потупа по дупето.

Проследих го с поглед как си тръгва. Чувствах се замаяна, въодушевена и ужасно виновна. Прехапах устни да възпра импулса да го повикам да се върне.

Погледнах Люк, който спеше дълбоко и пропълзях под завивките в спалнята. В мрака разкаяната ми съвест изпълзя от окопите, размахала бял флаг. Спомних си, че с Дейн не бяхме разговаряли предишната нощ. Нито тази. Познатият порядък на живота ми избледняваше като изрисувана татуировка.

„В беда съм, Дейн. На път съм да допусна ужасна грешка. Нямам сили да спра. Губя посоката. Нека се върна у дома.“

Ако не бях толкова изтощена, щях да се обадя на Дейн. Но знаех, че няма да се изразявам свързано. И някакво неотстъпчиво, наранено кътче в сърцето ми, настояваше, че той трябва да позвъни.

Но телефонът мълчеше. И когато заспах, Дейн не участваше в сънищата ми.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Скъпа госпожице Независимост,

Отскоро излизам с момче, с което нямаме нищо общо. Той е няколко години по-млад от мен и вкусовете ни се различават в почти всички отношения. Той обича излетите сред природата, аз обичам да си стоя у дома. Неговото хоби е музиката, моето — плетенето. Въпреки това никога не съм била толкова лудо влюбена. Опасявам се обаче, че след като сме толкова различни, връзката ни е обречена на провал. Да я прекъсна ли сега, преди да я задълбочим повече?

Притеснена от Уала Уала“

„Скъпа притеснена госпожице,

Понякога, без да се усетим, срещаме някого.

Няма правило, повеляващо влюбените да си приличат. Всъщност науката свидетелства, че на генетично ниво най-полюсните противоположности създават най-здравословни и най-продължителни връзки. Кой би могъл да обясни загадките на привличането? Кой разпалва чувствата? Купидон? Луната? Усмивката? Различията няма да ви попречат, стига да сте толерантни. Ти си от Венера, той е от Марс. Не се бой. Върви смело напред. Обикновено научаваме най-много за себе си от хора, които са различни от нас.

Госпожица Независимост“

Взрях се в компютърния екран. „Върви смело напред?“, промърморих. Аз никога не тръгнах на път, преди да съм сверила всеки завой на картата. При всяка покупка изпращах регистрационния

формуляр за гаранцията. С Дейн използвахме презервативи и противозачатъчни хапчета. Не вкусвах храна с червен оцветител. Слагах си слънцезащитен крем с двуцифрен фактор.

„Трябва ти забавление“, беше ми казал Джак и впоследствие доказа, че е повече от способен да ми го осигури. Усещах, че ако се задълбочим, ми предстоят сериозни удоволствия само за пълнолетни. Но нали не живеем в името на удоволствията, а за да постъпваме правилно? А ако удоволствието изникне случайно като остатъчен продукт, значи сме извадили късмет.

Потръпнах при мисълта как ще погледна Джак, когато се срещнем отново. Какво щях да му кажа? Де да можех да споделя с някого. Със Стейси например. Но тя щеше да каже на Том, който пък щеше да подметне нещо на Дейн.

По пладне телефонът извънтя. Беше Джак. Протегнах ръка, отдръпнах я, после се пресегнах по-предпазливо.

— Ало?

— Как си, Ела? — гласът му звучеше спокойно и делово. Служебен тон.

— Много добре — предпазливо отвърнах. — А ти?

— Великолепно. Слушай, тази сутрин се обадох един-два пъти в Братството. Искам да те информирам. Да обядваме в ресторанта?

— На седмия етаж?

— Да, вземи и Люк. След двацет минути съм там.

— Защо не ми разкажеш сега?

— Не. Искам да хапна в компания.

Устните ми се разтеглиха в лека усмивка.

— Да разбирам ли, че съм единственият ти вариант?

— Не, но си любимият.

Зарадвах се, че не вижда как се изчервявам.

— Ще дойда.

Бях още по пижама. Втурнах се към дрешника и навлякох трикотажно бежово сако, бяла риза, джинси и сандали с дебела платформа. През останалото време преоблякох Люк в чиста фланелка и бебешки дънки с копчета от вътрешната страна на крачолите.

Уверих се, че изглеждаме прилично, сложих Люк в преносимото кошче и метнах през рамо чантата с памперси. Влязохме в ресторанта — модерно бистро с черни кожени столове, стъклени маси и пъстри

абстрактни картини по стените. Повечето клиенти бяха професионалисти — жени в консервативни рокли и мъже в класически костюми. Джак вече ни чакаше. Разговаряше с управителката на салона. Изглеждаше строен и привлекателен в тъмносиния костюм и бледосинята риза. Скръбно отбелязах, че за разлика от Остин, в Хюстън хората се обличат официално за обяд.

Джак ме видя и приближи да вземе кошчето на Люк. Смути ме с лека целувка по бузата.

— Здравсти — примигнах аз.

Раздразнено установих, че съм притеснена и задъхана, сякаш са ме уловили да гледам забранен филм.

Джак явно прочете мислите ми. Усмихна се леко.

— Изтрий това самодоволно изражение — казах му...

— Не съм самодоволен. Така се усмихвам.

Управителката на салона ни поведе към ъглова маса до прозореца и Джак остави кошчето на Люк на стола до мен. Помогна ми да се настаня и ми подаде малка хартиена торбичка в платнени дръжки.

— Какво е това? — попитах.

— За Люк е.

Бръкнах в торбичката и извадих малък плюшен камион. Беше мек и гъвкав, ушит от различни материи. Колелата прошумоляваха, когато ги стиснеш. Усмихнато показах играчката на Люк и я оставих върху гърдите му. Той веднага заопипва с пръстчета интересния нов предмет.

— Това е камион — обясних му аз.

— Самосвал — уточни услужливо Джак.

— Благодаря. Вече можем да минем и без женското зайче — очите ни се срещнаха. Усмихнах му се. Още усещах устните му върху лицето си. — Лично ли разговаря с Марк Готлър? — попитах.

Джак ме изгледа шеговито.

— С това ли трябва да започнем?

— А с какво друго?

— Да се поинтересуваш например как съм прекарал сутринта, как си представям най-прекрасния ден?

— Вече знам как си представяш съвършения ден.

Той вдигна изненадано вежди.

— Нима? Да чуем.

Понечих да отговоря с нещо остроумно и повърхностно. Но се взрях в него и реших да обмисля по-сериозно въпроса.

— Хмм... Представям си те в дървена вила край брега на океана...

— В съвършения ми ден участва жена — подсказа ми той.

— Добре. Имаш приятелка. Много непретенциозна.

— Не познавам такива жени.

— Затова харесваш толкова много тази. Вилата също е семпла. Няма телевизор, няма интернет, и двамата сте изключили телефоните си. Сутринта се разхождате край брега, плувате... Събирате мидички. По-късно отивате с велосипеди до града, отбивате се в риболовния магазин да купите въдици и кукички някаква стръв...

— Мухи — уточни Джак, впил очи в мен. — „Лефтис Дисийвърс“.

— За каква риба?

— За съомга.

— Страхотно. И отивате за риба.

— И приятелката ли?

— Не, тя си чете книга и те чака.

— Не обича ли риболова?

— Не, но харесва хобито ти и твърди, че е здравословно да имате различни интереси — помълчах. — Приготвила ти е огромен сандвич и няколко бири.

— Тази жена ми харесва.

— Излизаш с лодката, връщаш се с богат улов и го мяташ на грила. Вечеряте. Сядате, вдигнали небрежно крака, и разговаряте. Понякога замълчавате, заслушани в прибоя. После отивате на плажа с бутилка вино и сядате да погледате залеза — приключих и го изгледах очаквателно. — Как ти се струва?

Смятах, че ще се засмее, но той ме гледаше със смущаваща сериозност.

— Страхотно!

После замълча, взрян в мен, сякаш се опитва да разгадае необясним фокус.

Сервитьорът дойде, представи ни специалитетите, прие поръчката за напитките и остави върху масата кошничка с хляб.

Джак стисна чашата с вода и прокара палец по запотената повърхност. После ме изгледа хладнокръвно, сякаш приема предизвикателство.

— Мой ред е.

Усмихнах се. Забавлявах се искрено.

— Ще се опиташ да опишеш моя свършен ден? Лесно е. Трябват само слушалки, плътни щори на прозорците и дванайсет часа сън.

Той не ми обърна внимание.

— Хубав есенен ден...

— В Тексас няма есен.

Взех си залък хляб, поръсен с босилек.

— На екскурзия си. Там има есен.

— Сама ли съм или с Дейн? — попитах, топвайки залъка в малката купичка със зехтин.

— С мъж си, но не с Дейн.

— Дейн не участва в свършения ми ден?

Джак поклати бавно глава.

— Нов мъж.

Вкусих плътния, ароматен хляб и реших да му вляза в тона.

— Къде сме с новия мъж?

— В Ню Ингленд. Ню Хемпшър навярно.

Размислих заинтригувано над предположението.

— Никога не съм ходила толкова на север.

— Отседнали сте в стар хотел с веранди, свещници и градина.

— Звучи чудесно — признах.

— Отивате с колата на разходка из горите да погледате как есента е нашарила листата. Отбивате се в малко градче, където има фестивал на занаятите. Спирате и купувате няколко прашни стари книги, ръчно изработени коледни играчки и бутилка оригинален кленов сироп. Връщате се в хотела и дремвате следобед на отворени прозорци.

— Той обича ли да спи през деня?

— Обикновено не. Но за теб прави изключение.

— Харесвам този мъж. И какво става, когато се събудят?

— Ти се обличаш за вечеря в ресторанта. На масата до вашата се храни възрастна двойка. Изглеждат, сякаш са женени поне от петдесет

години. С мъжа се опитвате да отгатнете тайната на дългия брак. Той казва, че е сексът. Ти твърдиш, че е да бъдеш с някого, който те кара да се смееш. Той казва, че може и двете.

Усмигнах се.

— Доста е самоуверен май?

— Да, но това ти харесва. След вечерята оркестърът засвирва и двамата танцувате.

— Той може да танцува?

Джак кимна.

— В гимназията майка му го записала на уроци по танци.

Насилих се да отхапя още един зальк хляб. Задъвках нехайно. Но дълбоко в себе си се стъписах, усетих неподозирани копнежи. И разбрах какъв е проблемът никой от познатите ми не би ми устроил такъв ден.

„Този мъж“, помислих си, „може да разбие сърцето ми“.

— Звучи чудесно — ведро отбелязах и се приведох над Люк да наместя камиончето. — Та какво каза Готлър? Или разговаря със секретарката му? Уреди ли ни среща?

Внезапната промяна на темата накара Джак да се усмихне.

— Петък сутринта. Говорих със секретарката. Споменах, че става дума за договори за поддръжка и тя се опита да ме насочи към друг отдел. Но намекнах, че въпросът е личен, че обмислям да се присъединя към църквата.

Погледнах го скептично.

— Марк Готлър ще се съгласи да те приеме с надеждата да те привлече към паството?

— Разбира се. Аз съм прословут грешник с много пари. Всяка църква би ме приела охотно.

Засмях се.

— Принадлежиш ли вече към някоя?

— Отраснах в семейство на баптист и методист — поклати глава Джак. — В резултат така и не разбрах дали е правилно да танцуваш на публично място. И доста време смятах, че великите пости са пасторска одежда.

— Аз съм агностик — уведомих го. — Бих била атеистка, ако не обичах да се подсигуриявам.

— Аз предпочитам малките църкви.

Изгледах го невинно.

— Имаш предвид, че проповедник с технически модулиран глас в телевизионно студио с гигантски екрани и ярки прожектори не може да те накара да се почувстваш възвишено?

— Чудя се дали е уместно да заведе езичница като теб в светая светих на Братството.

— Обзалагам се, че съм живяла по-добродетелно от теб.

— Първо, скъпа, това не означава кой знае какво. Второ, изкачването на ново духовно стъпало увеличава кредитния ти рейтинг. Получаваш повече точки, ако си грешил и си се покаял, отколкото ако не можеш да се похвалиш с бурна предистория.

Протегнах ръка към Люк и го погъделичках по чорапчето.

— За това бебе — рекох — съм готова на всичко. Включително да скоча в котела за кръщение.

— Ще го имам предвид в преговорите — отвърна Джак. — Междувременно обмисли какво искаш да получи Тара, за да видим дали ще го изтръгнем от Готлър в петък.

Братството на вечната истина имаше собствен уебсайт и страница в Уикипедия. Главният пастор — Ноа Кардиф беше красив мъж в началото на четиридесетте, женен, с пет деца. Съпругата му Анджелика беше стройна, привлекателна жена, а с грима по лицето ѝ би могъл да се боядиса цял покрив. Бързо разбрах, че Братството е по-скоро империя, отколкото църква. Всъщност в „Хюстън Кроникъл“ го определяха като „гига църква“, притежаваща малка флотилия от частни самолети, летище и недвижима собственост с имения, спортни площадки, зали и издателска къща. С удивление научих, че Братството разполага с петролно находище, управлявано от дъщерна компания. За църквата работеха над петстотин души. Бордът на директорите се състоеше от дванадесет члена, петима от които бяха роднини на Кардиф. Не успях да открия клипове с Марк Готлър в „Ю Тюб“, но изгледах запис на Ной Кардиф. Беше харизматичен и обаятелен, от време на време демонстрираше чувство за себеирония, но предимно уверяваше паството си колко блага им е подготвил Създателят. Черната коса, бялата кожа и сините очи му придаваха ангелски вид. Всъщност клипът в „Ю Тюб“ ме накара да се почувствам толкова добре, че ако ми бяха поднесли кутия за волни пожертвования, щях да пусна поне

двайсетачка. И ако Кардиф оказваше такова въздействие на една агностичка с феминистични възгледи, какво ли биха дарили истинските вярващи?

В петък детегледачката пристигна в девет. Казваше се Тина, изглеждаше дружелюбна и компетентна.

Хейвън ми я препоръча, защото се грижела чудесно за племенника ѝ. Притеснявах се да поверя Люк на чужд човек — за пръв път щяхме да се разделим — но предвкусвах с облекчение краткия отдих. Както се бяхме договорили, Джак ме чакаше във фойето. Забавих се с няколко минути, за да дам последни инструкции на Тина. Забързах към Джак, който стоеше край бюрото на портиера.

— Съжалявам за закъснението.

— Няма проблем — отвърна Джак. — Разполагаме с достатъчно...

Млъкна и ме изгледа с увиснала челюст. Аз притеснено отметнах кичур коса зад ухото си. Носех плътно прилягащ черен костюм от лека вълна и черни сандали с високи токчета и тънки каишки, кръстосани отпред. Бях се гримирала дискретно с блестящо бежови сенки около очите, черна спирала, розов руж и гланц за устни.

— Добре ли изглеждам? — попитах. Джак кимна втренчено. Едва се сдържах да не се усмихна при мисълта, че той всъщност за пръв път ме вижда официално облечена. А и костюмът изтъкваше предимствата на фигурата ми. — Реших, че така ще съм по-подходящо облечена за църква, отколкото в джинси и блузка.

Не бях сигурна, че Джак ме чу. Изглежда умът му се беше отклонил в съвсем друга посока. Подозренията ми се потвърдиха, когато разгорещено обяви:

— Имаш страхотни крака!

— Благодаря — свих скромно рамене. — Йога.

Това очевидно предизвика нови асоциации. Стори ми се, че страните му поруменяха леко, макар да не бях съвсем сигурна заради кадифения му загар. Попита ме напрегнато:

— Предполагам, че си доста гъвкава?

— Не бях сред най-гъвкавите в групата — отговорих, преди да добавя свенливо, — но мога да си вдигна глезените зад главата.

Той затаи дъх, а аз потиснах напирещата усмивка. Забелязах, че колата му е паркирана пред входа и се запътих натам. Той ме последва

по петите.

От централата на Братството на вечната истина ни делеяха само пет мили. Въпреки предварителните ми проучвания и макар да бях разгледала снимки на комплекса, очите ми се разшириха удивено, щом минахме през главния портал. Основната сграда беше с размери на футболно игрище.

— За Бога! — възкликнах. — Колко места за паркиране има?

— Поне две хиляди — отговори Джак, прекосявайки паркинга.

— Добре дошли в църквата на двайсет и първи век! — промърморих аз, подготвена да презра всичко, което зърнат очите ми.

Влязохме. Стъписа ме пищният интериор. Във фойето имаше гигантски екран, върху който прожектираха клипове с щастливи семейства на пикник, разхождащи се из слънчеви квартали, посещаващи заедно църква; родители люлееха децата си или къпеха кучето. Четириметрови статуи на Иисус и учениците му се извисяваха край входа към голяма зала с предверие, оградено със смарагдовозелено стъкло. Стените бяха облицовани със зелен малахит и черешово дърво, стотици метри съвършено подреден паркет покриваха подовете. В книжарницата в отсрещния край на фойето се тълпяха клиенти. Всички изглеждаха в прекрасно настроение, поспираха да си поговорят и да се посмеят, а из въздуха се носеше приятна музика. Бях прочела, че с посланието си за земно благополучие Братството на вечната истина е мишена и на критици, и на възторзи. Пастор Кардиф често подчертавал, че Бог иска чедата му да процъфтяват материално, както и да напредват духовно. Въсъщност настоявал, че двете вървят ръка за ръка. Ако някой от вярващите изпитвал финансови затруднения, трябвало да се моли още по-пламенно за успех. Все едно набожността се възнаграждава с пари.

Не разбирах кой знае колко от теология, за да се впускам в компетентни дискусии, но инстинктивно приемах с недоверие всичко, което се продава в толкова лъскава опаковка. От друга страна хората тук ми се видяха щастливи. Ако доктрината работеше в тяхна услуга, ако задоволяваше потребностите им, нима имах право да я оспорвам? Заковах се объркано до Джак, когато усмихнат служител се насочи към нас. След кратка консултация на тих глас, служителят ни упъти ведро към асансьора зад група масивни мраморни колони. Изкачихме се в

ново просторно и слънчево фоайе от смарагдово стъкло. Прочетох надписа, гравирен върху варовиковия корниз:

„Аз дойдох, за да имат живот, и да имат в изобилие“
(Йоан, 10:10).

Там вече ни очакваше секретарка. Въведе ни в офис с просторна конферентна зала. Ивица от цветно стъкло декорираше шестметровата овална маса от екзотично дърво.

— Уха! — възкликнах аз, оглеждайки удобните кожени столове, огромния плосък телевизионен екран, компютрите и индивидуалните монитори за видеоконференции. — Симпатично местенце!

Погледнах към Джак, полуприседнал, полуоблегнат на ръба на масата.

— Смяташ ли, че Иисус се навърта наоколо? — попитах, щом секретарката излезе.

— Не започвай! — предупреди ме той.

— Според информацията, която изчетох, Братството на вечната истина иска всички да бъдем богати и да жънем успехи. Следователно ти си малко по-близо до небесата от нас, Джак.

— Ако ти се богохулства, Ела, нямам нищо против. След като си тръгнем.

— Не мога да устоя на изкушението. Нещо в обстановката ме притеснява. Прав беше — прилича на Дисниленд. И според мен хранят паството си с духовни полуфабрикати.

— Полуфабрикатите в умерени количества не вредят никому — каза Джак.

Вратата се отвори. Влезе висок русокос мъж. Марк Готлър беше красив, с буржоазно излъчване. Беше набит, червенобуз, добре поддържан, добре хранен. Имаше вид на човек, извисен над останалите и спокойно приемащ благоговението на простосмъртните. Изглеждаше надмогнал нормалните физиологични потребности. С този мъж ли беше спала сестра ми?

Очите на Готлър бяха с цвят на карамел. Погледна към Джак и се устреми към него с протегнатата ръка.

— Радвам се да те видя отново, Джак.

Той положи свободната си ръка върху стиснатите им длани. Жестът можеше да се тълкува като проява или на властност, или на изключителна топлина.

Дружелюбното изражение на Джак не се промени.

— Виждам, че си довел и приятел — продължи усмихнато Готлър и ми протегна длан. Поех я и бях възнаградена с ръкостискането с две ръце.

Отдръпнах се раздражено.

— Казвам се Ела Варнър — рекох, преди Джак да ме представи. — Мисля, че познавате сестра ми Тара.

Готлър впи очи в мен. Любезното му изражение не се промени, но в погледа му проблесна студенина, достатъчна да замрази бутилка водка.

— Да, познавам Тара — каза той с бледа усмивка. — Работеше в административния офис. Чувал съм и за теб, Ела. Списваш клюкарска колонка, нали?

— Нещо подобно — отвърнах.

Готлър изгледа Джак с непроницаемо изражение.

— Смятах, че идваш при мен за съвет.

— Така е — ведро каза Джак, дръпна стол и ми махна да седна. — Искам да обсъдим един проблем. Само дето не е мой.

— Откъде се познавате с госпожица Варнър?

— Ела ми е добра приятелка.

Готлър ме изгледа право в очите.

— Знае ли Тара, че сте тук?

Поклатих глава, чудейки се колко често разговаря с нея. Защо женен мъж с неговата професия се беше впуснал в рискована афера с нестабилна млада жена, която на всичкото отгоре бе забременяла? С уплаха си помислих, че десетки милиони долари — и повече — бяха заложили на карта заради създалата се ситуация. Евентуален сексскандал би нанесъл огромен удар върху църквата, да не говорим, че би сринал кариерата на Марк Готлър.

— Споделих с Ела — подхвана Джак, — че навярно вече си решил как да помогнем на Тара — последва многозначителна пауза. — И на бебето — Джак дръпна стола до мен и се настани удобно. — Виждал ли си го?

— Не, за жалост — Готлър седна предпазливо срещу нас. — Църквата протяга ръка на братята и сестрите си, изпаднали в нужда, Джак. Навярно за в бъдеще ще ми се удаде възможност да поговоря с Тара и да ѝ предложи помощ. Но въпросът е личен. Смятам, че Тара предпочита да го разреши сама.

Марк Готлър не ми допадна никак. Не харесвах шлифования му глас, самодоволството му, свършено подстриганата му коса. Не ми харесваше, че е създал дете и не си е направил труда дори да го види. Твърде много мъже на този свят загърбваха отговорността за децата си. Включително собственият ми баща.

— Както знаете, господин Готлър — равно започнах аз, — сестра ми не е в състояние да се погрижи за делата си. Уязвима е. Лесна жертва за желаещите да се възползват. Затова поисках да разговарям с вас.

Пасторът ми се усмихна.

— Преди да продължим, нека се помолим.

— Не разбирам защо...

— Разбира се — прекъсна ме Джак и ме срита под масата. Изглежда ме предупредително. „Спокойно, Ела“.

Сбърчих чело, но се подчиних и сведох глава.

— Отче наш небесен, Господар на сърцата ни, наш благодетел, молим се да ни вдъхнеш покой. Молим се да ни помагаш да превръщаме трудните моменти в пътища към Теб и да разрешаваме разногласията...

Молитвата продължи до безкрай. Помислих си, че Готлър или протака, или се опитва да ни впечатли с красноречието си. Губех търпение. Исках да разговаряме за Тара. Исках да чуя конкретни решения. Вдигнах глава да погледна Готлър и видях, че той прави същото — осмисля положението, преценява що за противник съм. Но не млъкваше:

— ... понеже Ти създаде Вселената, Господи, несъмнено ще помогнеш на нашата сестра Тара...

— Тя е моя сестра, не твоя — отсякох аз.

Двамата мъже ме изгледаха сепнато. Разбирах, че трябва да си държа езика зад зъбите, но вече не издържах. Нервите ми бяха изопнати като корабни въжета.

— Остави човека да се помоли, Ела — измърмори Джак и ме прегърна през рамо. Палецът му замасажира врата ми. Застинах, но млъкнах.

Съзнавах, че ритуалите трябва да се спазват. Доникъде нямаше да стигнем, ако се счепкаме с пастора. Склоних глава и зачаках. Поех дъх — дълбоко и продължително, както ни учеха на курса по йога. Палецът на Джак галеше приятно врата ми.

Най-сетне Готлър приключи.

— Дари ни с мъдрост и толерантност, о, всемогъщи и милостиви Боже. Амин!

— Амин — измърморихме с Джак и вдигнахме глави.

Джак свали ръка от рамото ми.

— Нали не възразяваш, ако аз взема пръв думата? — попита Джак.

Готлър му кимна. После Джак ми хвърли въпросителен поглед.

— Разбира се — измърморих аз иронично. — Вие обсъдете проблема по мъжки, аз ще ви слушам.

— Не смятам за необходимо да описвам обстоятелствено положението, Марк — спокойно и меко подхвана Джак. — Всички сме наясно какво се крие под юргана. И искаме да не раздухваме историята. Също като теб.

— Радвам се да го чуя — рече Готлър искрено.

— Предполагам, че всички се стремим към едно — продължи Джак. — Да помогнем на Тара и Люк да се установят и нещата да си поемат в познатото русло.

— Църквата помага на мнозина в нужда, Джак — разумно отбеляза Готлър. — За съжаление немало млади жени попадат в подобна ситуация. Правим каквото ни е по силите. Опасявам се обаче, че ще привлечем нежелано внимание, ако помогнем на Тара по-щедро.

— Би ли желал да получиш съдебно разпореждане за тест за бащинство? — строго го прекъснах аз. — Добър начин за привличане на внимание, нали? Ами...

— Спокойно, скъпа — измърмори Джак. — Марк се опитва да ни обясни. Дай му шанс.

— Надявам се да е по-конкретен — срязах го аз, — защото таксата за престоя на Тара в клиниката е само началото. Искам попечителски фонд за бебето и искам...

— Госпожице Варнър — обади се Готлър, — вече съм решил да предложа на Тара работа — нескритото ми презрение го принуди да добави: — С допълнителни бонуси.

— Звучи интересно — заяви Джак, стисна ме за бедрото и ме бутна назад в стола. — Ще те изслушаме. Давай, Марк какви бонуси? Жилище например?

— Определено — отвърна пасторът. — Федералният закон позволява на духовните организации да предоставят дом на служителите си и ако Тара работи за нас, няма да нарушим правилата — Готлър замълча замислено. — Църквата притежава ранчо в Коливил с около десет къщи. Всяка разполага с басейн и градина. Тара и бебето могат да се настанят там.

— Сами? — попитах аз. — А режийните и поддръжката?

— Ще се погрижим — отвърна пасторът.

— За колко време? — настоях аз.

Готлър не отговори. Очевидно Братството на Вечната истина не възнамеряваше да проявява безкрайна щедрост към Тара Варнър, независимо, че бе родила дете на един от висшите му сановници. Защо бях принудена да се пазаря с Марк Готлър за нещо, което той вече трябваше да е предложил? Мислите ми явно се изписаха върху лицето, понеже Джак се обади бързо:

— Не се интересуваме от временни мерки, Марк. Бебето вече е неотменима част от живота на Тара. Смятам, че трябва да сключим предварителен договор с гаранции и за двете страни. Ние ще гарантираме да не разгласяваме случая пред медиите и че няма да изискваме генетични тестове за установяване на бащинство... всичко, което би ти осигурило спокойствие. Но в замяна Тара трябва да получи кола, месечна разплащателна сметка, здравна осигуровка, издръжка за бебето...

Джак махна с ръка да покаже, че списъкът е по-дълъг от току-що изреденото.

Готлър вметна, че трябва да поиска зелена светлина от директорския борд, а Джак заяви усмихнато, че не вярва Готлър да срещне проблем. През следващите няколко минути аз ги слушах — и впечатлена, и отвратена. Завършиха с договорката да оставят адвокатите си да уточнят подробностите.

— ... трябва да ми дадеш време — каза Готлър на Джак. — Стовари ми го съвсем изневиделица.

— Изневиделица? — повторих мрачно и саркастично аз. — Разполагал си с девет месеца за размисъл. И не ти е хрумнало досега, че си длъжен да направиш нещо за Люк?

— Люк... — повтори Готлър, странно съсредоточен. — Така ли се казва? — той примигна. — Естествено.

— Защо „естествено“? — попитах аз, но той отговори само с невесела усмивка и поклати глава.

Джак ме побутна да стана.

— Оставяме те да си вършиш работата, Марк. Но да не забравяме, че времето тече. Обади ми се веднага щом се допиташ до борда.

— Разбира се, Джак.

Готлър ни изпроводи извън конферентната зала. Подминавахме двойни врати, колони, портрети и табели с надписи. Вниманието ми привлече огромна варовикова арка над черна врата от орехово дърво с прозорчета от цветно стъкло. Текстът, гравирен върху арката, гласеше:

„Защото у Бога няма да остане безсилна нито една дума“

(Лука, 1:37).

— Накъде води тази врата? — попитах.

— Към кабинета ми.

От другата страна към вратата приближи мъж. Спря и се обърна усмихнато към нас.

— Пастор Кардиф! — бързо се обади Готлър. — Това са Джак Травис и госпожица Ела Варнър.

Ноа Кардиф се здрависа с Джак.

— Приятно ми е, господин Травис. Наскоро се срещнах с баща ви.

Джак се ухили.

— Надявам се да не сте го сварили в лошо настроение.

— Нищо подобно. Той е забележителен джентълмен. Стара школа. Опитах се да го придумам да посети някоя от службите ми, но

той посочи, че все още е закоравял грешник. Ще ме уведоми, когато реши да се промени.

Пастор Кардиф се засмя тихо и се обърна към мен.

Беше удивителен човек. Едър, макар и малко по-нисък и по-слаб от Джак. Джак се движеше и изглеждаше като атлет, а Ноа Кардиф притежаваше изящността на танцьор. Застанали един до друг двамата бяха забележителна гледка — Джак с чувственото му, земно излъчване, и Кардиф — изтънчен и аскетично красив.

Пасторът беше с бяла кожа, по която и най-незабележимата руменина изпъква ясно, с тесен и издължен нос. Имаше ангелска, леко тъжна усмивка — усмивката на смъртен, който добре познава човешката слабост. Очите му бяха чисти като на светец — сияйно светлосини, излъчващи щедър благослов. Пристъпих напред да му подам ръка и долових аромат на лавандула и тамян.

— Госпожице Варнър! Добре дошли в нашия свят дом. Надявам се срещата ви с пастор Готлър да се е оказала ползотворна — той замълча и изгледа изпитателно Готлър.

— Варнър... нямахме ли секретарка...?

— Да, сестра й Тара ни помагаше от време на време.

— Надявам се, че е добре — рече ми Кардиф. — Моля ви, предайте й поздрави.

Аз кимнах колебливо.

Кардиф задържа погледа ми за секунда, сякаш четеше мислите ми.

— Ще се молим за нея — прошепна той и с изящната си ръка посочи надписа над вратата. — Любимият ми цитат от любимия ми апостол. Вярно е наистина. С Бог всичко е възможно.

— Защо харесвате Лука? — попитах аз.

— Поради ред причини. Освен всичко останало, той е единственият ученик на Иисус, който разказва притчите за добрия самарянин и за блудния син — Кардиф ми се усмихна. — И изтъква ролята на жените в живота на Иисус. Защо не посетите някоя от службите ни, госпожице Варнър? Доведете и Джак.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато излязохме навън, мислено преговорих срещата. Потърках слепоочия. Все едно бяха пристегнали черепа ми с гумени ленти.

Джак ми отвори вратата и заобиколи от другата страна. Почакахме, докато жегата излизаше на талази от колата.

— Не мога да понасям Марк Готлър — рекох.

— Нима? Не ти личеше.

— Докато говореше, от ума ми не излизаше мисълта, че това лицемерно копеле се е възползвало от сестра ми и с радост бих... Е, не знам бих го застреляла или нещо такова. Но вместо това преговаряхме.

— Разбирам те. Но той е готов да помогне. Да му пишем червена точка.

— Прави го, защото е поставен натясно — намръщих се аз. — Не си на негова страна, нали?

— Ела, час и половина го ритам по задника. Как бих могъл да съм на негова страна? Казвам само, че вината за положението не е изцяло негова.

Джак запали колата. Климатикът се задъха безпомощно в адската жега.

Закопчах си колана.

— Сестра ми е в клиника. Преживяла е нервен срив, понеже я е съблазнил женен пастор. Нима намекваш, че тя е виновна?

— Доста виновници има. И Тара не е била съблазнена. Тя е пълнолетна жена, която използва тялото си, за да получи, каквото иска.

— Малко лицемерно звучи от твоите уста, не мислиш ли? — скастрих го аз.

— Фактите са следните, Ела — сестра ти е на път да се сдобие с къща, нова кола, издръжка от около петнадесет хиляди долара месечно. И всичко това само защото е успяла да забременее от богат мъж. Независимо колко добра сделка ще подготвят адвокатите обаче, рано или късно тя ще си потърси нова златна мина. Проблемът е, че втория път няма да е толкова лесно. Ще бъде по-стара.

— Защо смяташ, че Тара няма да се омъжи? — раздразнено попитах аз.

— Защото няма да се задоволи с обикновен мъж. Предпочита богатashi. И не е от жените, които създават семейство.

— Напротив. Тя е красива.

— Красотата по-скоро пречи. А тя е единственото, което Тара може да предложи. В търговски термини това я превръща в краткосрочна инвестиция, а не в дългосрочна.

Безцеремонното изявление ме зашемети.

— Така ли разсъждават богатите мъже?

— Повечето.

— За Бога! — давех се от гняв. — Предполагате значи, че всяка срещната жена ви преследва заради портфейла?

— Не. Но да речем, че лесно забелязвам онези, които ще ме зарежат, ако остана без пари.

— Парите ти не ме интересуват!

— Знам. Затова...

— ... и ако толкова ненавиждаш сестра ми, защо ѝ помагаш?

— Не я ненавиждам. Никак даже. Просто прозирам същността ѝ. Помагам заради Люк. И заради теб.

— Заради мен?

Сепната посред нажежения до бяло гняв, аз го изгледах ококорено.

— Готов съм на много неща за теб, Ела — тихо рече той. — Нима още не си го разбрала?

Замълчах стъписано, докато Джак напускате гаража.

Ядосана, мрачна и изтерзана от жегата — климатикът още се мъчеше да охлади нажежената кола — аз помълчах малко. Възприемах сестра си другояче. Обичах я. Но дали тъкмо това не ми пречеше да видя истината? Дали Джак схващаше по-добре положението?

Телефонът ми иззвъня. Взех дамската си чантичка и разрових да го извадя.

— Дейн е — троснато съобщих. Рядко се обаждаше през деня. — Имаш ли нещо против да вдигна?

— Давай!

Джак не отклони поглед от натовареното шосе.

Колите криволичеха и се скупчваха като клетки по стеснена артерия.

— Здравсти, Дейн. Наред ли е всичко?

— Здравсти, слънчице. Всичко върви по мед и масло. Как мина срещата?

Уведомих накратко Дейн, а той ме изслуша с успокояващо съчувствие и за разлика от Джак ми спести забележките. Испитах облекчение да поговоря с някой, който не ме пришпорва непрекъснато. Отпуснах се, откъм климатика повя хлад като от глетчер.

— Питах се — каза Дейн, — дали искаш да ти погостувам утре вечер? Ще идвам да взема един измервателен уред от Кейти за системата, която изграждаме. Ще те изведа на вечеря и ще пренощувам при теб. Няма да е зле да се запозная с онзи мъж, с когото напоследък прекарваш толкова време — застинах, а Дейн добави през смях: — Но няма да му сменям памперса.

Разсмях се малко попресилено в отговор.

— Няма нужда да сменяш памперси. Ще се радвам да те видя. Чакам те с нетърпение.

— Добре, ще пристигна към четири-пет следобед. Чао, слънчице.

— Чао, Дейн — затворих телефона и осъзнах, че сме пристигнали на Мейн Стрийт 1800. Влизахме в подземния гараж.

Джак намери място близо до асансьора и паркира колата. Изключи двигателя и ме изгледа в полумрака.

— Дейн ще ми гостува утре — казах напрегнато, въпреки старанието гласът ми да прозвучи небрежно.

Изречението на Джак остана неразгадаемо.

— Защо?

— Ще купува някакво измервателно оборудване от Кейти. И понеже е в околността, иска да се видим.

— Къде ще отседне?

— При мен, разбира се.

Джак мълча дълго. Дали въображението ме подвеждаше, или дишането му се учести?

— Мога да му намеря хотел — рече най-сетне. — Аз ще платя.

— Защо ще... Какво?

— Не искам да спи при теб.

— Но той ми е... — млъкнах и го изгледах невярващо. — Какво става, Джак? Аз живея с него.

— Вече не. Живееш тук. И... — настана кратка, напрегната пауза. — И не искам да правиш секс с него.

Първо ме обзе по-скоро удивление, отколкото гняв. Джак проявяваше ревност, каквато не бях съзирала у Дейн. Беше невероятно, че Джак изпитва собственически чувства, че иска да има думата кога и с кого ще правя секс.

— Ти не решавааш това — казах.

— Няма да гледам безучастно как ми отнемат онова, което ми принадлежи.

— Онова, което ти принадлежи? — поклатих глава и възкликнах безпомощно — получи се нещо средно между смях и протест. Пръстите ми се плъзнаха по устните и ги заслониха леко като дантелена завеса пред отворен прозорец. С мъка намирах точните думи. — Джак, приятелят ми идва да се видим. Може да правя секс с него. Може и да не правя. Но това не е твоя работа. И не обичам такива игрички — поех дълбоко дъх и повторих: — Не обичам игричките.

Джак проговори меко, но дивата нотка в гласа му ме накара да настръхна.

— Не играя игрички. Опитвам се да ти обясня как се чувствам.

— Разбрах. А сега се нуждая от пространство.

— Готов съм да ти предоставя всичката свобода на света. Ако и той го направи.

— Какво означава това?

— Не му позволявай да остане при теб.

Заповядваше ми. Контролираше ме. Заля ме задушаваща паника. Отворих вратата. Въздухът не ми достигаше.

— Достатъчно! — възкликнах. Излязох и тръгнах към асансьора. Джак ме последва. Натиснах толкова силно бутона, че без малко да си изкълча пръста.

— Затова винаги ще предпочитам Дейн или някой като него пред теб. Не позволявам никому да ми заповядва! Аз съм свободна жена.

— Конски фъшкии — измърмори той. Дишаше по-неспокойно и от мен.

Обърнах се разярено към него.

— Какво?

— Проблемът няма нищо общо със свободата. Страхуваш се, че ако започнеш нещо с мен, ще стигнеш много по-далеч, отколкото с Дейн. Той не иска да застане до теб. Вече го доказа. Предаде те. И в отплата ти го приемаш в дома си.

— Млъкни!

Излязох от кожата си. И аз, която не бях удряла никого, пернах ръката на Джак с тежката си дамска чанта. Чу се звучно „Гуп!“, но той сякаш не забеляза. Вратата на асансьора се отвори, откъм празната кабина заструи светлина по цимента и плочките. И двамата не помръднахме, застинали, вперили разгневено очи един в друг.

Джак ме улови за китката и ме дръпна настрани, в тъмния ъгъл зад асансьора, където се носеше мирис на бензин и оловни изпарения.

— Искам те — прошепна той. — Отърви се от него и вземи мен. Рискуваш да изгубиш някого, когото и без това нямаш. Не ти трябва той, Ела. Трябвам ти аз.

— Невероятно — отвратено промълвих аз.

— Кое?

— Егото ти. Обвива те като в пашкул. Ти си черна дупка от... самодоволство!

Джак се взря в мен през сенките, после извърна лице. Стори ми се, че зървам отблясък от усмивка.

— Забавно ли ти е? — попитах го. — Какво смешно има?

— Мислех си какво щастливо копеле ще съм, ако сексът с теб е поне на половина толкова вълнуващ, колкото споровете.

— Няма да разбереш. Ти...

Той ме целуна. Бях толкова разярена, че се опитах да го ударя пак с чантата, но я изпуснах на земята и изгубих равновесие върху високите токчета. Джак ме улови и продължи да ме целува, разтваряйки устата ми със своята. Вкусих топлина и сладък ментов дъх вкусих самия Джак.

Отчаяно се запитах защо с Дейн не е така. Ала начинът, по който устните на Джак се сливаха с моите, силният, страстен, сочен допир беше влудяващо неустоим. Той ме придърпа към себе си и затърси бавно с език. Колкото по-надълбоко проникваше, толкова по-плътно се притисках към него, цялото ми тяло гореше от похот. Ръцете му бродеха по черния ми костюм, галеха и стискаха нежно. Кожата ми се сгорещи под тънкия плат. Той вдигна пръсти към лицето ми, помилва

косите ми. Усетих как ръцете му треперят от непреодолимо желание. Улови ме за тила, сплете пръсти в косите ми и ме целуна отново. Потръпнах, усетила как се опитва да развърже трите платнени презрамки, придържащи сакото ми. Отдолу се показва кремавата трикотажна блуза, притегната с две тънки връзки.

Джак прошепна нещо — ругатня, молитва? — и пъкна ръка под блузата да погали меката, гладка кожа. И двамата треперехме неудържимо, твърде ненаситни и увлечени. Той вдигна блузата нагоре и разкри бяла плът, искряща като сняг в мрака. Приведе глава към гърдите ми и затърси с устни зърното. Аз поех рязко дъх, усетила сладострастно плъзгащия се език, силното влажно всмукване. Всеки досег изпращаше вълни наслада към корема ми. Облегнах глава на студената, твърда стена. Пламнала от желание, притисках бедра о хълбоците му.

Джак вдигна глава и ме целуна силно, ръката му се плъзна по гърдите ми. Дълги, страстни целувки хапещи, мокри, опияняващи целувки. Сключих ръце зад врата му, придърпах го по-наблизо, а той прие жеста с гърлен, див звук. За пръв път усещах такова отчаяно вълнение, алчно стремление, желание да му кажа „Направи всичко, всичко, не ме е страх, направи го“. Прокарах ръка през гърдите му — могъщите мускули под мекия елегантния костюм, мисълта какво се крие под пластове благоприличие ме възбудиха още повече.

Той хвана полата ми, дръпна я грубо. Ахнах, почувствала въздуха върху голите си крака — хладен повеи върху горещата ми агонизираща кожа. Той вмъкна пръсти под ластика на бельото и заопипва между бедрата ми, а влажната плът приемаше с охота нашествието. Долових дъха му върху шията си. Пъкна пръст в мен, после още един. Затворих очи, прималя ми, когато палецът му погали нежно клитора ми. Пръстите му масажираха дълбоко и уверено. С всяко движение кокалчетата му леко досягаха някакво влудяващо място вътре в мен. Насладата ме дезориентираше... обезсилваше... За пръв път в живота си исках нещо повече от сигурност. Желаех Джак със сила, прекрачваща отвъд разсъдъка. Посегнах към колана, ципа, копчето на панталона му... обхванах го с длан — огромен и извит.

Джак отдръпна пръстите и разчисти от пътя си полата и бельото ми. Вдигна ме с шокираща лекота. Осъзнах колко е силен и ме заля нова вълна от нетърпелива лъст. Увих безпомощно ръце около врата му

и облегнах глава върху рамото му. Да. Да. Той проникна в мен. Сгърчих се, усетила невероятно стегнатата плът. Той ме целуваше по шията и ми шепнеше да се отпусна, да го оставя да се погрижи за мен, да го пусна в мен... Спусна ме надолу, докато пръстите на краката ми докоснаха пода и съблазнителната му сила ме разтвори неумолимо.

Преживяването беше зашеметяващо еротично — да правя секс с всичките дрехи, плътното притисната към него, откликвайки бурно на алчните му целувки. Джак се впусна в бавен ритъм — нагоре-надолу — и всеки път, щом проникнеше дълбоко в мен, мускулите ми се свиваха от наслада, поемайки още и още от него. Гърчех се, яхнала жежката вълна, бедрата ми се стягаха около едрото му, мощно тяло, докато оголените ми сетива ме подеха към чувствена, почти непоносима кулминация. Джак пое с устни приглушения ми вик. Проникна надълбоко и потрепери задъхано. Помръднахме едва след много време. Притисках се към него, усещайки влажната му плът у мен, прислонила глава на рамото му. Чувствах се опиянена. Знаех, че скоро, щом разумът ми започне да функционира отново, ще ме измъчват мисли, които адски исках да избягна. Като начало — срам. Не смеех дори да си представя колко неприлични неща бях извършила току-що.

И най-лошото беше колко добре се почувствах, колко добре се чувствах все още, усещайки вклиненото му в мен тяло, сгушена в силната му прегръдка. Дланта му притисна главата ми по-плътно към рамото му, сякаш иска да ме предпази от нещо. Чух тиха ругатня.

— Направихме го в гараж — немощно изрекох.

— Знам, скъпа — прошепна той.

Раздвижи ме, повдигна ме леко и възкликна изтощено. Бях мокра, усещах лека болка, мускулите ми трепереха. Облегната на стената, го оставих да намести полата ми и да закопчае сакото. После ми подаде чантичката. Не посмее да го погледна в очите дори когато положи длани върху страните ми.

— Ела...

Дъхът му, соленият мирис на секс и гореща кожа се смесваха в неподражаемо еротичен аромат. Исках го още. При тази мисъл тревожни сълзи навлажниха очите ми.

— Ще те заведа в апартамента си — прошепна Джак. — Ще се изкъпем и...

— Не, аз... Искам да остана сама.

— Скъпа... Не си го представях така. Ела в леглото ми. Нека правим любов както трябва.

— Няма нужда.

— Напротив. Има — гласът му звучеше гърлено и настойчиво.

— Моля те, Ела. Не планирах така първия ни път. Толкова по-добре мога да те накарам да се почувстваш.

Аз...

Докоснах с пръсти устните му. Дъхът му беше мек и сух. Понечих да заговоря, но вратите на асансьора се отвориха. Подскочих стреснато. Излезе мъж и тръгна към колата си, стъпките му кънтяха глухо по голия цимент.

Изчаках колата да излезе от гаража и казах пресекливо:

— Слушай, Джак. Ако желанията и чувствата ми не са ти безразлични трябва да ми дадеш свобода. Достигнах праг, отвъд който не съм готова да прекрача. За пръв път правя секс с друг мъж, освен с Дейн. Трябва ми време да размисля — колебливо протегнах ръка и погалих напрегнатата му брадичка. — Няма нужда да ми показваш повече фойерверки. Всъщност тази мисъл ми изглежда малко плашеща.

— Ела...

— Остави ме сега. Ще ти кажа, когато и ако съм готова за повече. Дотогава не искам да те чувам и виждам. Искам да видя Дейн. Трябва да обсъдя нещата с него. Ако след това в живота ми остане място за теб, ще разбереш веднага...

С право можех да предполагам, че за пръв път жена разговаря така с Джак Травис. Но това беше единственият начин да го отрезвя. Иначе след десетина минути несъмнено щях да се озова гола в леглото му.

Джак ме стисна за китката, отмести галещата ми ръка от лицето си и ме изпепели с гневен поглед.

— По дяволите! — дръпна ме задъхано към себе си и ме притисна здраво. — В главата ми кръжат най-малко десет неща, които искам да ти кажа. Ала поне девет звучат налудничаво.

Въпреки сериозното положение, аз се усмихнах бегло.

— А десетото? — промълвих срещу ризата му.

Той замълча замислено.

— Няма значение — промърмори най-сетне. — И то е налудничаво.

Поведе ме към асансьора и натисна бутона. Потеглихме в мълчание. Джак току прокарваше пръсти през раменете ми, през кръста ми, през бедрата, сякаш не може да устои на изкушението да ме докосва. Прииска ми се да се обърна към него и да го оставя да ме прегърне, да ме заведе в апартамента си. Ала слязох на шестия етаж и Джак ме последва.

— Няма нужда да ме изпращаш до вратата — казах му.

Той се намръщи, но не си тръгна, докато не стигнахме апартамента. Понечих да набера комбинацията на ключалката, но той ме улови за раменете и ме обърна с лице към него. Всеки сантиметър от кожата ми почервеня под погледа му. Той плъзна длан зад врата ми.

— Джак...

Целуна ме силно. Устните ми се разтвориха под настойчивия натиск. Целувката беше страстна, жежка, умопомрачителна. Не че беше останало кой знае какво за помрачаване. Опитах се да се отдръпна, да го спра, но той не отлепяше устни от моите, докато не се отпуснах безпомощно в прегръдката му. Едва тогава вдигна глава и ме погледна гладно и с победоносен мъжки триумф.

Очевидно смяташе, че е доказал нещо. През ума ми мина мисълта, че случилото се е форма на маркиране на територия. „Мъжете са като кучетата“, обичаше да повтаря Стейси. И обикновено добавяше, че също като кучетата заемат твърде много място в леглото и си падат по задници.

Някак си успях да натисна правилната комбинация на ключалката и да вляза в апартамента.

— Ела...

— Между другото пия противозачатъчни — уведомих го аз.

И преди да успее да отговори, захлопнах решително вратата пред лицето му.

— Здравсти, Ела — поздрави ме ведро детегледачката Тина. — Как мина срещата?

— Добре. Как е Люк?

— Изкъпан и нахранен. Току-що го сложих в креватчето.

Въртележката пееше тихо, мечетата и гърненцата с мед се движеха мързеливо.

— Някакви проблеми? — попитах.

— Е, нервничеше малко, след като ти тръгна, но се успокои — засмя се Тина. — Момчетата не обичат мама да ги оставя.

Сърцето ми подскочи. „Мама“. Почудих се дали да я поправа, но реших, че не си струва усилието. Платих ѝ, изпратих я и се запътих да взема душ. Горещата вода ме умиротвори и облекчи болезнените ми мускули. Но не успя да потуши угризенията ми. За пръв път ме измъчваше мисълта, че съм измамила някого. Разкайвах се, че съм го сторила, разкайвах се и защото толкова ми беше харесало.

Въздъгнах, увих хавлия около косата си, навлякох халат и отидох да видя Люк. Въртележката беше спряла. Цареше тишина.

Промъкнах се на пръсти до креватчето и надникнах. Очаквах да видя бебето заспало. Но то ме измери с характерния си сериозен поглед.

— Не си ли заспал, Люк? — меко го попитах. — Какво чакаш?

Веднага щом ме забеляза, Люк размаха ръчички и крачета. А по лицето му се изписа беззъба усмивка.

Първата му усмивка. Спонтанната му реакция ме стъписа. „Дойде си. Чаках те“. Вълшебна болка ме прониза до дъното на душата. Забравих всичко, освен този момент. Бях заслужила тази усмивка. Искях да заслужи още милион. Инстинктивно протегнах ръце, вдигнах Люк и обсипах с целувки лицето му. Вдъгнах дълбоко невинния му аромат.

За пръв път в живота си се чувствах толкова щастлива.

— Виж се само — прошепнах му, целувайки го по вратлето. — Каква усмивка! О, ти си най-сладкото момченце, най-сладкото бебе.

Моето момче. Моят Люк.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Олеле! — възкликна Дейн, когато влезе в апартамента след дългата прегръдка на прага. Разгледа дизайнерския интериор, огромните прозорци с обширна гледка и подсвирна одобрително.

— Доста впечатляващо, нали? — ухилих се аз.

Дейн не беше променен — излъчваше топлина и дружелюбност. Беше все така красив — по-нисък и по-слаб от Джек, тоест — когато се прегръцахме, си пасвахме съвършено. Видях го и веднага си припомних всички причини, заради които живеех с него. Дейн ме познаваше по-добре от всякого и никога не нарушаваше душевното ми равновесие. Животът рядко ни среща с хора, които никога не ни нараняват и не ни манипулират с морални догми. Дейн беше един от тях.

Показах му Люк и той се възхити на бебето, както си му е редът. Оставих Люк в бебешката люлка, нанизах няколко интересни играчки на обръча и седнах на канапето до Дейн.

— Нямах представа, че те бива толкова с бебетата — каза Дейн.

— Не ме бива — улових Люк за ръчичката и му показах как да придвижва гумено кученце от единия край на обръча до другия. Люк изгъркори и перна играчката с юмруче. — Но започвам да се шлифовам. Той ме обучава.

— Изглеждаш различно — отбеляза Дейн и се намести в ъгъла на канапето да ме огледа по-подробно.

— Изморена — изхленчих аз. — Тъмни кръгове.

— Не, не е това. Изглеждаш страхотно. Очите ти са озарени.

Засмях се.

— Благодаря. Нямам обяснение. Навярно съм щастлива от срещата с теб. Липсваше ми, Дейн.

— И ти на мен.

Той се протегна и ме придърпа към себе си, докато почти полегнах върху него. Косите ми се разпиляха по лицето му. Двете горни копчета на ленената му риза бяха разкопчани и разкриваха

гладките му, златисти гърди. Долових познатия, остро солен аромат на парфюма му. Приведох се ласкаво да го целуна, да докосна устните му, както хиляди пъти досега. Но нежният допир не породи предишната сладост и умиротворение. Всъщност предизвика странно отвращение. Вдигнах глава. Дейн ме притисна по-близо. Обземе чувство за нещо непознато, нещо неприятно. Възможно ли беше? Усетил как се напрегнах, Дейн отпусна ръце и ме погледна изпитателно.

— Не е прилично пред бебето ли?

Отдръпнах се объркано.

— Предполагам... Аз — гърлото ми се сви. Примигнах смутено.

— Искам да ти кажа нещо — дрезгаво заключих.

— Добре.

Гласът му ме насърчаваше нежно.

Трябваше ли да му обясня какво направих с Джек? Как бих могла? Седях безпомощно и се вирах в Дейн. През всички пори на тялото ми преминаваха ту ледени, ту горещи тръпки, обливащи ме в неприятна пот.

Изражението на Дейн се промени.

— Скъпа, чета добре между редовете. И забелязах, че във всеки разговор се прокрадва едно име... Позволи ми да започна вместо теб: „Дейн, напоследък прекарвам много време с Джек Травис“.

— Напоследък прекарвам много време с Джек Травис — повторих аз и няколко сълзи потекоха по страните ми.

Дейн изглеждаше спокоен. Не се изненада. Вдигна ръката ми и я обгърна между своите.

— Разкажи ми. Аз мога да ти бъда и приятел, Ела.

— Нима? — подсмръкнах аз.

— Винаги съм ти бил приятел.

Станах и отидох в кухнята да взема хартиена кърпичка. Издухах си носа и побутнах люлката на Люк, а той се взря в дрънкащите играчки върху обръча.

— Всичко е наред, Люк — казах на бебето, макар да не забелязваше емоционалния ми срив. — И възрастните плачат понякога. Съвсем естествен и нормален процес.

— Смятам, че той го понася добре — обади се шеговито Дейн, вперил поглед в жалното ми лице. — Ела да поговорим.

Седнах до него и въздъхнах треперливо.

— Ще ми се да можеше да четеш мисли. Искам да разбереш всичко, но не искам аз да ти го разказвам. Чувствам се непоносимо виновна.

— Съвестта ти винаги е била прекалено будна — меко каза Дейн.

— Не е правилно да желая Джак и е глупаво, но не мога да се възпра. Толкова съжалявам, Дейн. Съжалявам повече, отколкото...

— Почакай. Преди да продължиш няма нужда да се извиняваш. Особено за чувствата си. Чувствата никога не са неправилни, те са си просто чувства. А сега ми разкажи.

Не споделих всичко с Дейн, разбира се. Но обясних достатъчно, за да разбере, че предпазливо разсъдъчният ми подход към живота е на път да се срине и че изпитвам безумно влечение към мъж, който в никакъв случай не би трябвало да ме привлича. И при това изобщо не мога да си обясня защо.

— Джак е умен — казах, — но е и груб. Мачо е, с консервативни разбирания. Напомня ми футболна звезда в гимназията, за която всички момичета се редят на опашка, а аз винаги съм ненавиждала този тип мъже.

— И аз.

— Но Джак понякога ме изненадва с коментар или прозрение, което улучва право в целта. Честен е, умее да разговаря, любознателен е. Не се стеснява от нищо. Разсмива ме. Твърди, че трябва да съм по-спонтанна.

— Прав е.

— Е, спонтанността си има граници. И на този етап не ми е до забавления. Поела съм голяма отговорност.

— Как възприема бебето?

— Харесва го. Харесва децата.

— И понеже е консервативен, сигурно иска да създаде семейство — продължи Дейн, вперил поглед в мен.

— Вече съм му обяснила възгледите си за брака и семейството. Наясно е, че няма да се впусна в такова начинание. Смятам, че го привличам, защото съм различна. И най-вече не го преследвам.

— Ти си привлекателна по принцип, Ела. Красива жена си.

— Наистина ли? — усмигнах му се свенливо. — Никога не си ми го казвал.

— Не ме бива по тази част — призна Дейн. — Но си красива. Красавицата от библиотеката.

Усмивката ми застина върху устните.

— Благодаря. Джак явно си пада по такъв тип.

— Споделяте ли общи интереси?

— Не особено. По-скоро сме полярни противоположности. Но искаш ли да ти кажа какво ме привлича най-неустано, кое е най-странното? Разговорите.

— Разговори за какво?

— За всичко — искрено отвърнах. — Започваме и сякаш правим секс, ту аз, ту той поема щафетата, но и двамата сме погълнати... Разбираш ли? Говорим ли говорим и сякаш разменяме мисли на няколко нива. И дори когато сме на различни мнения, се усеща хармония. Близост.

Дейн ме изгледа замислено.

— Щом разговорите са като секс, как изглежда сексът тогава?

— Аз...

Отворих и затворих уста. Замислих се стъписано как да му обясня, че засега сме си разменили само една пламенна целувка за лека нощ и едно юношеско преживяване на паркинга. И как и двата пъти се бях почувствала на седмото небе. Не, думите бяха безсилни.

— Класифицирана информация — глуповато отвърнах.

За момент замълчахме и двамата, изненадани, че запазвам нещо в тайна, въпреки че досега бях споделяла всичко с Дейн. Връзката ни беше напълно откровена. Идеята, че съществува част от живота ми, в която не бих допуснала Дейн, беше изцяло нова.

— Не си ли ядосан? — попитах го. — Не ревнуваш ли?

— Ревнувам може би — призна бавно Дейн, сякаш сам е изненадан. — Но не съм ядосан. И не изпитвам собственически чувства. Защото всичко се свежда до главното — аз не искам традиционна връзка и никога няма да поискам. Но ако ти искаш да пробваш с Травис, няма проблем. Не се нуждаеш от разрешение, камо ли от мен. А и без това ще го направиш.

Замислих се колко различни са Дейн и Джак, колко по-обсебващ е Джак, колко по-трудно постигаме единодушие. Обзе ме вълна от безпокойство.

— Честно казано — едва промълвих, — с него не се чувствам толкова сигурно, колкото с теб.

— Знам.

Бледа усмивка разтегна устните ми.

— Откъде?

— Помисли си какво е сигурността, Ела?

— Доверие?

— Да, отчасти, но и липса на риск — той отлепи кичур коса от влажната ми буза и го отметна — може би искаш да поемеш риска. Може би се нуждаеш от човек, който да те пришпорва мъничко.

Аз се приближих и облегнах глава на гърдите му. Поседяхме така мълчаливо. От време на време само по някоя въздишка нарушаваше тишината. И двамата безмълвно осъзнавахме, че нещо завършва и нещо започва.

Дейн ме докосна по брадичката и вдигна лицето ми. Целуна ме нежно. Едва тогава разбрах, че Дейн ми е бил приятел, с когото съм правила секс, и колко по-различно беше да имаш любовник, който би могъл да ти стане приятел.

— Хей — меко рече Дейн, — мислиш ли, че можеш да го направиш още веднъж. В името на добрите стари времена. Да си пожелаем добър път? Да се сбогуваме?

Погледнах го, тъжно усмихната.

— Не може ли просто да те почерпя с едно шампанско?

— За Бога, да отворим поне една бутилка — каза Дейн и аз станах да донеса питиетата, от които и двамата до болка се нуждаехме.

На другия ден се опитах да се обадя на Джак, но след като оставих две съобщения, осъзнах, че не бърза да се чуем. Почувствах се притеснена и ядосана.

— Знаех си, че нещо се мъти — рече Хейвън, когато й позвъних следобеда. — Джак е в отровно настроение. Всъщност всички в офиса въздъгнахме облекчено, когато реши да провери как върви работата по последния му строеж. Иначе секретарката му Хелън щеше да го убие с машината за ламиниране.

— Трябваше да поговоря с Дейн — обясних й. — Помолих Джак за малко пространство. Явно не го е приел добре.

— Определено — странно развеселено отвърна Хейвън. — Не съм забелязала да отстъпва охотно, когато иска нещо.

— Е, сега е изчезнал напълно — тъжно констатирах. — Не си вдига телефона.

— Ела, навярно не бива да си пъхам носа в личния му живот, понеже винаги съм се ядосвала, когато той се е намесвал...

— Давай — настоях аз. — Моля те за мнение. Щом са те поканили, значи не си пъхаш носа.

— Добре — ведро се съгласи Хейвън. — Смятам, че Джак е толкова объркан и толкова на тръни, че не знае какво да прави. Не е свикнал да ревнува никого. Винаги го е раздавал хладнокръвно, винаги е държал да има тежката дума, а ти си му улучила слабото място. И това ми харесва.

— Защо? — попитах, замаяна от надежда и напрежение.

— Виждала съм го само с амбициозни кариеристи или с безмозъчни актриси или модели. Предполагам, защото е искал да избегне точно това да се влюби до полуда и да се почувства уязвим. Мъжете от семейство Травис ненавиждат да изпускат юздите. Но според мен малко терзания няма да са излишни на Джак, ще го поразтърсят положително.

— Може ли да ти доверя нещо?

— Да, какво?

— Джак преживя много тежко факта, че Дейн ще пренощува при мен. Настояваше да отседне в хотел.

— О, колко глупаво! Ти си живяла с него четири години. Стига да пожелаеш, би могла да правиш секс с него, независимо дали е в хотел, или не.

— Знам. Но Дейн остана при мен. Чудя се дали Джак е разбрал. Хейвън изхихика.

— Ела, Джак знае всичко, което става в тази сграда. Навярно е наредил на портиера да му съобщи кога точно си е тръгнал Дейн.

— Не спях с Дейн — припряно обях.

— Няма нужда да ми даваш обяснения.

— Беше ужасно. Дейн заспа на канапето, но бебето се заплака и го събуди. Накрая аз легнах на канапето, а той — в спалнята. Заявявам напълно отговорно, че след тази нощ Дейн никога няма да пожелае

доброволно да се възпроизведе. Избяга в Остин, а Джак не иска да разговаря с мен.

Хейвън се засмя.

— Горката Ела. Допускам, че Джак просто обмисля следващия си ход.

— Ще му предадеш ли да ми се обади, ако се чуете?

— Не, имам по-добра идея. Утре вечер е рожденият ден на татко. Жената, с която излиза — Вивиан — организира парти в негова чест в семейната къща в Ривър Оукс. Цялата фамилия Травис ще се събере там, включително Джак и останалите ми братя. И снаха ми. Искаш ли да дойдеш с мен и Харди?

— Не бива да се натрапвам на личен празник — отвърнах смутено.

— Ще ми бъдеш гост. Но и без това ще присъства половин Хюстън.

— Нямам подарък за баща ти.

— Вивиан предложи вместо подаръци, всички гости да направят дарение за някоя от любимите благотворителни каузи на татко. Ще ти дам списъка и ще преведеш сумата онлайн.

— Сигурна ли си, че няма проблем?

Горях от желание да присъствам на тържеството. Беше ми любопитно да се запозная със семейството на Джак, да видя дома, в който е отрасъл.

— Да. Не се изисква строго официално облекло. Имаш ли някоя симпатична рокля?

— Да, светлосиня е. По тялото.

— Уха! Любимият му цвят. О, Ела, ще бъде забавно!

— За теб може би — мрачно рекох аз, а Хейвън се разсмя.

Само едно място в Хюстън бе достойно да приюти дома на Чърчил Травис, понеже по-престижен квартал от Ривър Оукс просто не съществуваше. Обитателите на географския център на града бяха сред най-богатите жители на страната. Когато продаваха имение там, офертите за покупка обикновено валяха като из ведро и сделката се сключваше за дни. Адвокати, бизнесмени, борсови играчи, хирурзи и спортни звезди избираха да живеят в този заслонен от борове и дъбове

рай в съседство с Галерия и Райе, и близо до най-добрите частни училища в Тексас. Някои имения в Ривър Оукс приличаха на замъци. На техния фон домът на семейство Травис изглеждаше сравнително малък, но пък беше благословен със забележителна гледка към равния като тепсия град. Подминавахме пищни градини и еспланади, облени в карминеночервената светлина на залеза. С разширени очи следях редящите се край пътя имения в неогрегориански и колониален стил, френски и тоскански вили. Не съзирах отчетлив хюстънски стил, а по-скоро образци от различни периоди и райони, всички построени с внушителен размах.

— Ще ти хареса, Ела — увери ме Хейвън от предната седалка на „Мерцедес“-а. — Вивиан организира страхотни тържества — храната и музиката винаги са първокласни. Допусна само една грешка, но пък особено паметна.

— Каква?

— Е, веднъж Питър Джаксън беше почетен гост и Вивиан оформи декора в стил „Властелинът на пръстените“. Накара да прекопаят целия заден двор и да аранжират водопади и скалисти възвишения.

— Не звучи лошо — вметнах аз.

— Не, неприятната част беше, че Вивиан нае група местни бойскаути, преоблечени като хобити. Мотаеха се навсякъде, дори из къщата, а татко се оказа алергичен към козина. Седмици наред кихаше и се оплакваше. Но тази вечер Вивиан със сигурност не планира нещо подобно.

— Започвай да пиеш, веднага щом стигнем — посъветва ме Харди.

Имението на семейство Травис — каменна сграда в европейки стил — се издигаше сред триакров двор. Минахме през отворените железни порти и поехме към паркинг, пълен с луксозни автомобили. Масивният гараж с огромни автоматични стъклени врати, зад които бяха паркирани едно „Бентли“, един „Мерцедес“, едно „Шелби Кобра“ и поне още седем коли, приличаше на гигантска божествена витрина. Грижовни като родители, пожелаващи сладки сънища на децата си, момчета в снежнобели униформи насочваха лъскавите возила към спретнатото маркираните места за паркиране. Леко зашеметена, придружих Хейвън и Харди по алеята към бляскавото множество.

Оркестърът свиреше, младият певец импровизираше версия на „Крача до моята любима“.

Сякаш пристъпвах в алтернативна реалност. Филмова, да речем. Обстановката беше ослепителна, но изглеждаше невероятно, че някои хора наистина живеят така и подобен разкош не ги впечатлява.

— И преди съм била на партита... — подхванах аз, но млъкнах, опасявайки се да не прозвуча нетактично.

Харди ме погледна. Сините му очи светеха шеговито.

— Знам.

Разбрах, че наистина споделя чувствата ми. Макар тази сцена да беше напълно обичайна за Хейвън, тя по нищо не напомняше атмосферата в квартала с каравани източно от Хюстън, където Харди беше отрасъл. Бяха интересна двойка — едрият, типичен американец Харди и дребничката, изящна Хейвън. Въпреки физическата разлика обаче двамата си подхождаха забележително. Всеки външен наблюдател веднага усещаше искрящата химия помежду им, взаимното уважение, предизвикателните искрици и нежното внимание. Забелязвах го особено в начина, по който Харди стрелваше с поглед с Хейвън, когато вниманието ѝ беше насочено другаде. Все едно искаше да я отнесе някъде, където ще бъде само негова. Завиждах на способността им да са толкова близки и същевременно да не се чувстват уловени в капан или притиснати натясно.

— Нека приключим първо с татко — поведе ни Хейвън към къщата.

Изглеждаше удивително в късата рокля от релефна коприна, набрана пицно под кръста и подходяща единствено за изключително стройни жени.

— Мислиш ли, че Джек е пристигнал вече? — попитах.

— Не, той не обича да подранява на партита.

— Каза ли му, че си ме поканила?

Хейвън поклати глава.

— Не ми се удаде случай. През целия ден телефонът му беше изключен. Джек ми се обади сутринта, но бях под душа и телефонният секретар записа лаконичното му съобщение, че е на делова среща в Удландс, северно от Хюстън, където ще остане цял ден. Когато успях да го набера, се включи гласовата му поща. В отплата на мълчанието му предишния ден реших да не оставям съобщение.

Проправяхме си бавно път из стаите. Хейвън и годеникът ѝ познаваха всички гости. Приблужи се сервитьор с шампанско в заскрежени чаши. Взех една и отпих благодарно от искрящата, резлива напитка. Застанала до платно на Фрида Кало, попивах с поглед обстановката, докато Хейвън умело парира дама, упорстваща да я включи в Хюстънското общество на любителите на орхидеи.

Гостите бяха от всички възрастови групи. Жените до една бяха съвършено гримирани и на зашеметяващо високи токчета, а мъжете — с изрядни прически и изискани костюми. Зарадвах се, че съм облякла най-представителната си рокля — леката светло синя заплетена тъкан изтъкваше предимствата на фигурата и бюста ми. В класическата, семпло скроена дреха изглеждах чувствено, а дължината до коленете разкриваше красивите ми глезени. Носех сребристи сандали с високи токчета. Притеснявах се, че са прекалено помпозни, докато не видях с какво са обути останалите жени. Хюстънската дефиниция за небрежно официално явно включваше щедро количество бижута и аксесоари, за разлика от остинската, която предполагаше основно обувки и риза.

Бях си сложила повече грим от обикновено — два слоя очна спирала и пастелно сиви сенки. Устните ми сияеха в деликатен телесен цвят. Бях завила краищата на косата си навътре и когато си обръщах главата, усещах пружиниращите по страните ми кичури. Не се нуждаех от руж — скулите ми бяха естествено розови и при най-малкото смущение се обагряха в карминено.

Знаех, че тази нощ ще се случи нещо — нещо или много лошо, или много хубаво.

— Навън е — докладва Харди на Хейвън, която ми махна да ги последвам.

— Джак ли? — объркано попитах.

— Не, татко — усмихна се Хейвън и изкриви насмешливо лице.
— Хайде, ще те запознаем с другите Травис.

Тръгнахме към просторната морава зад къщата. По дърветата грееха ярки светлини, над пълния дансинг бяха опънати лъскави тенти. Гостите седяха по столовете или се тълпяха край отрупаните с ястия дълги маси. Онемях при вида на тортата, поставена върху отделна маса — еднометрово шоколадово творение, осеяно със захарни панделки и пеперуди.

— Уха! — възкликнах пред погледа на възрастен мъж, току-що отделил се от група гости. — На това му се вика торта за рожденик! Дали някой ще изскочи отвътре?

— Не, надявам се — с хрипков глас отвърна непознатият. — Ще се подпали от свещите.

Засмях се.

— Да, а и глазурата ще стане на нищо — протегнах му ръка. — Ела Варнър от Остин. Приятел ли сте на семейство Травис? Глупав въпрос. Естествено, че сте. Не биха поканили враговете си, нали?

Той пое усмихнатото ръката ми. Зъбите му искряха като бисери — оттенък, който винаги ме стъписваше у хора на тази възраст.

— С удоволствие биха поканили и враговете си — изглеждаше симпатичен старец, на ръст горе-долу колкото мен с ниско подрязана сива коса и обветрена, загоряла кожа. Излъчваше неотразим чар.

Срещнах погледа му и застинах от сладко-горчивия оттенък на венецуелски шоколад. Взряна в тези познати очи, веднага разбрах кой е.

— Честит рожден ден, господин Травис — изрекох със сдържана усмивка.

— Благодаря, госпожице Варнър.

— Наричайте ме Ела, моля. На неканените гости се говори на „ти“, нали?

Усмивката не слезе от устните на Чърчил Травис.

— По-красива си от обичайните натрапници, Ела. Стой до мен и ще се погрижа да не те изхвърлят.

Изпечен Дон Жуан! Ухилих се.

— Благодаря, господин Травис.

— Чърчил.

Появи се Хейвън и се надигна на пръсти да го целуне по бузата.

— Честит рожден ден, татко! Тъкмо казвах на Вивиан колко страхотно е организирала партито. Виждам, че сте се запознали с Ела. Но тя не е свободна. На Джак е.

Нов глас се намеси в разговора:

— На Джак не му трябва повече попълнения. Дайте я на мен!

Обърнах се към застаналия точно зад мен мъж. С изненада видях по-млада и по-източена версия на Джак. Мъжът изглеждаше на около двадесет.

— Джо Травис — представи се той и се здрависа енергично с мен.

Беше с поне една глава по-висок от баща си. Липсваше му мъжествената зрялост на по-големия му брат, но и той беше чаровник и го знаеше.

— Не му се доверявай, Ела — строго изрече Хейвън. — Той е фотограф. Започна кариерата си със злепоставящи кадри на роднините си — мен например ме снима по бельо. И ни изнудваше за подкуп, за да си получим негативите.

Харди приближи тъкмо при последната реплика.

— Пазиш ли някои? — попита той Джо, а Хейвън го сръга рязко с лакът. Без да пуска ръката ми, Джо ме изгледа скръбно.

— Сам съм. Приятелката ми ме напусна, за да започне работа в хотел във френските Алпи.

— Джо! — скастри го Хейвън. — Не си и помисляй да ухажваш момичето на брат си!

— Не съм момиче на Джек — поправих я бързо аз.

Джо изгледа триумфално сестра си.

— Значи конкуренцията е позволена.

Харди прекъсна назряващата свада, подавайки на Чърчил Травис кожена табакера за пури.

— Честит рожден ден, сър!

— Благодаря, Харди.

Чърчил Травис отвори табакерата, извади една пура и я подуши одобрително.

— В къщата съм ти оставил цял кашон — обяви Харди.

— „Кохибас“? — попита Чърчил, вдъхвайки аромата, сякаш е първокласен парфюм.

Харди не отговори, само го изгледа с лукава усмивка.

— Знам само, че са с хондураска опаковка. Не гарантирам за съдържанието.

„Несъмнено контрабандни кубински пури“, помислих си развеселено.

Възрастният мъж пхна внимателно табакерата във вътрешния джоб на сакото.

— По-късно ще си запалим на верандата, Харди.

— Да, сър.

Погледнах над рамото на Джо и забелязах силует зад един от отворените френски прозорци. Сърцето ми подскочи. Беше Джак, облечен в черен костюм. Както винаги привлекателен, атлетичен, гъвкав. Макар да изглеждаше спокоен, пъхнал ръка в джоба, напрегнатата му тъмна фигура контрастираше на ласкавата обстановка като черно петно върху ярка снимка в списание.

С присвити бдително устни, Джак разговаряше със застаналата до него жена. Призля ми като ги видях. Не бях виждала по-красива жена — с дълга, златисторуса коса и с изваяни божествени черти. Късата черна рокля не прикриваше нито едно достойнство на невероятно стройното ѝ тяло. Явно бяха заедно.

Джо проследи погледа ми.

— Ето го и Джак.

— Довел си е приятелка — успях да промълвя.

— Нищо подобно. Това е Ашли Еверсън. Тя е омъжена. Но преследва Джак като баракуда.

— Тя ли е разбила сърцето му? — прошепнах.

— Аха — тихо ми отвърна Джо — и има проблеми със съпруга си Питър. Смята да се развежда. Пада им се, задето постъпиха така с Джак.

— Смяташ ли, че той...

— Не — веднага ме прекъсна Джо. — Джак не би се върнал при нея за нищо на света, скъпа. Нямах конкуренция.

Понечих да възразя, че не се конкурирам, нов този момент Джак вдигна очи и ме забеляза. Дъхът ми спря. Тъмните му очи се разшириха. Погледът му се плъзна бавно към сребристите сандали и се върна обратно. Изправи рамене, извади ръка от джоба и тръгна към мен.

Ашли Еверсън объркано го улови за лакътя и му каза нещо. Той спря да отговори.

— Ела! — гласът на Хейвън ме върна към действителността.

Още някой се бе присъединил към групата — поредният тъмнокос мъж. Несъмнено потомък на Чърчил Травис. Най-големият брат — Гейдж. Макар да приличаше на баща си, Гейдж се отличаваше от по-малките си братя. Липсваше каубойското излъчване. Чертите му бяха изискани и сдържани, неотразимо красиви. Очите му не бяха

тъмнокафяви, а необичайно светлосиви с тъмни мигли — като сух лед в черна рамка. Усмихна ми се всеопрощаващо.

— Гейдж Травис — представи се и прегърна през рамо жената до него. — Съпругата ми Либърти.

Либърти беше ослепителна жена със съвършено овално лице, ведре усмивка и бледо кехлибарено лице. Когато се протегна да ми подаде ръка, тъмните ѝ коси се спуснаха върху раменете ѝ като водопади.

— Радвам се да се запознаем, Ела — каза тя. — Чувам, че излизаш с Джак.

Категорично не исках да се представям като приятелка на Джак.

— Не точно — смутено отвърнах. — Искам да кажа той е чудесен мъж, но не ми се ще... всъщност се познаваме само от няколко седмици и не мога да твърдя, че сме заедно по някакъв начин, освен...

— Заедно сме — чух Джак да обявява зад гърба ми тихо, но твърдо.

Обърнах се към него. Сърцето ми заби като чук. Силна длан ме обгърна през кръста. Джак приведе глава и ме целуна по бузата. Нищо лично — просто приятелска целувка. После обаче склони глава по-надолу и бързо и горещо докосна с устни шията ми показан, интимен жест.

Удивена, че си го позволява пред погледите на цялото си семейство, аз побледнях, после почервнях. Лицето ми си сменяше цветовете като рекламна табела на ресторант. Потресена забелязах как Либърти и Хейвън си разменят многозначителни погледи.

Без да сваля ръка от кръста ми, Джак се протегна да се здрависа с баща си.

— Честит рожден ден, татко! Донесох ти подарък. В къщата е.

Главата на семейство Травис ни огледа замислено и изрече:

— Знаеш ли какъв подарък искам? Да се установиш, да се ожениш и да ме зарадваш с внуци.

Джак посрещна нетактичната реплика с равнодушие, подсказващо, че темата не е нова.

— Вече имаш внук — посочи спокойно той.

— Искам още, преди да си отида.

Джак го изгледа саркастично.

— Къде смяташ да вървиш, татко?

— Споменавам само, че не се подмладявам. И ако искаш следващото поколение Травис да усети присъствието ми, най-добре е здраво да се залавяш за работа.

— За Бога, татко — обади се Джо, — ако Джак се заеме още по-усърдно с тази област, ще трябва да изостави всички други.

— Джо — промърмори Гейдж и по-малкият му брат се смълча.

Чърчил впери целенасочено одобрителен поглед към мен.

— Може би ти ще успееш да опитомиш Джак, Ела.

— Аз не смятам да се омъжвам — отвърнах.

Веждите на Чърчил подскочиха, сякаш за пръв път чува такива думи от устата на жена.

— Защо?

— Първо, залагам много на кариерата си.

— Лошо — рече Джак. — Първото условие да се омъжиш за Травис е да загърбиш амбициите си.

Засмях се. Изражението на Джак омекна. Той ме погледна и отметна кичур мека, лъскава коса, паднала върху челото ми.

— Искаш ли да потанцуваме — прошепна ми той, — или ще стоим тук да ни хокат?

Без да дочака отговор, той ме дръпна настрани.

— Не съм я хокал — запротестира Чърчил. — Просто разговаряхме.

Джак спря и го изгледа иронично.

— Разговор не означава монолог, татко.

Когато се отдалечихме, Джак ми промърмори:

— Съжалявам.

— Заради баща си? Не, няма за какво. Хареса ми.

Стрелнах неспокойно суровия му профил. За пръв път забелязвах тази версия на Джак. Досега го бях виждала само невъзмутимо самонадеян. Но сега беше друг. Изглеждаше искрено ядосан. От невъзмутимостта не беше останал и помен. Стигнахме дансинга. Джак ме прегърна с естествен, обигран жест. Сякаш потънали в протяжен, нежен сън, музикантите изпълняваха „Песен за теб“.

Усещах твърдото рамо на Джак под дланта си, когато ме поведе стабилно, без колебание в ритъма на мелодията. Очевидно беше добър танцьор, движеше се елегантно, но без да парадирва. Де да можех да кажа на майка му, че уроците по танци се отплащат щедро!

Съсредоточих се да се отпусна и да го следвам, втренчила поглед в мястото под разкопчаната яка на ризата му. Най-отдолу в триъгълника се подаваше съблазнителна кестенява туфичка косми.

— Дейн е прекарал нощта при теб — констатира равно Джак.

С облекчение приех откровеното начало, решена да уточним положението.

— Спа при мен, да. Но всъщност не успяхме да си отспим... ох!

Джак спря рязко и аз се блъснах силно в него. По изражението му разчетох как бе разтълкувал думите ми.

— Заради бебето — припряно додадох. — Люк плачеше, аз легнах на канапето, а Дейн — в спалнята. Джак, ръката ме боли!

Той мигновено отпусна пръсти и се постара да успокои забързаното си дишане. Потанцувахме още минута, преди да събере сили да попита:

— Прави ли секс с него?

— Не.

Джак кимна леко, но суровото му изражение не се промени, чертите му останаха изопнати като издялани от камък.

— Никакъв Дейн повече — заключи най-сетне той.

Опитах се да се пошегувам.

— Чудя се какво имаш предвид — че не искаш повече да го виждам, или че се каниш да го убиеш?

— Означава, че ако се случи първото, второто няма да закъснее.

Усмихнах се вътрешно. И усетих непознато притегляне, неудържимо привличане към Джак — по-силен, по-земен, по-непредсказуем и буен от всичките мъже, които някога бях срещала. Все едно седях зад волана на състезателна кола. Плашещо и въодушевяващо преживяване — особено за човек, който никога не е обичал високите скорости.

— Бива те да говориш, Джак Травис. Защо не ме заведеш у дома да превърнеш думите в дела?

Той ме стрелна сочи. Май и двамата не повярвахме на ушите си.

Изражението му говореше, че ще си получи всички дела, които мога да понеса.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оркестърът продължи с бавна, кадифена версия на „Лунен танц“. Джак ме притисна по-плътно. Усещах дъха му върху слепоочието си, а бедрата му се плъзгаха срещу моите. Танцувахме, а аз го следвах сякаш слепо и малко нестабилно, сякаш сме върху корабна палуба. Но той ме водеше здраво и уравновесяваше несигурните ми стъпки. Вдъхвах дълбоко богатия аромат на кожата му. Внезапно лека пот ороси цялото ми тяло, сякаш кожата ми оживява.

Песента свърши. След аплодисментите оркестърът подхвана по-енергична мелодия. Сякаш някой ме пробуди с кофа студена вода в лицето. Примижавайки, тръгнах след Джак през множеството. Често спирахме да поговорим с гостите. Джак сякаш познаваше всички. И се оказа доста по-вещ в надяването на дружелюбна общителна маска от мен. Долавях обаче горещото напрежение в дланта му, докато ме водеше през тълпата, откривайки тесни проходи, през които да се промъкнем.

Запалиха свещите върху тортата и в съпровод с оркестъра гостите изпълниха нестройна, но енергична версия на „Честит рожден ден“. Раздадоха парчетата, щедро полята с шоколад и сметана. Аз отхапах едва-едва, плътният пълнеж заседна в гърлото ми. Прокарах го с няколко глътки шампанско и алкохолът и захарта мигновено ме разведриха. Джак ме улови за ръката и ме поведе.

Сбогувахме се с Чърчил и дамата на сърцето му Вивиан. Зърнахме Джо в един ъгъл с млада жена, която явно изслушваше с дълбоко съчувствие историята за избягалата във френските алпи приятелка. Помахаме на Хейвън, Харди, Гейдж и Либърти.

— Не трябва ли да измислим някакво извинение за ранното оттегляне? — попитах. — Кажим им, че трябва да се връщам при бебето или...

— Знаят защо си тръгваме.

По пътя към Мейн Стрийт 1800 не разговаряхме много. Чувствата ни едва прохождаха. Не познавах Джак достатъчно, за да се

отпусна спокойно. Връзката ни тепърва щеше да се развива. Все пак му разказах за срещата с Дейн и той ме изслуша внимателно. Съзнавах, че макар да разбира възгледите на Дейн, дълбоко в себе си не ги приема.

— Трябваше да се бори за теб — каза. — Трябваше да ме скрита по задника.

— И какво щеше да постигне? — попитах. — В крайна сметка избирам аз, нали?

— Да. Но това не променя факта, че беше длъжен да се опита да си върне жената.

— Но ти не си ме взел — възразих аз.

— Все още — изгледа ме многозначително той.

И сърцето ми се впусна в шеметен галоп. Качихме се в апартамента му. За пръв идвах тук. Намираше се няколко етажа над моя. През огромните прозорци Хюстън се разстилаше като на длан. Светлините на града блещукаха като диаманти върху тъмно кадифе.

— Кога каза на детегледачката, че ще се върнеш? — попита Джак, докато разглеждах апартамента.

Беше просторен и стilen, с тъмни кожени мебели, няколко графики по стените и завеси и дамаски в шоколадово, кремаво и синьо.

— Около единайсет — отвърнах и прокарах пръст по купа от спираловидно релефно стъкло. Ръцете ми видимо трепереха. — Хубаво жилище.

Джак застана зад мен, положи длани върху раменете ми и ги прокара надолу по ръцете ми. Хладната ми кожа настръхна под приятната топлина. Той обгърна в шепа ръката ми и приведе глава към уязвимата извивка на врата ми. Устните му докоснаха кожата с чувствено обещание.

Той продължи да ме целува, търсейки най-чувствителното място и когато го намери, аз се притиснах инстинктивно към него.

— Джак... Нали вече не си ядосан, задето Дейн спа при мен?

Дланта му се плъзна по гърдите и корема ми, достигайки всяко хълмче и всяка падина, спирайки при всеки трепетен отклик. Тялото ми се изви тръпнещо. Смътно съзнавах, че Джак събира информация, нежно долавяйки пулса на всички най-уязвими места.

— Всъщност, Ела... помисля ли си за него, ми се иска да пречупя стоманен лост.

— Но нищо не се е случило — възразих аз.

— Само затова го оставих да си върви по живо, по здраво.

Не знаех доколко Джак се перчи по мъжки и доколко говори искрено. Опитах се да придам на гласа си вразумителна, иронична нотка — трудна задача, понеже усетих как пръстите му се провират под деколтето ми.

— Няма да си го изкараш на мен, нали?

— Опасявам се, че не мога да ти обещаая — задиша по-тежко, разбрал, че не нося сутиен. — Тази вечер си цялата моя, синеочке.

Похотливо и бавно дланта му пое хладната тежест на гръдта ми. Аз се олюлях върху сребристите токчета. Зърното ми се стегна между пръстите му и той го помилва нежно с палец, превръщайки го в неразтворена цветна пъпка.

Обърна ме към себе си.

— Красива — прошепна.

Дланите му се спуснаха надолу под плътната тъкан на роклята ми. Докосваше ме съсредоточено, с премрежени очи и потъмнели скули.

— Моя.

Думата прозвуча като едва доловимо дихание. Омагьосана, аз се възрях в тъмните му като мастило очи и поклатих бавно глава.

— Да — промълви Джак и притисна устни към моите. Аз отвърнах безпомощно, впила пръсти в ризата му. Той прокара длани през косите ми и обхвана тила ми. После се съсредоточи върху устните ми, търсейки нови, по-съкровени дълбочини, докато цялото ми тяло започна да излъчва горещина. Джак ме улови за ръката и ме поведе към спалнята. Щракна ключа на стената и дискретно сияние от невидим източник изпълни стаята. Твърде възбудена, не обърнах особено внимание на обстановката. Погледът ми се прикова върху огромното легло, покрито с кехлибарени завивки и метри бял лен.

Прочистих гърло и с преднамерено нехаен тон отбелязах:

— Не ми ли се полага чувствена музика?

Джак поклати глава.

— Обикновено действам акапелно.

— Искаш да кажеш без акомпанимент?

— Не, без акомпанимент не съм го правил, откакто навърших четиринадесет.

Бездиханният ми смях завърши с ахване, когато Джак се протегна и дръпна нежно тънките връвки под деколтето ми. Роклята се разтвори, разкривайки кръглите овали на гърдите ми и белите ми копринени бикини.

— Виж се — прошепна той. — Престъпление е да се обличаш.

Той смъкна роклята през раменете ми и я остави да се свлече на пода. Силна руменина обля цялото ми тяло, застинало голо върху високите токчета.

Разтреперана от възбуда, аз несръчно задърпах черната му риза. Джак ми помогна да я съблека. Гърдите му бяха силни, изваяни — малки мускули спояваха по-големите. Колебливо докоснах тъмните косми по гърдите му и прокарах пръсти през тях. Усещането беше влудяващо приятно. Той ме притисна, обгърна ме с ръце, а моите се заключиха около врата му. Косъмчетата, гъделичкащи гърдата ми, дългите, сочни целувки изостряха сетивата ми. Усетил как нетърпеливо извивам тяло, как хълбоците ми настойчиво притискат ерекцията му, Джак се отдръпна нежно с приглушен смях:

— Не още.

— Желая те — отвърнах, зачервена и трепереща. За пръв път в живота си изричах тези думи. И тутакси си спомних какво ми каза Джак в гаража: „Знаеш, че с мен ще стигнеш много по-далеч, отколкото с Дейн“. Вярно беше. Абсолютно вярно. Щях да допусна Джак много по-близо. Не само физически. Огромният риск, който поемах, ме изплаши страшно.

Почувствал ужасените тръпки, Джак ме притисна в обятията си. Задържа ме безмълвно, с безкрайно търпение.

— Предполагам... — успях най-сетне да изрека, — че не се чувствам в безопасност.

— Навярно защото не си — Джак пъкна пръсти в гащичките ми и ги смъкна. — Но след няколко минути, скъпа, това изобщо няма да те притеснява.

Замаяно се подчиних на ръцете му, побутващи ме към ръба на леглото. Пресегнах се към сребристите сандали.

— Не — прошепна Джак и клекна пред мен. Разтвори решително бедрата ми.

Аз протегнах ръце към него.

— Лампите — свенливо промълвих.

Но Джак ме прикова на място и задуши възраженията ми с алчни устни. След секунди аз стенех, застинала от удоволствието, надигащо се на вълни при всеки копринен допир на езика му. Джак не спря, докато желанието не преля и аз придърпах главата му силно и наблизко. Той ме стисна за китките, свали ръцете ми до тялото и ги задържа там.

Прикована така, с разтворени бедра, аз надавах приглушени викове, докато той целуваше и нежно вкушваше мекотата ми. Прелелите ми сетива най-сетне избухнаха в неистови, неволни спазми. Джак се отдръпна, оставяйки ме слаба, безпомощна, отчаяна, с бумтящ пулс. Когато се изправи между бедрата ми, аз се протегнах към панталоните му с натежали, оковани сякаш във вериги пръсти.

Джак беше възбуден до крайност. Докоснах невярващо туптящата плът и дъхнах срещу напрегнатата главичка. Той застина и изстена тихо, усетил влажния досег на устата ми, която сякаш се опитваше да го погълне докрай. След няколко секунди обаче той се отдръпна леко и прошепна:

— Не, не мога. Твърде съм близо. Аз почакай, Ела...

Смъкна си дрехите и ме дръпна в леглото. Бавно свали обувките ми, разкопчавайки дребните катарамии, въпреки че можеше да ги изуе направо. После легна върху мен, целуна гърдите ми, прокарвайки настойчиво бедрото си между моите. Аз протегнах длан към гъвкавия му гръб. Устата му намери моята и аз се отпуснах възник, стенеща и безпомощна. Той ме обгърна и ме претърколи настрани. Пръстите му бродеха неспирно из цялото ми тяло.

Преплетените ни тела се търкаляха бавно по широкото легло. Виеха се, търкаха се едно о друго в чувствена борба — аз се мъчех да го прилаская в мен, той се бавеше и измъчваше болезнената ми плът, докато започнах дрезгаво да моля: „Готова съм, ела в мен, сега“.

Той проникна в мен и целият свят сякаш спря от лекия, но плътен допир. Вкопчих се в раменете му, забила нокти в кожата му. Джак шепнеше, че ще е нежен, молеше ме да се отпусна, да се отпусна... и аз щедро поемах всяко следващо, по-дълбоко движение.

Лицето му беше точно над моето, в тъмните му очи светеше адска жар. Отмести кичур коса от челото ми.

— Ще свикнеш с мен — промълви.

Аз кимнах като хипнотизирана. Устните му се долепиха до моите. Той галеше влажната теснина в тялото ми — нежно, както

умеят само едрите мъже. Долавяше всяко дихание и всеки удар на сърцето ми, търсейки съвършения баланс между плътта и движението и когато го намери аз извиках безпомощно. Джак почти замърка от удоволствие.

— Харесва ли ти така, Ела?

— Да. Да.

Аз стиснах врата му, обгърнах го с бедра. Тежък и здрав, той проникваше в мен на бавни тласъци. Надигах хълбоци, исках да побърза, да го усетя по-силно. Тих смях се прокрадна през учестените му дихания. Той ме притисна неподвижно, принуждавайки ме да приема ритъма му. Сякаш след цяла вечност аз най-сетне се отпуснах в обятията на екстаза. Отметнах глава, дланта му прихвана тила ми, а устните му пробягаха по гърлото ми.

Неуморимият ритъм продължи — все по-навътре и по-навътре — усещах всяка клетка на влажната, сладостна плът. Цялото ми тяло се заизвива в сладостни конвулсии, коленете ми пристегнаха като в менгеме хълбоците му. Той изчака вълните да стихнат и след няколко последни тласъка се отпусна облекчено.

Лежах неподвижна и трепереща в ръцете му. Горещата му влага се процеждаше между бедрата ми. Сгуших лице в гърдите му. Тялото ми бе натежало от удоволствие, меко като узрял в пълната си сладост плод.

— Почини си — промърмори Джак и дръпна завивките над голите ми рамене.

— Не мога — заекнах аз. — Долу... Детегледачката...

Той ме целуна по косите. Гласът му прозвуча като най-мека коприна:

— Само няколко минути. Аз ще стоя буден.

Сгуших се в него и благодарно затворих очи. След малко се размърдах и примигнах, доловила през сънищата някаква промяна. Променената бях аз. Чувствах се несигурна и изгубила равновесие, ала въпреки това усещането беше странно приятно.

Джак се беше облакът и се взираше в мен изненадващо сериозно. Показалецът му проследи очертанията на усмихнатите ми устни.

— Най-чудесното преживяване в живота ми, Ела. Не се сещам дори за далечно подобие.

Затворих очи, докато пръстът му проследяваше извивката на веждите ми. А аз си помислих, че разликата между добрия секс и влудяващата наслада е във вниманието, което Дейн никога не ми беше отделял. Джак бе потънал докрай в мен, съсредоточен изцяло върху отклика на тялото ми. Дори сега ме докосваше, сякаш близостта на телата ни е самостоеен език. Ласкавите му пръсти се плъзнаха към шията ми.

— Кожата ти е толкова мека — прошепна той. — И косата ти е толкова копринена. Обичам да те докосвам, обичам да те гледам — прокара бавно палец по брадичката ми. — Искам да ми се довериш, Ела. Искам всяка частица от теб. Някой ден ще ме допуснеш...

Зарових лице в дланта му и я целунах. Разбирах какво ми казва, разбирах какво иска и не знаех как да му обясня, че е невъзможно. Никога нямаше да се отдам докрай на любовта — до бронираната сърцевина на съществуването ми никой не можеше да достигне.

— Току-що правих секс на светло — отвърнах. — Не е ли достатъчно, за Бога?

Той се засмя и ме целуна. Макар да се чувствах преситена, допирът на устните му надигна гореща вълна. Плъзнах длани по раменете му, следвайки падините и хълмовете на силните му мускули.

— Тази вечер те видях да говориш с Ашли на партито — казах. — Тя е много красива.

Джак изкриви невесело устни.

— Това впечатление избледнява, когато я опознаеш.

— Какво обсъждахте?

— Проблемите ѝ с Питър. Споделя ги с всички.

— Съпругът ѝ беше ли на тържеството?

— Да. Очевидно се стараеха да се отбягват.

— Чудя се дали му е изневерила.

— В неин стил е — сухо отбеляза Джак.

— Колко тъжно. Но потвърждава мнението ми за брака — няма как да обещаеш някому да го обичаш завинаги. Защото всичко се променя.

— Не всичко.

Джак се облегна върху възглавниците, аз отпуснах глава върху гърдите му.

— Смяташ ли, че те е обичала? — попитах. — Че те е обичала искрено, искам да кажа?

Той въздъхна напрегнато.

— Не знам дали ме е обичала. И да е имала чувства, аз ги погубих.

— Погубил си ги? — усещах, че в тази територия трябва да пристъпвам деликатно, че болката или съжалението са все още част от пейзажа. — Как?

— Когато Ашли ме напусна, тя ми каза...

Джак млъкна и пое дъх. Аз се отпуснах върху твърдите му гърди.

— Доверието изисква двама, Джак — протегнах се нагоре и прокарах пръсти през разрошените му коси. — Кажи ми...

Джак извърна поглед. Профилът му беше остър и съвършен като изваяние върху новоизсечена монета.

— Заяви, че искам твърде много. Че съм обсебващ. Алчен.

— О! — разбирах, че за мъж с гордостта на Джак тези думи са болезнено обидни. — Такъв ли беше? — попитах спокойно. — Или Ашли се е опитвала ти да стовари цялата вина за изневяратата си? Защото никога не съм си падала особено по защитната стратегия „виж-какво-ме-принуди-да-направя“.

Тялото му се отпусна.

— Ашли със сигурност не е поемала отговорност за нищо. Но истината е, че навярно и аз съм бил таралеж в гащите. Не обичам половинчатите неща. Включително половинчатата любов... Понякога се държа собственически.

Очевидно смяташе, че ми съобщава нещо ново. Прехапах устни да възпра напушилия ме смях.

— Без майтап! — рекох. — Добрата вест, Джак, е, че аз не се свеня да ти покажа кога е назрял моментът да отстъпиш.

— Забелязах.

Вперихме очи един в друг, а устните ни се разтегнаха в усмивка.

— Та значи — продължих аз, — щом Ашли ти изневери, ти прекара няколко години, разбивайки сърцата на жените, за да й покажеш какво е пропуснала.

— Не, това нямаше нищо общо с Ашли. Просто харесвам секса.

Пръстите му се плъзнаха към хълбоците ми.

— Не думай! — аз се изтърколих към другия край на леглото и скочих. — Трябва да взема душ.

Джак ме последва охотно. Натиснах ключа за лампата и спрях като закована на прага на безупречно чистата, светла баня с модерни умивални и шкафове. Занемях обаче пред душ кабината — помещение от стъкло, плочки и гранит с редици обли дръжки, термостати, и бутони.

— Защо в апартамента ти има автомивка?

Джак ме заобиколи, отвори стъклената врата и влезе. Завъртя дръжките, нагласи температурата на дигиталния екран и отвсякъде ливнаха струи, а из въздуха се понесоха облачета пара. Три водопада се спускаха директно от тавана.

— Ще дойдеш ли? — процеди се гласа на Джак през обилната дъждовна пелена.

Застанах до стъклената врата и надзърнах вътре. Джак беше неотразима гледка — бронзов и строен, покрит с искрящи капки. Коремът му беше изопнат като барабан, хълбоците — мускулести и красиви.

— Не ми е приятно да те огорчавам — казах, — но трябва да наблегнеш повече на гимнастиката. Мъж на твоята възраст не бива да се отпуска.

Той се ухили и ми махна да приближа. Пристъпих под щедрите струи, отвсякъде ме обгърна горещина.

— Ще се удавя — рекох, плюейки, а той ме дръпна извън обсега на шуртящия върху ми фонтан. — Колко ли вода харчиш?

— Знаеш ли, Ела, не си първата жена под този душ...

— Шокирана съм!

Джак започна да ми сапунисва гърба.

— ... но определено си първата, която се тревожи за прародителската вода.

— И все пак... колко според теб?

— Десет галона на минута. Приблизително.

— О, Божичко! Побързай! Да не се мотаем! Ще нарушим равновесието на цялата екологична система.

— В Хюстън си, Ела. Екологичната система няма да забележи.

Пренебрегвайки възраженията ми, Джак ме изкъпа и ми изми косата. Беше толкова приятно, че най-накрая млъкнах и оставих

силните му, хлъзгави длани да пребродят тялото ми, вдишвайки тежко горещия въздух. После дойде моят ред. С премрежен поглед прокарвах пръсти през насапунисаните косъмчета по гърдите му, проследявах омагьосващия мъжествен пейзаж на тялото му. Сякаш сънувах в приглушената светлина — водните струи, стичащи се по кожата ни, излъчваха откровена чувственост, изличаваща всякакъв свян. Устните му всмукаха алчно моите, ръката му се плъзна между бедрата ми, а дългите пръсти ме погалиха нежно. Задъхана, долепих лице до гърдите му.

— Още щом те зърнах — прошепна Джак в мокрите ми коси, — си помислих как всичко у теб е непоносимо привлекателно.

— Привлекателно?

— И секси.

— Аз си помислих, че ти си секси по неприятен начин. Че... — млъкнах, очите ми се замъглиха, когато усетих как пръстите му се плъзват в мен — изобщо не си мой тип.

Долепените му до главата ми устни се разтегнаха в усмивка.

— Нима? Защото сега моят тип явно ти действа добре.

Той вдигна коляното ми, за да подпра крак върху столче от кипарисово дърво. Аз го обгърнах страстно с ръце. Искрици желание сякаш прехвърчаха между притиснатите ни плътни тела. Внимателно и съсредоточено той разтвори бедрата ми и се плъзна дълбоко в мен. За миг застинахме неподвижно, тялото ми вкушваше с наслада внезапната пълнота. Взрях се примижала в смуглото му, мокро лице. Не бързах, поемах го бавно. В протяжния ритъм плътта ми пулсираше около неговата. Сякаш бях единствената неподвижна точка във Вселената. Когато проникваше надълбоко, потрепервах и се вкопчвах в раменете му, а той ме притискаше силно. Бавните вълни от наслада сякаш разтапяха костите ми. Усещах как езикът му ближе горещата влага от врата ми, от ушите ми. Ръцете му извайваха омекналото ми, податливо тяло. Без предупреждение ритъмът стихна и той се отдръпна, оставяйки ме разтреперана, недоумяваща.

— Не — казах и се притиснах към него, — почакай... аз... Джак...

Той завъртя дръжките, водопадите секнаха.

— Не ми стига — изломотих печално.

Джак се ухили безочливо. Улови ме за раменете и ме поведе навън.

— И на мен.

— Защо спря тогава?

Не се укорих, задето хленча. Всяка жена на мое място не би се посвенила да възроптае.

Той взе пухкава бяла хавлия и започна енергично да ме бърше.

— Защото права си много опасна. Краката не те държат.

— Държаха ме!

— Едва-едва — той ми подсуши косата и взе друга хавлия за себе си. — Приеми фактите, Ела, най-добра си в хоризонтално положение.

Джак метна хавлията настрани и ме дръпна към спалнята. За секунда ме метна върху леглото, сякаш съм лека като перце.

— Какво правиш?

— Бързам! Единадесет без двадесет е!

Намръщих се и отметнах кичур влажна коса от лицето си.

— Да почакаме, когато разполагаме с повече време.

Но той тутакси се просна върху ми с цялата си солидна тежест.

— Не мога да сляза долу така — възбудено прошепна.

— Лошо — строго отвърнах. — Налага се или да почакаш, или да прибегнеш до варианта без акомпанимент.

— Ела — примоли се той, — нека довършим започнатото под душа.

— Трябваше да го довършиш там.

— Не исках да паднеш и да си удариш главата. Бърза помощ не е подобаващ финал на такава вечер.

Засмях се, а Джак прислони буза върху пружиниращата мекота на гърдите ми. Горещият му дъх лъхна отпуснатото ми зърно. Устните му се свиха около розовата плът, езикът му се плъзна по нея. Обгърнала с ръце врата му, целунах гъстата му, мокра коса. Той вдигна глава и стисна нежно зърното с пръсти, а устните му се насочиха към другата ми гърда. Увих го с бедра. Желанието се надигна за секунди. Той прокараваше устни по кожата ми, сякаш съм неповторима гастрономическа наслада; местеше ме и ме обръщаше, за да не пропусне и сантиметър. Легнала по корем, впих пръсти в кехлибарената покривка, а той подхвана бедрата ми и ги вдигна.

— Харесва ли ти така? — прошепна ми.

— Да — задъхано промълвих аз. — Да, да.

Наелектризиращата му тежест се спусна върху ми. Той разтвори застиналите ми крака. Простенах от силния тласък. Пръстите му се плъзнаха под мен и спряха точно там, където ги желаех.

Впримчена сладостно между дланта и тялото му, аз се повдигнах подканящо и той проникна до най-дълбоките ми предели. Допря устни до върха на гръбнака ми. Изчака да се надигна отново. Разбрах, че възлага ритъма на мен, готов да откликва в синхрон. Извита и задъхана аз го поемах, притисках, всмуквах навътре, докато нежните пръсти ме галеха игриво. Възприятията ми вече не разпознаваха източниците си. Стиснах го за китките — едната до главата ми, другата между бедрата — и не го пуснах до края. Екстазът беше буреносен и сякаш нестихващ. Почувствах как Джак потръпна, а горещината му ме заля на буйни вълни.

Успял най-сетне да си поеме дъх, той изруга тихо. Усмихнах се, заровила глава в покривката. Защото разбихах. Все едно преоткривахме нещо най-обикновено, а покрай него — и себе си.

Облякохме се непохватно и слязохме в моя апартамент. Джак възнагради щедро детегледачката, която се престори, че не забелязва блудния ни външен вид. Погледнахме Люк, който спеше дълбоко. Казах на Джак, че ще се радвам да пренощува при мен, но бебето навярно ще го събужда.

— Няма проблем — отвърна той и си изу обувките. — И без това не възнамерявам да спя много.

Свали джинсите и тениската си, просна се на леглото и ме проследи с поглед как си обличам пижамата.

— Не ти трябва — рече ми.

Усмихнах се. Облегнат на месинговото табло на леглото, кръстосал небрежно ръце зад тила си, жилав и смугъл, Джак изглеждаше несъвместимо мъжествен на фона на меката старомодна дантелена покривка.

— Не обичам да спя гола — заявих аз.

— Защо? Изглеждаш неотразимо.

— Предпочитам да съм подготвена.

— За какво?

— За неочаквано бедствие — пожар и прочее...

— За бога, Ела! — разсмя се той. — Помисли другояче — голотата в леглото благоприятства околната среда.

— О, я млъквай!

— Хайде, Ела! Спи като истински природолюбител.

Пренебрегвайки възраженията му, аз си легнах по тениска и боксерки с пингвини. Пресегнах се към нощната масичка и изгасих лампата.

След миг тишина, се разнесе похотлив шепот:

— Харесвам пингвините ти.

Сгуших се в него, коленете му се мушнаха под моите.

— Предполагам, че обичайната ти женска компания не спи с боксерки.

— Права си — Джак положи длан върху бедрото ми. — Предпочитат прозрачни нощници. Или нищо.

— Звучи безсмислено — прозях се аз, свита уютно до топлото му тяло, — но ако пожелаеш, някой ден ще си сложа прозрачно бельо.

— Не знам — замисли се Джак и плъзна ръка по боксерките ми. — Тези пингвини ми влязоха под кожата.

„Божичко, рекох си аз, обичам да разговарям с теб“. Но замълчах, защото никога не използвах думата „обичам“ пред мъж.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люк се събуди веднъж през нощта и Джак настоя да стане с мен. Докато сменях памперса, той стопли млякото и седя до нас, докато Люк се нахрани.

Легнахме си, а Джак започна да ме гали с изящна деликатност. Прокарваше устни по тялото ми, езикът му се стрелкаше неустойимо по кожата ми. Обръщаше ме и ме извиваше. Правихме секс в пози, каквито дори въображението ми бе неспособно да нарисува. Джак се оказа атлетичен и много изобретателен любовник. Спряхме едва когато го помолих. Изтощена и преситена, спях дълбоко през цялата нощ.

Събудих се сама и притеснена. Изправих се рязко в леглото и потърках очи. Разтревожиха ме слънчевите лъчи, процеждащи се през щорите. Не бях чула бебето.

Люк никога не спеше толкова дълго. Скочих паникьосано и изтичах в дневната. На прага ѝ се заковах като герой от анимационно филмче пред ръба на скала.

Върху масата стоеше наполовина празна чаша с кафе. Джак седеше на канапето в дънки и тениска, а Люк се гушеше в гърдите му. Гледаха новините.

— Станал си с него! — удивено възкликнах.

— Реших да те оставя да си отспиш — тъмните му очи се плъзнаха по тялото ми. — Снощи те поизпотих доста.

Приведох се над тях, целунах Люк, а той ме възнагради с беззъба усмивка.

— Не съм ставала толкова късно от цяла вечност — казах. — Това е най-прекрасното нещо, което си правил за мен — отидох да си наляя кафе. — Страдам от хронически недостиг на сън. Нямам думи да опиша колко чудесна беше миналата нощ.

— Сънят или сексът?

Ухилих се.

— Сексът, разбира се, но... води с незначителна преднина.

— Защо не помолиш майка си да ти помага?

Сипах сметана в кафето.

— Навярно бих могла да я убедя, особено ако улуча подходящия момент и не възпрепятствам плановете ѝ. Но после трябва да я заспя с благодарности. Изтощително начинание. Искам да кажа ставаш ѝ длъжник завинаги. И освен това... Не ѝ се доверявам.

Джак ме изгледа съсредоточено.

— Смяташ, че ще го нарани?

— О, не физически. Мама никога не ни е удряла. Но се държеше истерично, крещеше много. Ето защо до ден-дневен не мога да търпя разговори на висок тон. Не искам да причини същото на Люк. И след като аз не желая да оставам насаме с нея, как да подложа Люк на таква изпитание? — оставих чашата с кафе върху масата и протегнах ръце към бебето. — Моето момче — прошепнах и притиснах телцето му към гърдите си. После погледнах към Джак. — Често ли повишаваш глас?

— Само на футболни мачове. Не, не е вярно... Навиквам и съдружниците си — той се наведе и ме целуна по слепоочието. Прокара нежно пръсти по косите ми. — Какво планираш за днес?

— Нищо.

— Искаш ли да измислим нещо.

Кимнах веднага.

— Искам да ви заведа на езерото Конроу. Имам лодка там. Ще позвъня на пристанището да ни приготвят обяд.

— Редно ли е Люк да се вози в лодка? — попитах колебливо.

— В кабината ще е в безопасност. А на палубата ще му сложим спасителна жилетка.

— Има ли толкова малки?

— Ще вземем от пристанището.

Езерото Конроу се намира на около четиридесет мили северно от Метроплекс и е любимо място за отдых на богатите хюстънски фамилии. Езерото е дълго приблизително двадесет и една мили, а от птичи поглед формата му напомня скорпион. Една трета от крайбрежието му граничи с Хюстънския национален парк. Останала част е заета от луксозни жилищни квартали и почти две дузини голф игрища. Никога не го бях посещавала, но бях чувала за красивите залези, скъпите ресторанти и хотелски комплекси. Знаех, че го смятат за първокласно място за риболов.

— Никога не съм се качвала на лодка. Не съм ловила и риба — казах на Джак по пътя. — Ще помагам колкото мога, но те предупреждавам, че съм абсолютно неопитна.

Джак се ухили и остави телефона си в поставката за чаши. С черните авиаторски очила без рамки, широките шорти и снежнобялата поло-блуза излъчваше сексапилна жизненост.

— Момчетата на пристанището ще ни помогнат да се качим на палубата. Единствената ти задача е да се забавляваш.

— Това го мога.

Обзе ме ведро настроение, усещане за нетърпеливо предвкушване. Никога не бях се чувствала така. Едва си намирах място в колата, не ме свърташе като дете през последния учебен ден, отброяващо последните пет минути до началото на лятото. За пръв път в живота си не исках да бъда другаде и с другико. Обърнах се да погледна Люк в закрепеното наопаки столче.

— Трябва да проверя как е — казах и посегнах да си разкопчая колана.

— Добре е — успокои ме Джак и ме улови за ръката. — Стига си се въртяла Ела. Седни и не мърдай повече.

— Не ми харесва, че не го виждам.

— Кога може да се вози напред?

— Когато навърши годинка.

Щастието ми леко помръкна.

— Но тогава няма да е с мен.

— Чувала ли си се скоро с Тара?

Поклатих глава.

— Утре ще ѝ се обадя. Искам да разбера как е и да ѝ разкажа за Люк — млъкнах замислено. — Признавам, че ме учудва колко малко се интересува от него. Искам да кажа пита дали е добре, но всички подробности — как спи, как се храни, успява ли да си задържи права главичката и прочее — сякаш не са ѝ любопитни.

— Проявявала ли е интерес към бебетата, преди да се появи Люк?

— Не, за Бога! Нито пък аз. Винаги съм смятала за ужасно отегчителни разговорите за деца. Но сега е различно.

— Може би Тара не е прекарала достатъчно време с него, за да усети привързаност.

— Може би. Но още на втория ден с Люк аз...

Млъкнах поруменяла. Джак ме стрелна с поглед. Не виждах скритите зад тъмните стъкла очи.

— Усети, че го обичаш? — меко попита той.

— Да.

Палецът му описа нежен кръг по опакото на дланта ми.

— Защо те смуцава това?

— Не ме смуцава, просто не ми е лесно да разговарям за чувства.

— През цялото време пишеш за чувства.

— Да, но не за своите.

— Смяташ ги за клопка?

— О, не за клопка. Но са пречка.

Зърнах беглата му усмивка.

— На какво пречи любовта, Ела?

— Да вземем за пример как скъсах с Дейн. Щеше да е трудно и объркано, ако бяхме стигнали до момента да си кажем „обичам те“. Ала не бяхме. И приехме раздялата много по-лесно.

— Навярно и с Люк ще се наложи да се разделите — напомни ми Джак. — Май не е трябвало да му казваш, че го обичаш.

— Но той е бебе — презрително отсякох. — Трябва да го чуе от някого. Как би се почувствал да се появиш на този свят, но никой да не ти каже, че те обича?

— Моите родители никога не са го изричали. Смятаха, че с думите не бива да се злоупотребява.

— Но ти не си съгласен?

— Не. Ако чувствата са искрени, по-добре да ги признаеш. Дали ще изречеш нещо, или не, не променя нищичко.

Беше горещ, влажен ден. Пристанището гъмжеше от хора. Обветрените сиви докове скърцаха под тежестта на стотици нозе. Наоколо се разхождаха момчета само по шорти, момичета в символични бански и мъже в тениски с надписи „Млъкни и хвърляй въдицата!“.

По-възрастните мъже носеха къси панталони и ризи в кубински стил с бродерии от двете страни на гърдите, а жените — шорти, блузи в тропически цветове и шапки с широки периферии. Косите на няколко по-възрастни дами стърчаха над козирките като атомни гъби.

Уханието на вода и водорасли се смесваше с миризма на бира, дизел, стръв и кокосово плажно масло. Едно очевидно безстопанствено куче сновеше тичешком от пристанището до доковете и обратно.

Щом пристигнахме, момче в червено-бяла униформа ни посрещна и ни поздрави сърдечно. Съобщи на Джак, че лодката е заредена с гориво и почистена, а храната — приготвена. Оставаше само да потеглим.

— Намерихте ли детска спасителна жилетка? — попита Джак и момчето му обясни, че са я оставили на палубата.

Върху табелата на лодката пишеше: „Последен шанс“

Всъщност тя беше два пъти по-голяма, отколкото очаквах — елегантна, белоснежна, сякаш нова-новеничка. Джак ми помогна да се кача и ме поведе на кратка обиколка. Имаше две големи стаи и две по-малки самостоятелни кабинни, кухня с печка, фурна, хладилник и чешма, главен салон с блестящ паркет, ламперия, безупречни завеси и телевизор с плосък екран.

— За Бога! — зашеметено възкликнах. — Когато каза, че има каюта, си представих стая с няколко стола и пластмасови люкове. Това е яхта, Джак.

— По-скоро ги наричат джобни яхти. Хубава, удобна лодка.

— Звучи нелепо. В панталоните ти може да подрънкват монети, или пък джобен часовник, но как се побира яхта в джоб?

— Ще обсъдим по-късно какво се крие в джобовете ми — каза Джак. — Пробвай спасителната жилетка на Люк.

Яхтата се движеше тихо и плавно, носът ѝ цепеше решително тъмносините води. Седях на широката тапицирана пейка пред руля до стола на шкипера. Люк беше пристегнат в синята спасителна жилетка с огромна надуваема яка. Или беше по-удобна, отколкото изглеждаше, или новите звуци и възприятия отвличаха вниманието му, но Люк се държеше изненадващо спокойно. Гушнах го в скута си и вдигнах крака на пейката. Плавахме из езерото, а Джак ни показваше крайбрежните къщи, миниостровчетата, морските орли, дебнеци плячка. Отпихах от чаша охладено бяло вино с лек привкус на круша, обзета от умиротворение, възможно само на лодка сред водите в слънчев ден.

Дробовете ми поемаха с благодарност чистия, влажен въздух, а топлият бриз ни облъхваше от всички страни.

Акостирахме в безлюдно заливче, засенчено от стари кипариси и борове. Разопаковах огромната кошница за пикник. Извадих буркан мляко с мед, хрупкави сухари, кръгли парченца снежнобяло козе сирене, кутии със салата и деликатесни сандвичи, бисквити. Хапнахме бавно и допихме бутилката с вино. Нахраних и преоблякох Люк.

— Готов е за сън — обявих, прегърнала полузадрямалото бебе.

Занесохме го в една от големите кабинни и го положихме в средата на двойната койка. Люк запримигва, очите му се задържаха все по-дълго затворени, и накрая потъна в дълбок сън.

— Сладки сънища, Люк — прошепнах аз и го целунах по главичката.

Изправих се, протегнах се и погледнах към Джак, който чакаше на прага. Беше се подпрял на стената, пъхнал ръце в джобовете.

— Ела тук — прошепна ми.

Кожата ми настръхна приятно от ласкавия му глас. Заведе ме в другата кабина — хладна и сумрачна. Из въздуха се носеше аромат на полирано дърво, озон и едва забележим повеи на нафта.

— Да подремна ли? — попитах, изух си обувките и легнах.

— Както искаш, синеочке.

Обърнати един срещу друг, усещахме как телата ни излъчват горещина, запазвайки соления вкус от изсушената пот. Джак ме гледаше втренчено. Вдигна ръка към лицето ми, с върха на показалеца проследи очертанията на веждите и скулите ми. Докосваше ме вгълбено, като изследовател, натъкнал се на рядък и чуплив артефакт. Припомнила си дяволското търпение на тези ръце, досягали ме по най-съкровените кътчета, аз поруменях в полумрака.

— Искам те — промълвих.

Всичките ми сетива се пробудиха, докато Джак ме събличаше. Покри с устни щръкналото зърно на гърдата ми и нежно го погали с език. Ръката му се плъзна към гърба ми и се залута по чувствителните падини на гръбнака ми, галейки ги, докато кожата ми настръхна цялата.

Джак се съблече. Изпивах с очи стройното му, силно тяло. Той разтвори бедрата ми. Ръцете и устните му неспирно преброждаха най-уязвимите кътчета на тялото ми, докато задишах на пресекулки.

Приковал китките ми към леглото, той впи очи в мен. Аз простенах и вдигнах хълбоци в напрегнато очакване.

Поех дълбоко дъх, усетила лекото проникване. Тялото му се плъзна върху моето, за да ме погали и отвън, и отвътре. Стегната плът върху нежни извивки, жега върху хлад. Всеки тласък превръщаше кожата в усещане, формата — в огън. Джак застина задъхано, опитвайки се да отложи кулминацията, да удължи удоволствието. Пусна китките ми и бавно преплете пръсти в моите.

Аз се надигах настойчиво. Той пое рязко дъх. Но аз не спирах, пришпорвах го, докато изгуби контрол и тласна дълбоко и ритмично, поглъщайки с устни стенанията ми, сякаш да ги вкуси. Понеже не можех да го обгърна с ръце, го обвих с бедра. Стиснал зъби, той проникваше отново и отново в мен, удължавайки насладата, дългите, кадифени спазми. Накрая се отпусна, заровил глава в косите ми.

Легнахме сгущени един в друг. Положих глава върху гърдите му. Странно беше усещането, че не лежа до Дейн, а до друг мъж. И още по-странно беше колко естествено се чувствам. Спомних си думите на Дейн, че макар той да не иска традиционна връзка, не възразява да експериментирам с Джак.

— Джак — сънено рекох.

— Какво?

Прокара бавно пръсти през косата ми.

— Традиционна ли е връзката ни?

— Тоест — за разлика от отношенията ти с Дейн? — Да, така смятам.

— Значи сделката е само помежду ни...

— Такава искам да бъде — след кратко колебание отвърна Джак.

— А ти?

— Притеснявам се, че всичко се развива толкова бързо.

— Какво ти казва сърцето?

— Напоследък не си говоря с него.

— Моето никога не ме лъже — усмихна се той. — И сега ми казва, че съм на прав път — Джак прокара палец по гръбнака ми. Настръхнах. — Да пробваме така. Ти и аз. Без други, без странични проекти. Да видим как е. Става ли?

— Добре — прозях се аз. — Но ти заявявам, че няма да се задълбочавам с теб. Нямаме бъдеще.

— Заспивай — прошепна той и придърпа завивките над раменете ми.

Клепачите ми се затваряха.

— Да, но нали чу...

— Чух.

Заспах в прегръдките му.

Спокойствието ми се изпари, още щом се върнахме на Мейн Стрийт 1800 и изслушах съобщенията на телефонния секретар. Тара се беше обаждала три пъти и все по-нетърпеливо настояваше да й звънна, независимо колко е часът.

— Заради срещата ни с Марк Готлър е — мрачно уведомих Джак, който остави кошчето на Люк и го гушна.

— И договора. Убедена съм. Чудех се дали ще й каже.

— Предупреди ли я, че ще се виждаш с него?

— Не. Не исках да я тревожа. Нали се лекува уязвима е. Ако Готлър я е притеснил, ще го убия.

— Обади й се и разбери — спокойно каза Джак и отнесе Люк към масичката за повиване.

— Изцапан ли му е памперсът? Ще се погрижа!

— Обади се на сестра си, скъпа. Повярвай ми, щом мога да одера сърна, една пелена няма да ме уплаши.

Погледнах го благодарно и набрах номера на Тара. Вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Аз съм, Тара. Току-що чух съобщението ти. Как си?

Гласът й звучеше като натрошено стъкло.

— Всичко беше добре, докато Марк не ми се обади и ми каза какво си направила.

Поех дълбоко дъх.

— Съжалявам, че те е притеснил.

— Преди всичко трябва да съжаляваш за постъпката си! Знаела си, че не бива да го правиш, иначе щеше да ми кажеш. Какво става, Ела? И защо намесваш Джак Травис в личните ми дела?

— Той ми е приятел. Дойде за морална подкрепа.

— Жалко, че си изгубила и своето, и неговото време. За нищо. Няма да подписвам никакви договори. Не се нуждая от помощта ти, особено от такава помощ! Знаеш ли в какво положение ме постави? Знаеш ли какъв е залогът? Ще ми съсипеш живота, ако не мълчиш и не си гледаш своята работа.

Замълчах, стараейки се да дишам спокойно. Когато беше ядосана, Тара звучеше също като мама.

— Нищо няма да съсипя — успях да изрека най-сетне. — Правя само това, за което ме помоли — да се погрижа за Люк. — И се опитвам да се уверя, че ще получиш помощта, която ти се полага.

— Марк вече обеща да ми помогне. Нямах смисъл да въвличаш адвокатите си!

Наивността ѝ ме удиви.

— Доколко вярваш на обещанията на мъж, който мами жена си?

Чух я как се задави от ярост.

— Не е твоя работа! Това е моят живот. Не искам повече да разговарям с Марк. Изобщо не си наясно с положението.

— Наясно съм повече от теб — мрачно отвърнах. — Слушай, Тара трябва ти закрила. Сигурна издръжка. Спомена ли ти Марк за какво преговаряме?

— Не. И не искам да знам. Знам какво ми е обещал. Достатъчно ми е. Ще скъсам договорите ти и ще ги изхвърля.

— Да ти обясня ли за какво разговаряхме?

— Не! Не ме интересува! За пръв път в живота си получавам, каквото искам, а ти ме съдиш, месиш се и разваляш всичко. Точно като мама.

Потреперих.

— Не съм като мама.

— Напротив! Ревнуваш като нея — ревнуваш, защото съм красива, имам дете и богат приятел.

В този момент разбрах, че когато си разгневен, пред очите ти наистина се спуска червена пелена.

— Порасни, Тара! — отсякох.

Щрак.

Тишина. Взрях се в онемелия телефон в дланта ми. Отпуснах сломено глава.

— Джак...

— Да?

— Току-що казах на сестра си — която е в клиника за душевно болни — че трябва да порасне.

Джак приближи, прегърнал Люк.

— Чух — каза меко и леко насмешливо.

Изгледах го сурово.

— Имаш ли номера на Марк Готлър? Трябва да му се обадя.

— В телефонния ми указател е — Джак ме погледна изпитателно. — Ще ми се довериш ли да се погрижа? Вместо теб?

Обмислих предложението. Разбихах, че макар да съм способна да се справя и лично с Марк Готлър, Джак е по-вещ от мен в подобни ситуации. И в този момент помощта му беше добре дошла. Кимнах.

Той ми подаде Люк и пое към масичката, където беше оставил портфейла, ключовете и телефона си. След две минути разговаряше с Готлър.

— Здравсти, Марк. Как си? Чудесно. Да, всичко е наред, но трябва да обсъдим един проблем. Преди малко Тара и Ела се посдърпаха... за срещата ни, за договора... да. Ела не е много доволна, Марк. Честно казано, и аз не съм. Май трябваше изрично да подчертая, че разговорът ни е строго поверителен. Но не очаквах да се разбъбриш — говореше тихо, но категорично. — И сега двете сестри са настръхнали като котки. Независимо какво твърди, че иска, Тара не е в състояние да взема решения. Няма значение дали и кога ще подпише договора. Изпрати ли го адвокатът ми, твоите момчета ще го прегледат, а ти ще го подпишеш и ще ми го изпратиш — Джак се заслуша. — Защото Ела ме помоли да се ангажирам. Затова. Не знам как действаш обикновено в такива случаи да, точно това намеквам... Факт е, Марк, че ще се погрижа Тара и Люк да получат, каквото им се полага. Искам да им предоставиш всичко, което обсъдихме и за което се разбрахме. Знаеш какво означава да се изпречиш на пътя на някой Травис в Хюстън... Не, не те заплашвам, естествено. Смятам, че сме приятели и знам, че няма да се поколебаеш да постъпиш правилно. А сега да се уточним как ще играем през следващите няколко месеца — няма да безпокоиш повече Тара с тези въпроси, а ние ще подготвим договора. Създадеш ли ни проблеми, ти гарантирам, че ще се сблъскаш с още по-големи неприятности. А никой от нас не желае да тръгва по тази плоскост. Следващият път, когато ти се прииска да обсъдиш темата, звъни на

мен или на Ела. Тара е извън играта, докато не се оправи и не напусне клиниката. Добре. Споделям мнението ти.

Той се заслуша отново с доволно изражение, сбогува се и затвори решително телефона.

Погледна ме и вдигна въпросително вежди.

— Благодаря, Джак — тихо отроних, а буцата в гърлото ми започна да се топи. — Мислиш ли, че схвана?

— Определено — Джак приклепна пред мен и се взря в очите ми. — Всичко ще бъде наред — прошепна ми. — Не бива да се безпокоиш нито секунда повече.

— Добре.

Протегнах ръка и погалих тъмните му коси.

— Искаш ли да останеш при мен през нощта, или предпочиташ... — гласът ми прозвуча странно свенливо.

— Да.

— Не ти ли трябва малко време за размисъл? — усмихнах се аз.

— Трябва ми — той присви съсредоточено очи, сякаш вгълбен в сериозна дилема, и след секунда повтори: — Да.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващия месец прекарвахме заедно всички вечери, всички нощи и всички почивни дни и въпреки това ми се струваше, че не виждам достатъчно Джак.

Понякога едва се познавах. Смеех се и се забавлявах, сякаш съм се върнала в детство, каквото всъщност нямах. Посетихме крайпътен ресторант, а Джак ме поведе по дървения дансинг, хлъзгав от бира и текила и ме научи да танцувам степ.

Друг път се разходихме из закрыта градина с пеперуди и пъстрите криле трептяха край лицата ни като конфети.

— Смята те за цвете — прошепна ми Джак, когато една пеперуда кацна върху рамото ми.

Заведе ни с Люк на пазара за цветя и занаятчийски стоки и ми купи кошничка с ръчно изработени сапуни и две кутии със сочни праскови. Подарихме едната на баща му и му погостувахме около час. Отидохме в задния двор да ми покаже мини голф игрището, което тъкмо оформяха.

Чърчил разбра, че никога не съм играла голф и ми преподаде импровизиран урок. Обясних му, че няма смисъл да подхващам ново хоби, в което не ме бива, а Чърчил ми отвърна, че голфът е едно от двете неща в този живот, на които можеш да се наслаждаваш, дори ако си непохватен. Понечих да попитам кое е второто, но Джак поклати глава и ме побутна да си вървим. На изпроводяк Чърчил все пак успя да изтръгне обещание пак да ме доведе.

Посещавахме и елегантни партита — благотворителен бал за Хюстънската симфония, откриване на художествена галерия, вечеря в пищен ресторант в обновена църква от 1920 година. Забавляваше ме и същевременно ме дразнеше как другите жени флиртуват и с всички сили се стараят да привлекат вниманието на Джак. Той се държеше любезно, но дистанцирано, ала това сякаш ги амбицираше още повече. Осъзнах, че Джак не е единственият, склонен да проявява собственическо отношение. Наслаждавах се на съботните следобеди,

когато наемах детегледачка за Люк и се качвах в апартамента на Джак. Лежахме часове наред — любехме се и разговаряхме. Понякога и двете едновременно. Джак беше изобретателен и умел любовник, отвеждащ ме деликатно към непознати територии на чувствеността. Ден след ден се променях по начин, който не смеех да обмислям. Разбирах, че се сближаваме твърде много, но не знаех как да сложа край. Разказвах на Джак всичко за миналото си, истории, които бях доверявала само на Дейн, все още болезнени спомени, които навлажняваха очите ми и караха гласа ми да пресеква. Вместо да ме засипе с мъдрости или философски заключения, Джак просто ме прегръщаше, предлагайки ми най-необходимото — уюта на тялото си. Ала когато бях с Джак, често усещах у мен да се борят противоречиви желания. Той ме привличаше неудържимо и същевременно се мъчех да запазя крехките бариери помежду ни. А той беше умен, твърде умен, за да ме пришпорва. Вместо това ме съблазняваше с нежност и сила, с любов, обаяние и желязно търпение.

Един следобед Джак ни заведе с Люк на гости у Гейдж и Либърти — да поплуваме и да се отдадем на отмора. Обясни ми, че известно време с брат му Гейдж ще се потрудят над малката лодка, която изработват в гаража. Всичко започнало като проект за единадесетгодишната Карингтън — сестрата на Либърти, за която тя се грижела още от раждането ѝ. На финала на начинанието Гейдж и Карингтън се нуждаели от малко помощ.

Живееха в квартал със значително по-малки имения от Ривър Оукс. Дъбове засенчваха главния булевард, по просторните алеи се редяха пейки. Гейдж и Либърти бяха купили стара къща, полусрутено „ранчо“, построено през 50-те, и го бяха ремонтирали в европейски стил с варовикови камъни, хоросанова мазилка и покрив с черни плочи. Входът представляваше двуетажна ротонда с вито стълбище и балюстрада от ковано желязо. Вити парапети обрамчваха и овалния балкон на втория етаж. Къщата изглеждаше приветлива и по-обветрена, като дом на няколко века. Либърти ни посрещна на вратата. Косата ѝ беше пристегната на опашка, елегантният ѝ черен бански костюм и избелелите дънкови панталонки не криеха стройното ѝ, но

женствено тяло. Носеше гумени джапанки, украсени с изкуствени цветя. Либърти излъчваше интересна, невинна чувственост.

— Харесват ми обувките ти — казах ѝ.

Либърти ме прегърна като стар семеен приятел.

— Сестра ми Карингтън ми ги направи по време на летния лагер.

Още не съм ви запознала.

Тя се надигна на пръсти и целуна Джак по бузата.

— Здравсти, страннико. Напоследък не те виждаме често.

Той ѝ се ухили, притиснал Люк към рамото си.

— Зает съм.

— Е, това звучи добре. Щом те пази от неприятности — тя взе бебето и го гушна. — Забравя се колко мънички са отначало. Възхитителен е, Ела!

— Благодаря.

Обля ме вълна от гордост, сякаш Люк е мое дете.

В антрето се появиха още двама — високият, чернокос съпруг на Либърти — Гейдж — и младо русокосо момиче. Понеже Карингтън никак не приличаше на Либърти, заключих, че са полусестри.

— Джак! — възкликна тя и с развети плитки се спусна към него, размахала тънички крачета. — Любимият ми чичо!

— Вече обещах да помогна за лодката — сериозно рече Джак, когато тя се хвърли в обятията му.

— Забавно е, Джак! Гейдж си удари пръста и каза лоша дума и ми позволи да използвам дрелката и аз забих два пирона в страничните дъски...

— Дрелката? — повтори Либърти и изгледа укоризнено и притеснено съпруга си.

— Справи се страхотно — усмихна се Гейдж и протегна ръка към мен. — Здравсти, Ела. Забелязвам, че вкусът ти относно мъжете не се е подобрил.

— Не му вярвай, Ела! — обади се Джак. — Аз съм и винаги съм бил ангел.

Гейдж изсумтя. Либърти се опита да погледне ръката на Гейдж.

— Кой пръст си удари?

— Дреболия.

Гейдж ѝ показва палеца си и тя огледа смръщено посинелия му нокът. Изражението му се промени неузнаваемо, когато се вгледа в

приведената глава на жена си. В очите му просветна неочаквана мекота. Без да пуска ръката му, Либърти погледна към сестра си:

— Карингтън, това е госпожица Варнър.

Момичето се здрависа с мен и ми се усмихна, разкривайки два щръкнали предни зъба. Имаше порцеланова кожа и небесносини очи. Различих бледи следи от розови линии върху носа и челото ѝ, сякаш е носила маска.

— Наричай ме Ела, моля те — обърнах се към Либърти и добавих: — Между другото е била със защитни очила.

— Откъде разбра? — попита Карингтън, впечатлена и удивена. Преди да отговоря, тя забеляза Люк. — О, колко е сладичък! Може ли да го гушна? Много ме бива с бебетата. Много помагам за Матю.

— Ще ти го дам по-късно, когато седнеш — каза Джак. — Сега ни чака работа. Да вървим да видим лодката.

— Добре! В гаража е!

Тя го улови за ръката и го задърпа нетърпеливо.

Джак ме погледна.

— Нямаш нищо против да поостанеш с Либърти край басейна, нали? — попита ме.

— С радост ще ѝ правя компания.

Либърти ме поведе към задния двор. Носеше Люк, гукаше му гальовно, а аз я следвах, понесла чантата с бебешки принадлежности.

— Къде е Матю? — попитах.

— Подрямва. Детегледачката ще го доведе, щом се събуди.

Прекосихме кухня, която напомняше провинциално френско шато. Два френски прозореца водеха към ограден заден двор със зелена моравка, цветни лехи и дървена площадка с барбекю. Основната част от половин акровия двор заемаше басейн от камъни и плочки, състоящ се от две отделни елипси — едната плитка, другата — дълбока.

Покрай плитката елипса се стелеше бяла пясъчна ивица с истинска палма по средата.

— Хавайски пясък — обясни ми Либърти с усмивка, забелязала интереса ми. — Да беше ни видяла как го избирахме! Донесоха ни двадесет вида, а Гейдж и Карингтън преценяваха кой е най-подходящ за пясъчни замъци.

— Искаш да кажеш, че е докаран чак от Хаваите?

— Да. Цял камион. Момчето, което поддържа басейна, едва се сдържа да не ни убие. Но Гейдж сметна, че на Карингтън ще ѝ бъде забавно да си има собствен малък плаж. Готов е на всичко за нея. Ето, вземи бебето, а аз ще пусна оросяването.

— Оросяване?

Либърти натисна бутон до беседката с барбекюто и от тесните отвори в дъските заструиха хладни капчици.

Зяпнах.

— Удивително! — възкликнах. — Не го приемай погрешно, но животът ти е нереален, Либърти!

— Знам — сбърчи чело тя. — Но не съм отраснала така.

Настанихме се на шезлонгите със зелени възглавнички край басейна, а Либърти нагласи чадъра над главите ни да хвърля сянка върху сгушения в мен Люк.

— Как се запозна с Гейдж? — попитах.

Джак ми беше разказал, че баща им Чърчил е представил Либърти на семейството, но не знаех подробности.

— Чърчил се подстригваше в салона, където работех. Сприятелихме се. Бях маникюристка.

Либърти ме изгледа шеговито. Очевидно проверяваше реакцията ми. Тази информация несъмнено навяваше интересни умозаклучения.

— Реших да бъда откровена.

— Романтична ли беше връзката ви?

Либърти поклати усмихнатото глава.

— Чърчил ми допадна веднага, но не по сантиментален начин.

— Като бащинска фигура значи?

— Да. Бях съвсем малка, когато татко почина. Винаги ми е липсвал. След няколко години Чърчил ме нае като личен асистент. Така се запознах със семейството му — тя се засмя. — Разбирах се с всички, с изключение на Гейдж, който се държеше като арогантен хлапак... Но пък много сексапилен.

Ухилих се.

— Признавам, че мъжете от фамилия Травис притежават неотразимо ДНК-обаяние.

— Фамилия Травис е необикновена — отвърна Либърти, изуджапанките и протегна гладките си, загорели крака. — Отличават се с изключителна воля. Джак е най-сговорчивият, поне външно. Нещо като

миротворец в семейството, балансира нещата. Но и той проявява упорство. Върви по свой път и наложи ли се, не се страхува да се опълчи на Чърчил. Навярно си усетила вече, че Чърчил не е от най-отстъпчивите бащи.

— Знам, че очаква много от децата си.

— Да, и има категорични представи как трябва да живеят, по какъв път да поемат и не крие гнева и разочарованието си, когато се отклоняват в непредвидима посока. Но те уважава, ако отстояваш позициите си. И умее да проявява разбиране. Колкото повече го опознаваш, толкова повече ще ти допада.

Аз протегнах крака и се взрях в nelaкираните си нокти.

— Няма нужда да ме убеждаваш, Либърти. Аз вече харесвам всички от семейство Травис. Но връзката между мен и Джак няма бъдеще.

Зелените очи на Либърти се разшириха.

— Ела надявам се, че не се поддаваш на мълви заминалото на Джак. Чувала съм какви истории разнасят за него из Хюстън. Той обаче е издялал гредите си. Смятам, че вече е готов за стабилна връзка.

— Не става дума за... — подхванах аз, но тя ме прекъсна.

— Джак е необикновено грижовен, предан мъж. Мисля, че му беше трудно да намери жена, която да не преследва парите и реномето на фамилия Травис, а да го желае заради самия него. Джак се нуждае от силен и интелигентен човек. С пасивна жена е обречен.

— Ами Ашли Еверсън? — не се държах да попитам. — Що за жена е тя?

Либърти сбърчи нос.

— Не я понасям. Няма приятелки. Твърди, че харесва повече мъжете. И какво подсказва неспособността да се сближиш с друга жена?

— Съревнователен инстинкт. Или несигурност.

— В случая с Ашли, навярно и двете.

— Как мислиш, защо е напуснала Джак?

— По онова време още не познавах семейството. Но Гейдж ми е разказвал. Той твърди, че Ашли не може да остане дълго с един мъж. Спечели ли го, се отегчава и продължава нататък. Според Гейдж Ашли не възнамерявала да се омъжва за Пийт. Но забременяла и...

— Защо тогава Джак се е влюбил в нея? — промърморих аз.

— Ашли умее да завърта главите на мъжете. Пада си по футбол, ходи на лов и риболов, ругае, разказва мръсни вицове и на всичкото отгоре изглежда като модел на Шанел. Мъжете я обожават — Либърти изкриви уста. — И съм убедена, че в леглото е страхотна.

— Вече и аз не я понасям — казах.

Либърти се разсмя.

— Ашли не може да те конкурира, Ела.

— Аз не се съревновавам за Джак. Той вече знае, че не смятам да се омъжвам. Никога — Либърти отново се ококори. — Позицията ми няма нищо общо с Джак. Имам много други основания — продължих със смутена усмивка. — И съжалявам, ако е прозвучало гузно, но да заявиш на женен човек, че не възнамеряваш да сключваш брак е все едно да размахаш червен флаг пред бик.

Вместо да се обиди или да понечи да оспори мнението ми, Либърти кимна замислено.

— Сигурно е трудно да плуваш срещу течението.

Харесах я още повече, задето приема така безусловно чувствата ми.

— Това беше едно от предимствата на приятеля ми Дейн — обясних ѝ. — И той не искаше да се жени. Живеехме много спокойно.

— Защо скъсахте? Заради бебето?

— Не точно — извадих от чантата музикална гъсеничка, за да позабавлявам Люк. — В ретроспекция ми се струва, че ни липсваше спойка. Въпреки всички години заедно. И когато срещнах Джак, нещо у него...

Млъкнах, осъзнала, че думите са неспособни да опишат защо и как Джак Травис ме привличаше толкова силно.

Взрях се в Люк и погалих пухкавите му тъмни косици.

— Хей, защо сме с Джак? — попитах го и той ме изгледа с подобаващо недоумение.

Либърти се засмя нежно.

— Повярвай ми, знам. Дори когато не можех да понасям Гейдж, температурата в стаята сякаш се покачваше главоломно, когато бях край него.

— Да. Това е забавната част. Привличането. Но не смятам, че връзката ни ще продължи дълго.

— Защо? — искрено се учуди Либърти.

„Защото рано или късно губя всеки, с когото се сближа“. Макар думите да излъчваха неоспоримо силна логика за мен, изречени гласно щяха да прозвучат налудничаво. Нямаше как да обясня, че най-лелеяният ми копнеж за безкрайна близост с Джак е и най-големият ми страх. Ирационален страх, разбира се чисто интуитивен, но толкова по-труден за преодоляване.

Свих рамене и се усмигнах пресилено.

— Смятам, че за Джак съм просто временно увлечение.

— Ти си първата жена, която представя на семейството — тихо отвърна Либърти. — Той се привързва бързо, Ела.

Прегърнала Люк, се борех с мислите си, когато за щастие бавачката се появи с жилаво, красиво момченце, облечено в бански и тениска с изрисувани рачета.

— Матю, скъпи — Либърти скочи и го обсипа с целувки. — Подремна ли хубаво? Искаш ли да си поиграеш с мама? Имаме гостенка, довела е бебето си искаш ли да го видиш?

Той отговори с чаровна широка усмивка и с няколко разбираеми само за майка му изречения, увил пухкави ръчички около врата ѝ.

Матю ни хвърли бегъл поглед и реши, че играта в пясъка е далеч по-интересна от новото бебе. Либърти се съблече по бански и заведе сина си край водата, където седнаха и започнаха да пълнят кофичка с пясък.

— Топни се в басейна, Ела. Страхотно е! — подвикна ми Либърти.

Носех шарена блузка с бермуди в тон, но си бях приготвила и бански. Извадих ги от чантата.

— Дай ми минутка да отида да се преоблека.

— Разбира се. О, това е бавачката ни Тия. Остави ѝ Люк, докато си сложиш банските.

— Може ли? — попитах Тия, която приближи с усмивка.

— Няма проблем.

— Благодаря.

— До кухнята има баня за гости — каза ми Либърти. — Ако ти трябва повече пространство, отиди в някоя спалня на горния етаж.

— Ясно. Влязох в къщата. В кухнята цареше приятен хлад.

Открих малката баня с плочки в телесен цвят, каменна чешма и огледало с черна рамка. Сложих си розовия бански — цял костюм в

ретро стил. Излязох босонога от кухнята, стиснала дрехите си под мишница. Долових разговор. И дълбокия баритон на Джак. Стържене, чуване и свистене на дрелка акомпанираха на гласовете.

Шумът ме отведе до откритата врата, която гледаше към просторен гараж с огромен вентилатор, раздвижващ горещия въздух. Гаражът беше ярко осветен от слънчевите лъчи, нахлули вътре през широко разтворените външни врати. Побутнах вратата и незабелязано огледах сцената — Джак, Гейдж и Карингтън, вгълбени в работата по дъсчената лодка, поставена върху дървено скеле.

Джак и Гейдж бяха голи до кръста. Помислих си иронично колко ли жени биха платили щедро да видят двамата братя Травис само по дънки, да се насладят на стройните им, мускулести, загорели тела. Вперих очи в запотения гръб на Джак и в ума ми изникна пресния спомен как ръцете ми се вкопчват в силната плът от двете страни на гръбнака му. Тялото ми потръпна блажено.

Карингтън съсредоточено мажеше с гъст слой лепило последната от три греди, предназначени за планшир на скифа. Усмихнах се при вида на Гейдж — приведен към нея, той тихо редеше указания, стиснал едната ѝ плитка, заплашваща да се натопи в лепилото.

— ... и в междучасието — казваше момичето, изстисквайки с две ръце голяма туба с лепило за дърво Кейлъб не даваше баскетболната топка. С Кейти се оплакахме на учителката...

— Точно така! — похвали я Гейдж. — Сложи още лепило по ръба. По-добре да е в повече, отколкото недостатъчно.

— Така ли?

— Отлично!

— И после — продължи Карингтън — учителката му каза, че вече е ред и другите да си поиграят на баскетбол. Накара го да напише съчинение за съпричастието и споделянето.

— Успири ли го това? — полюбопитства Джак.

— Не — отвратено отвърна Карингтън. — Остана си най-ужасното момче на света.

— Всички момчета са ужасни, скъпа — констатира Джак.

— Казах му, че ще ме водиш за риба — възмутено додаде Карингтън. — И знаеш ли какво ми отговори?

— Че момичетата не ги бива в риболова? — предположи Джак.

— Как позна? — удивено възкликна момичето.

— Защото навремето и аз бях ужасно момче. И щях да отговоря така. Но никак не съм бил прав. Момичетата са страхотни рибари!

— Сигурен ли си, чичо Джак?

— Разбира се. Почакай малко.

Джак и Гейдж вдигнаха съединените дъски за планшира и ги наместиха върху ръба на лодката.

— Скъпа — промърмори Гейдж, — донеси онази кутия със скоби.

Той пристегна внимателно дъските със скобите.

— Та какво казваше, чичо Джак? — настоя Карингтън, подавайки му хартиени салфетки да попие протеклото лепило.

— Канех се да те питам — кой е експертът по риболов в това семейство?

— Ти.

— Правилно! А кой е експертът по жени?

— Чичо Джо — изхихика момичето.

— Джо? — с престорен гняв възкликна Джак.

— Поласкай го, Карингтън — препоръча й Гейдж, — иначе ще висим тук цял ден.

— Ти си експертът по жените — бързо се поправи момичето.

— И ти заявявам, че най-добрите въдичари на света са жени!

— Как така?

— По-търпеливи са и не се отказват лесно. По-цялостно проучват района. И винаги успяват да открият мястото с подводни скали или с водорасли, където се крият рибите. Мъжете обикновено подминават, но жените не пропускат.

Докато Джак обясняваше, Карингтън ме забеляза на прага и се ухили.

— Ще заведеш ли и госпожица Ела за риба? — попита го тя.

— Ако пожелае — отвърна Джак и продължи да реже с триона стърчащия край на една от дъските.

— А теб ще успее ли да те улови, чичо Джак? — хитро вметна тя.

— Вече ме е уловила, скъпа.

Карингтън се засмя, Джак отпусна триона, проследи погледа й и ме видя. По лицето му се плъзна усмивка, очите му потъмняха, после

припламнаха при вида на розовия ми бански и голите крака. Остави триона и промърмори на Гейдж и Карингтън:

— Извинете ме, трябва да обсъдя нещо с госпожица Ела.

— Нищо подобно! — възразих аз. — Исках просто да видя скифа. Красив е, Карингтън! Как ще го боядисаш?

— Розов като банските ти — засмяно отвърна тя.

Джак закричи към мен. Отстъпих назад.

— Не го отвличай за дълго, Ела! — помоли ме Гейдж. — Трябва да довършим планшира от другата страна.

— Изобщо няма да го отвличам. Аз... връщай се на работа, Джак!

Той обаче не спря. Аз се засмях и изтичах към кухнята.

— Махни се! Плувнал си в пот!

След няколко секунди Джак ме прикова към кухненския плот, положил длани върху гранитните плочки от двете ми страни.

— Харесваш ме потен — прошепна той и ме притисна между бедрата си.

Наклоних се назад да отбягна потните му гърди.

— Ако те бях уловила на въдицата си, щях да те хвърля обратно — казах му.

— Хвърлят се само дребните риби, скъпа. Големите се прибират в коша. А сега ме целуни.

Опитах се да възпра усмивката, за да му угодя. Топлите му устни се притиснаха към моите — и нежно, и чувствено.

След като довършиха планшира, корабостроителите разхладиха тела в басейна. Цял следобед отпочивахме и плувахме. Сервирах обяда — купи с грах, парчета печено пиле, червено грозде и орехи. Поделихме си и бутилка леденостудено бургундско в заскрежени чаши. Бавачката отведе децата в прохладната къща, а Либърти, Гейдж, Джак и аз хапнахме на маса засенчена с огромен чадър.

— Вдигам специален тост — обяви Гейдж. Ние млъкнахме и го погледнахме очаквателно. — За Хейвън и Харди! — продължи той. — Които вече са господин и госпожа Кейтс.

Усмихна се, когато зяпнахме изненадано.

— Кога са се оженили? — попита Либърти.

— Смятах, че заминават на кратка екскурзия до Мексико — вметна Джак, раздвоен между радостта и раздражението. — Не споменаха нищо за венчавка.

— Сключили са брак на скромна церемония в Плая дел Кармен. Либърти избухна в смях.

— Как са посмели да се оженят без нас? Не мога да повярвам, че са предпочели да не присъстваме! — тя се начумери престорено. — И ти не ми спомена нищо, Гейдж? Откога знаеш?

По лицето ѝ обаче бе изписано неподправено щастие.

— От вчера — отговори Гейдж. — Не искали показност. Но щом се върнат, ще организират голямо празненство. Казах на Хейвън, че идеята ми харесва.

— Браво на тях! — вдигна чаша Джак в чест на отсъстващата двойка. — След всичко преживяно Хейвън заслужава да се омъжи, както иска — той отпи от виното. — Знае ли татко?

— Още не — тъжно отвърна Гейдж. — Май ще трябва да го уведомя. Но няма да остане доволен.

— Той одобрява Харди, нали? — попитах загрижено аз.

— Да, благослови връзката им — обясни Гейдж. — Но татко никога не пропуска възможността да превърне в цирк семейните празници. Държеше да организира сватбата.

Кимнах. Разбирах защо Хейвън и Харди са предпочели да не вдигат шумотевица. И двамата бяха дружелюбни и общителни, но същевременно пазеха личното си пространство. Чувствата им бяха твърде дълбоки, за да ги излагат на показ.

Всички вдигнахме на здравица за младоженците и разговорът се завъртя около Плая дел Кармен — курорт, очевидно прочут с плажовете си и щедрите на улов води, но по-спокоен от Канкун.

— Била ли си в Мексико, Ела? — попита ме Либърти.

— Още не. Но ми се иска да отида.

— Трябва да отидем за няколко дни — ние четиримата и децата — обърна се Либърти към Гейдж. — Там е подходящо за семейства.

— Разбира се. Ще вземем самолета — бодро обяви Гейдж. — Имаш ли паспорт, Ела?

— Още не. Имате самолет?

— Два — отвърна Джак.

Усмихна се, забелязал смаяния ми поглед. Потупа ме игриво по ръката. Вече трябваше да съм свикнала с лекия шок, обземащ ме всеки път, когато ми припомнях каква финансова стратосфера обитава семейство Травис.

— Гейдж — рече Джак на брат си, без да ме изпуска от поглед, — май споменаването на самолета стресна Ела. Кажи й, че съм обикновено момче. Моля те.

— Той е най-обикновеното момче във фамилията — успокои ме Либърти със светнали зелени очи.

Определението ме развесели. Либърти ми се усмихна. Осъзнах, че разбира как се чувствам. „Няма проблем“, сякаш ми говореха очите й. „Ще свикнеш“. Тя вдигна отново чашата си.

— И аз искам да споделя нещо въпреки че няма да изненадам Гейдж — погледна очаквателно мен и Джак. — Познайте!

— Бременна си? — предположи Джак.

Либърти поклати глава с още по-широка усмивка.

— Ще отворя собствен салон. Обмислям го от известно време. Реших да го направя, преди да си родим второ дете. Ще бъде малък и луксозен. С отбран персонал.

— Чудесно! — възкликнах аз и чукнах чашата си в нейната.

— Поздравления, Либърти! — Джак протегна чаша към нея. — Как ще го наречеш?

— Още не съм решила. Карингтън предлага „Божествени коси“ но й обясних, че трябва да звучи по-стилно.

— „Кралски ножици“ — предложих аз.

— „Днес с коса, утре — без“ — предложи Джак.

Либърти си запуши ушите.

— Ще фалирам на първата седмица!

Джак вдигна подигравателно вежди.

— Големият въпрос е как татко ще се сдобие с още внуци. Това е работата на жените в семейство Травис, нали? Прахосваш най-добрите си години за възпроизводство, Либърти!

— Не придирай, Джак — предупреди го Гейдж. — Тъкмо започнахме да си наваксваме със съня. Не съм готов за ново бебе.

— Няма да получиш съчувствие от тази страна на масата — отвърна Джак. — Ела будува и сменя памперси на дете, което дори не е нейно!

— Чувствам го като свое — прекъснах го аз, без да се замисля, а пръстите на Джак се склучиха закрилнически върху ръката ми.

Възцари се мълчание. Долавяхме само бълбукането на фонтанчето и тихите охлаждащи капки.

— Колко още ще се грижиш за бебето, Ела? — попита ме Либърти.

— Около месец. Протегнах свободната си ръка към чашата с вино и я пресуших. Обикновено бих си надянала фалшива усмивка и бих отклонила темата. Но в компанията на отзивчиви събеседници неволно изрекох истината: — Ще ми липсва. Ще ми бъде трудно. Напоследък ме измъчва мисълта, че Люк няма да си спомня времето с мен. Първите три месеца от живота си. Няма да узнае какво съм направила за него. Ще ме забрави.

— Няма ли да го виждаш, след като Тара си го вземе? — попита Гейдж.

— Не знам. Едва ли ще е често.

— Дълбоко в себе си ще те запомни — каза ми нежно Джак. Вгледах се в спокойните му тъмни очи и намерих утеха.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люк лежеше на пода в апартамента ми върху бебешко килимче — постелка с две пресечени арки с подрънкващи топки, въртящи се птички и пеперуди, сухи листа и ведра музика. Харесваше му почти толкова, колкото аз обичах да го наблюдавам как си играе. На два месеца той се усмихваше, издаваше звуци и си повдигаше главичката и гърдите.

Джак се беше облакътвил до него и мързеливо се протягаше да раздвижи дрънкалка или да натисне бутон за нова мелодия.

— И аз искам такава играчка. Ще ми проведиш бирени кутии, пури и онези симпатични черни гащички, които носеше в събота.

Аз спрях да разтребвам масата.

— Не мислех, че си ги забелязал. Свали ги толкова бързо.

— Два часа стоях в ресторанта и те зяпах в онази деколтирана рокля. Извади късмет, че не ти скочих в гаража като първия път.

Аз прехапах устни и се вдигнах на пръсти да оставя стъклената кана върху високия рафт.

— Да, да, обикновено предпочитам по-разнообразни прелюдии от дрънкане на ключове и две и половина целувки...

Подскочих, забелязала, че е зад мен. Беше се придвижил толкова бързо и тихо, че не бях усетила кога е влязъл в кухнята. Каната се разлиля в ръката ми и Джак се протегна да я постави стабилно на място.

— Погрижих се за теб, нали? — прошепна ми той, долепил устни до ухото ми.

— Да — засмях се гърлено аз, когато ръцете му се плъзнаха върху гърдите ми. — Не казвам, че процедурата беше твърде кратка. Просто твърдя, че премина по същество, без да си губиш времето с увертюри...

Думите се стопиха във въздишка, когато Джак захапа леко врата ми. Езикът му оформи нежна окръжност, извикваща горещи спомени. Очилата ми се плъзнаха по носа. Бутнах рамките нагоре. Едната ръка

на Джак ме обхвана през кръста, а другата се прокрадна под ластика на късите ми панталонки.

— Увертюра ли искаш, Ела?

Притисна ме с хълбоци. През пластовете дрехи усетих възбудената му плът. Премрежила поглед, стисках ръба на кухненския плот, докато ръцете му сновяха по тялото ми.

— Бебето — отроних.

— Няма да възрази. Тренира в бебешкия фитнес.

Засмях се и отблъснах ръцете му.

— Нека приключа с чиниите.

Джак притисна игриво бедрата ми.

Прекъсна ни резкият звън на телефона. Пресегнах се да го взема и просъсках предупредително на Джак:

— Мирувай!

После отговорих:

— Ало?

— Аз съм, Ела — гласът на братовчедка ми Лайза — равен и уплашен. — Обаждам се да те предупредя. Толкова съжалявам!

Застинах. Ръцете на Джак също.

— За какво? — попитах.

— Майка ти идва да те види. Ще пристигне след петнадесетина минути. Най-много половин час. Може и по-скоро, ако движението не е натоварено.

— Невъзможно! — пребледнях аз. — Не съм я канила. Не знае къде живея.

— Аз ѝ казах — гузно отвърна Лайза.

— Защо? Защо ми го причини?

— Не се сдържах. Обади ми се, разгневена като оса. Току-що разговаряла с Тара и тя ѝ каза, че нещо се мъти между теб и Джак Травис. И двете искат да узнаят какво става.

— Не им дължа обяснения! — избухнах, почервеняла от ярост — До гуша ми е дошло, Лайза, писна ми от кашите на Тара и ми се ще мама да беше поне наполовина толкова загрижена за внука си, колкото за сексуалния ми живот!

Твърде късно осъзнах колко издайнически са думите ми и закрих уста с ръка.

— Правиш секс с Джак Травис?

— Не, разбира се.

Усетих как устните на Джак се плъзват по врата ми и потреперих. Притиснах телефона към гърдите си и се извърнах към него.

— Трябва да си вървиш — настойчиво му прошепнах.

После отново долепих телефона до ухото си.

— ... там с теб ли е? — питаше Лайза.

— Не, това е момчето от куриерската служба. Иска да подпише нещо.

— Ето тук — промърмори Джак, прокарвайки свободната ми ръка по тялото си.

— Тръгвай! — прошепнах аз и го бутнах силно.

Той не помръдна. Само ми свали очилата и избърса овлажнелите стъкла в ръба на тениската си.

— Сериозно ли е? — попита Лайза.

— Не! Плитка, безсмислена, повърхностна връзка, която не води абсолютно доникъде.

Подскочих, когато Джак ме гризна по ухото за отмъщение.

— Страхотно! Ела, би ли могла да го помолиш да ми уреди среща с един негов приятел? Напоследък съм на сухо...

— Трябва да прекъсвам, Лайза. Да поразчистя и да... за Бога, ще ти се обадя по-късно!

Затворих телефона и грабнах очилата си от ръцете на Джак. Хукнах към спалнята. Той ме последва по петите.

— Какво правиш? — метнах чаршафите и покривките върху разхвърляното легло. — Майка ми ще довтаса всеки момент, а тук сякаш се е вихрила оргия — млъкнах, колкото да го изпепеля с поглед. — Трябва да си вървиш! Наистина! Не искам да виждаш майка ми.

Хвърлих възглавниците върху леглото. Устремих се към дневната, събрах разхвърляните дрехи, натъпках ги в огромна ратанова кошница и я пъхнах в дрешника.

Домофонът иззвъня. Беше портиерът — Дейвид.

— Госпожице Варнър имате посетител. Тя...

— Знам — отпуснах отчаяно рамене. — Кажете й да се качи.

Обърнах се към Джак. Беше прегърнал Люк.

— Как да се отърва от теб?

— Няма начин — ухили се той.

След две минути проехтя решително хлопане. Отворих вратата. Пред мен стоеше майка ми — безупречно гримирана, на високи токчета и в тясна червена рокля, разкриваща фигура на два пъти по-млада от нея жена. Влезе сред облак евтин парфюм, прегърна ме и ме дари с въздушна целувка. После отстъпи назад и ме огледа изпитателно.

— Писна ми да чакам покана — каза ми. — И реших да хвана бика за рогата. Няма да позволя да криеш внука ми от мен.

— Вече прие, че си баба? — попитах.

Тя продължи да ме изучава с поглед.

— Напълняла си, Ела.

— Всъщност съм отслабнала.

— Браво! Още няколко килограма и ще изглеждаш здравословно.

— И сега изглеждам здравословно, мамо!

Тя ме изгледа обичливо и укоризнено.

— Щом си толкова чувствителна на тази тема, повече няма да я споменавам — разшири театрално очи, когато Джак дойде при нас. — Е, кой е този мъж? Защо не ми представиш приятеля си, Ела?

— Джак Травис — изломотих аз. — Това е майка ми...

— Канди Варнър — прекъсна ме тя и го прегърна през бебето. — Да пропуснем официалните ръкостискания, Джак — намигна му тя. — Винаги съм обожавала приятелите на Ела — издърпа бебето от ръцете му. — Ето го и безценния ми внук... О, не знам защо оставих Ела толкова дълго да те държи настрани от мен, захарче мое!

— Казах ти, че ще се радвам да ме отмениш по всяко време — измърморих аз.

Тя се направи, че не ме чува и влетя в апартамента.

— Колко уютно! Толкова сте мили, че се грижите за Люк, докато Тара си отдъхва.

Последвах я.

— Тара е в клиника за хора с психологически и емоционални проблеми.

Мама се отправи към прозорците да проучи гледката.

— Няма значение как го наричаш. В наши дни тези места са на мода. Холивудските звезди ги посещават непрекъснато. Измислят си някакъв проблем, за да избягат от напрежението, да се отпуснат и да ги погледят няколко седмици.

— Проблемът на Тара не е измислен...

— Сестра ти преживява стрес, това е. Онзи ден гледах предаване за кортизола — хормона на стреса. Споменаха, че кафето повишава кортизола. Винаги съм твърдяла, че с Тара пиете твърде много кафе. И двете.

— Не смятам, че проблемите на Тара и моите са породени от прекаляване с капучино — мрачно отвърнах.

— Искан да кажа, че сами си навличате стрес. Трябва да гледате по-отвисоко на нещата. Като мен. Няма нужда да се поддавате на слабоумната жилка, наследена от баща ви.

Мама бърбореше и сновеше из апартамента, оглеждайки всяко ъгълче старателно като застрахователен агент. Следях я неспокойно и едва се удържах да не грабна Люк от ръцете ѝ.

— Ела, трябваше да ми кажеш, че живееш тук — тя изглежда благодарно Джак. — Признателна съм ти, че помагаш на дъщеря ми, Джак. Между впрочем тя се отличава с живо въображение. Надявам се да не вярваш на всичко, което ти разказва. Като малка си съчиняваш такива истории ако искаш да опознаеш истинската Ела, трябва да се допитваш до мен. Защо не ни изведеш на вечеря да стопим ледовете? Например днес?

— Великолепна идея — ведро отбеляза Джак. — Ще я осъществим непременно. За жалост с Ела имаме други планове за тази нощ.

Мама ми подаде бебето.

— Вземи го, скъпа, роклята ми е съвсем нова. Може да повърне — тя се настани изискано на канапето и кръстоса дългите си, загорели крака. — Е, Джак, аз не обичам да възпрепятствам ничии планове. Но щом поддържах връзка с дъщеря ми, ще съм по-спокойна, ако опозная по-добре и теб, и семейството ти. Като начало ми се иска да се срещна с баща ти.

— Късно е — намесих се аз. — Той вече си има приятелка.

— Но, Ела, аз нямах предвид... — тя се засмя кръшно и погледна съчувствено и съзаклятнически Джак — „гледай с какво си имаме работа“ — и заговори с влудяващо меден гласец: — На дъщеря ми ѝ се зловиди колко ме харесват мъжете. Всичките ѝ приятели флиртуваха с мен.

— Запознавала съм те само с един — уточних. — И още ми държи влага.

Тя ме изгледа хладно и се засмя, разтегна широко устни.

— Независимо какво твърди Ела — предупреди тя Джак, — не го вземай на сериозно. Питай мен.

Намесеше ли се мама, реалността добиваше измеренията на криво огледало. Лудостта се оказваше резултат от свръхдоза кофеин, размер „М“ — затлъстяване, изискващо медицинска интервенция — и всеки мъж, с когото излизах, трябваше да се задоволи с второкласно копие на Канди Варнър. И всичко казано и извършено от мен се пренаписваше в нейна полза.

През следващите четиридесет и пет минути гледахме „Канди Варнър шоу“ без прекъсвания за реклама. Тя обясни на Джак колко би искала да се грижи за Люк, но е твърде заета и вече е изпълнила дълга си, работейки и жертвайки личния си живот в името на дъщерите си, които обаче са неблагоприятни и на всичкото отгоре я ревнуват. Сподели безкрайното си учудване от факта, че Ела дава житейски съвети на хората, при условие, че нищичко не разбира — човек трябвало да натрупа доста повече опит, за да знае кой кой е и какво е. Познанията на Ела за живота извирали единствено от наследената майчина мъдрост.

Мама продължи да се представя като неповторим образец, оригиналната марка, а мен — като несъвършено копие. Опита се отявлено да флиртува с Джак. Той се държеше учтиво и любезно. От време на време стрелваше с очи каменното ми изражение. Мама започна да изрежда имена, преструвайки се, че познава богатшите от обкръжението на Джак, аз онемях от унижение. Спрях да възразявам и да я поправам и насочих вниманието си към Люк — смених му пелената и го заиграх на бебешкото килимче. Ушите ми горяха, останалото — леденееше.

Регистрирах само как разговорът се насочва към неуместно лични теми. Мама съобщи на Джак, че се е записала за отстраняване на окосмяването в скъп хюстънски салон за красота.

— Казаха ми — разсмях се кокетно тя, — че имам най-страхотната прасковка в Тексас.

— Мамо! — възкликнах рязко.

Тя ме погледна, лукаво усмихната.

— Е, вярно е! Само цитирам другите...

— Канди — прекъсна я рязко Джак, — беше ми приятно, но с Ела трябва да се подготвим за вечерта. Радвам се, че се запознахме. Ще те изпратя до портiera, а той...

— Ще остана тук да гледам Люк — настоя мама.

— Благодаря — отвърна Джак, — но ще го вземем с нас.

— Не успях да се нарадвам на внука си! — запротестира мама и ми се намръщи.

Джак отиде до вратата и я отвори. Пристъпи в коридора.

— Ще изчакам тук да си вземеш дамската чанта, Канди — рече дружелюбно, но категорично.

Изправих се да приема прегръдката ѝ. Прииска ми се да се разплача като дете, усетила аромата на парфюма ѝ, топлината на тялото ѝ. Запитах се защо до края ще мечтая да ме обича, както никога не би могла, защо с Тара завинаги ще останем отритнати символи на проваления ѝ брак.

Бях разбрала, че има заместители на майчината фигура, че човек открива обич у другите, понякога на места, където дори не си е помислял да я подири. Но първата рана никога не зараства. Щях да я нося завинаги в душата си. Както и Тара. В това се състоеше изходът да приемеш фактите, да продължаваш по пътя си, съзнавайки, че болката е част от теб.

— Сбогом, мамо — пресекна гласът ми.

— Не му давай всичко, което поиска — тихо ме предупреди тя.

— На Люк ли? — объркано попитах.

— Не, на Джак. Така ще го задържиш по-дълго. И не се прави на голяма умница. Гримирай се. И махни тези очила. С тях приличаш на стара мома. Подарявал ли ти е нещо? Кажу ми, че предпочиташ скъпи камъни — по-добра инвестиция са.

Крехка усмивка пробяга по лицето ми. Отдръпнах се от нея.

— До скоро, мамо.

Тя си взе чантичката и пое към коридора. Джак надникна през вратата и се втренчи в мен.

— Няма да се бавя.

Когато се върна, вече бях пресушила чаша текила, надявайки се алкохолът да надвие обзелото ме вцепенение. Нищо подобно. Чувствах се като фризер, плачещ за размразяване.

Люк се въртеше в ръцете ми и издаваше нетърпеливи звуци.

Джак приближи и ме докосна по брадичката, за да вдигна глава. Срегнах изпитателния му поглед.

— Съжаляваш ли, че не ме послуша и не си тръгна? — начумерено го попитах.

— Не. Исках да видя с кого си отраснала.

— Е, вече знаеш защо с Тара се нуждаем от терапия.

— По дяволите! На мен ми трябва терапия след един час с нея.

— За да привлече внимание, е готова на всичко, независимо колко е нетактично — изгледах го остро, осенена от противна идея. — Опитала ли се да те съблазни в асансьора?

— Не — твърде равно отговори той.

— Напротив!

— Нищо особено.

— Божичко, ама че отвратително — прошепнах аз. — Изгарям от гняв.

Джак взе гърчещото се в ръцете ми бебе и Люк веднага се успокои.

— Не обикновен гняв — продължих. — Гняв, който те изтощава, вледенява цялото ти тяло и блокира всичките ти сетива. Не усещаш нищо. Дори биенето на сърцето си. Искам да се обадя на Тара и да й разкажа всичко. Смятам, че ще ме разбере.

— Позвъни й тогава.

— Не, тя ми натрапи мама. И на нея съм й ядосана.

Джак ме изгледа мълчаливо.

— Да вървим в моя апартамент.

— Защо?

— За да те позатопля.

Тутакси поклатих глава.

— Трябва да остана сама.

— Нищо подобно. Хайде!

— Дейн винаги ме оставяше сама, когато го помолех — бях в ужасно, мрачно настроение и опитите му да ме разведри само щяха да ме раздразнят. — Джак, не искам да ме прегръщат и да ме успокояват. Не искам да правя секс или да разговарям. Не искам да се почувствам по-добре. Няма смисъл...

— Вземи чантата с нещата на Люк.

Прегърнал бебето, той се запъти към вратата, отвори я и зачака търпеливо.

Качихме се в апартамента му и Джак ме заведе право в спалнята. Светна лампата и влезе в банята. Чух как водата заплиска.

— Не искам да се къпя — подвикнах му аз.

— Идвай тук и ме чакай.

— Но аз...

— Действай!

Въздъгнах.

— Ами бебето?

— Приспивам го. Върви!

Свалих си очилата и дрехите и се повлякох към приглушено осветената баня, из която се носеше аромат на евкалипт. Джак беше застлал каменната пейка с пухкава бяла хавлия. Седнах и поех дълбоко дъх. След минута — две се поотпуснах. Обгърнати от ароматна пара, порите ми се разтвориха, мускулите ми омекнаха, дробовете ми се изпълниха с влажна топлина. Текилата си каза думата и цялото ми тяло сякаш въздъгна. Усетих отново ритъма на сърцето си.

— О, така е по-добре — изрекох гласно и полегнах върху хавлията. Не се чуваше нищо, освен мекото свистене на парата. Почувствах как кожата ми възвръща цвета си. Лежах отпуснато сред топлата мъгла, изгубила представа за времето. Не знам след колко минути усетих стройното, кадифено бедро на Джак до моето.

— Как е Люк? — промърморих.

— Спи като къпан.

— Чудя се дали...

— Шшшт...

Дланите му се плъзнаха леко по влажния ми гръб. Започна от раменете — масажираше ме, отпускаше болката в напрегнатите ми мускули. Натискът се увеличи. Палците му кръжаха равномерно по мускулите и сухожилията ми и даряваха наслада. Простенах безпомощно.

— Толкова е... о, Джак не знаех, че можеш...

— Шшшт...

Той продължи надолу по гърба ми, поглади го леко от горе до долу, после по-силно, облекчавайки свитите на кълбо мускули. Отпуснах се изцяло в тези здрави, вещи ръце. Тялото ми натежа

приятно. Той продължи по хълбоците, бедрата, глезените, обърна ме и взе краката ми в скута си. Възкликнах от удоволствие, когато прокара палци по ходилата ми.

— Съжалявам, че се държах лошо — успях да промълвя.

— Имаше основание, скъпа.

— Майка ми е ужасна.

— Да — той разтърка всеки пръст поотделно. През филтъра на парата, гласът му звучеше още по-кадифено. — Между другото съветът ѝ не струва.

— Чу ли го? О, Божичко!

— Трябва да ми даваш всичко, което поискам — уведоми ме Джак. — Трябва да ме глезиш. И е твърде късно да се преструваш на глупава. И си разкошна без грим.

Усмяхнах му се със затворени очи.

— Ами очилата?

— Определено ме възбуждат.

— Всичко те възбужда — проточих аз.

— Не всичко — през смях отвърна той.

— Напротив! Като от реклама за виагра си. Трябва да се прегледаш.

— Лекарят не ме привлича особено — той се надигна, разтвори бедрата ми и ме помилва закачливо. — Масажирали ли са те някога така, Ела? — прошепна ми. — Не? Не мърдай ще ти хареса, обещавам...

Тялото ми се изви към нежните му пръсти. Приглушените ми стонове заотекваха в каменните стени.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня след появата на мама на Мейн Стрийт 1800 се чувствах неспокойна, уязвима, беззащитна. Но надявах нормална фасада. Детството ме беше научило да продължавам в обичайния ритъм, независимо какво се е случило, дори да е паднала атомна бомба. Но присъствието ѝ, фактът, че съм я видяла, наруши равновесието ми.

Сутринта Джак отиде да посети приятел, озовал се в болницата след ловен инцидент.

— Глиган — отвърна Джак, когато го попитах какъв дивеч е преследвал. — Много нещастни случаи стават при лов на глигани.

— Защо?

— Ловува се нощем, когато дивите прасета са активни. Тоест — група момчета се щурат из гората и стрелят в тъмното.

— Чудесно!

Джак ми обясни, че приятелят му прострелял глигана с дванадесет калиброва пушка, помислил го за умрял и влязъл в храсталака. Животното обаче го нападнало, преди да успее да извади револвера.

— Намушкал го близо до слабините — сгърчи лице Джак.

— Чудно защо глиганите стават толкова спрехави, когато стрелят по тях? — удивих се насмешливо аз.

Джак ме шляпна шеговито по дупето.

— Прояви малко съчувствие, жено! Не е смешно да ти разкъсат слабините.

— Съчувствам изцяло на дивите прасета. И се надявам, че не ходиш да ги ловиш. Не искам рискованите ти хобита да излагат на опасност сексуалния ми живот.

— Не ходя на лов за глигани — увери ме Джак. — Повалям нощни трофеи само в леглото.

Докато Джак го нямаше, поработих върху рубриката си.

„Скъпа госпожице Независимост,

Преди пет години се омъжих за човек, когото всъщност не обичах. Но навърших тридесет и сметнах, че ми е време. Всичките ми приятелки бяха омъжени и ми беше омръзнало да съм единствената мома. Мъжът, с когото сключих брак, е добър човек. Мил е, грижовен е и ме обича. Но ми липсва страстта и магията. Всеки път, щом го погледна, тази мисъл не ми дава мира. Чувствам се залостена в килер, а той е от другата страна и няма ключ да отвори вратата. Нямаме деца и ако се разведем, ще страдаме само ние двамата. Но нещо ме възпира. Може би се страхувам, че съм твърде възрастна за ново начало. Или пък от вината, която ще ме измъчва, понеже съм сигурна, че ме обича искрено и не заслужава това. Не знам как да постъпя. Знам само, че се омъжих и съжалявам.

Тревожно сърце“

„Скъпа Тревожно сърце,

Всички сме същества със сложни потребности и желания. Единственото сигурно нещо е, че всяка връзка ни променя и някоя сутрин ставаме от леглото, изправяме се пред огледалото и виждаме непознат. Получили сме желаното, но искаме нещо друго. Мислим, че знаем кои сме, но накрая оставаме изненадани.

При всички възможни варианти пред теб, Тревожно сърце, едно е несъмнено — не бива да отхвърляме с лека ръка любовта. Нещо в този мъж — отвъд случайността и съвпаденията — те е привлякло. Преди да се откажеш от брака с него дай му шанс. Бъди честна с него и сподели неосъществените желания, мечтите, които искаш да сбъднеш.

Покажи му коя си. Накарай го да ти помогне да отворите онази врата, за да се срещнете най-сетне след всичките тези години. Откъде знаеш, че е неспособен да откликне на емоционалните ти потребности? Сигурна ли

си, че и той не копнее за страст и магия? Би ли се осмелила да твърдиш, че знаеш всичко за него? Усилията ти ще бъдат възнаградени, дори да се провалят. Ще трябва да проявиш смелост и търпение. Опитай всичко възможно, бори се да останеш с мъжа, който те обича. Отложи размислите как би се чувствала с друг и се съсредоточи върху онова, което вече имаш, което би могла да имаш тук и сега. Надявам се да откриеш нови въпроси. Надявам се твоят съпруг да успее да им отговори.

Госпожица Независимост“

Взирах се в екрана и се питах дали съветът ми е правилен. Загложди ме притеснение за тази жена и съпруга ѝ. Обичайната ми позиция на безстрастен наблюдател очевидно беше разколебана.

— Мътните го взели — тихо възкликнах, чудейки се как изобщо съм решила, че мога да съветвам хората какво да правят с живота си.

Чух, че Люк се раздвижи в креватчето и се прозя. Станах, приближих и надзърнах. Люк ми се усмихна, щастлив, че е буден и ме вижда. Косата му стърчеше като птича перушина.

Взех го, прегърнах го и усетих как телцето му съвършено прилепва до моето. Нежният му дъх ме лъхна по врата. Непредвидена вълна от радост се надигна в гърдите ми.

В пет следобед Джак още не беше се обадил. Разтревожих се леко, понеже той винаги се прибираше навреме, ако не и по-рано. Бяхме решили да се кача в апартамента му и да сготвя старомодна неделна вечеря. Бях му дала списък с продукти.

Набрах номера му, той вдигна бързо и изненадващо рязко отсече:

— Да?

— Не ми се обади, Джак...

— Съжалявам. Изникна нещо.

Звучеше странно — едновременно грубовато, изнервено и измъчено. За пръв път разговаряше така с мен. Нещо не беше наред.

— Мога ли да помогна? — меко попитах.

— Не мисля.

— Искаш ли да отложим вечерята, или...

— Не!

— Добре. Кога да дойда?

— Дай ми няколко минути.

— Добре — поколебах се. — Включи фурната на двеста и двайсет...

— Дадено.

Затворих и се вгледах замислено в Люк.

— Какво ли става? Дали са семейни проблеми? Или делови? Защо трябва да чакаме тук? — Люк задъвка съсредоточено юмруче. — Да погледаме кукленото шоу — предложих му.

Настанихме се на канапето. Изтърпях няколко минути класическата музика и танцуващите кукли. Не ме свърташе. Тревожих се за Джак. Исках да съм при него, щом има неприятности.

— Не издържам! — казах на Люк. — Да отидем да видим какво става.

Преметнах чантата с памперси през рамо и понесох бебето към асансьора. Натиснах звънеца за апартамента на Джак.

Вратата се отвори мигновено. Джак ми препречи пътя. Тялото му излъчваше напрежение. Изглеждаше като човек, който до болка желае да е някъде другаде. За пръв път го виждах толкова объркан. Зад рамото му долових движение.

— Джак — прошепнах. — Наред ли е всичко?

Джак примигна, докосна устни с език, понечи да каже нещо, но се възпря.

— Имаш гости? — попитах, мъчейки се да надзърна вътре.

Джак кимна енергично. В очите му просветнаха отчаяни искрици. Аз го заобиколих и видях Ашли Еверсън — изящно олицетворение на скръбта. Очите ѝ бяха подчертани с тежка черна линия, по бузите ѝ се стичаха сълзи, дългите ѝ, тънки пръсти стискаха хартиена кърпичка. По излинелите ѝ, прави като слама коси очевидно се нуждаеха от гребен. Стъписа ме контрастът между жалното ѝ момичешко изражение и стилното ѝ облекло — къса черна пола, прилепнала черна блуза, която подчертаваше високите ѝ гърди, къс жакет и сандали с каишки с осемсантиметрови токчета. Ако някой я снимаше в този вид — включително с размазания грим — би се получила съвършена реклама за парфюм с чувствен подтекст.

Дори за секунда не се подвоумих дали Джак я е поканил, дали още я желае. Но се затрудних да преценя дали е по-добре да го оставя сам да се справи с положението, или му трябва подкрепление.

— Съжалявам — сбърчих чело. — Да дойда ли по-късно?

— Не.

Той ме дръпна в апартамента и грабна бебето от ръцете ми, сякаш взема заложник.

— Коя е тя? — попита Ашли с окръглени, немигачи очи върху лице, толкова съвършено, като че ли е изваяно от пластилин.

— Здравей — поздравих и пристъпих към нея. — Ашли, нали? Аз съм Ела Варнър. Бяхме на празненството по случай рождения ден на Чърчил, но не се запознахме.

Тя пренебрегна протегнатата ми ръка, огледа тениската и джинсите ми и попита Джак с нескрито удивление:

— С тази жена ли си тръгна след партито?

— Да — отговорих аз. — С Джак сме заедно.

Ашли се извърна демонстративно към Джак.

— Искам да поговоря с теб — каза му. — Да ти обясня нещо и...

Гласът ѝ замря стъписано, когато прочете отказ в очите му и съзря дълбоките бръчки около присвитите му устни. Лекият трепет, преминал през тялото ѝ, ми подсказа, че за пръв път вижда такова изражение по лицето му.

Непреклонността му я принуди да се обърне към мен:

— Ако не възразяваш, искам да остана насаме с Джак. Свързва ни общо минало. Искаме да обсъдим положението. Да помислим.

Зад гърба ѝ Джак поклати глава и безапелационно ми посочи канапето, безмълвно нареждайки ми да остана.

Сцената граничеше с фарс. Прехапах замислено устни. Ашли Еверсън явно бе прелитала безгрижно през живота, нехайно забравяйки нанесените от лекомислието ѝ рани. Сега получаваше възмездие и изглеждаше толкова съсипана, че у мен неволно се надигна състрадание. От друга страна, не смятах да я оставя да забърква Джак. Вече го беше измъчила веднъж. В никакъв случай не бих позволила да го стори отново.

Освен това... той беше мой.

— Няма да си тръгне, Ашли — каза Джак. — Ти ще си вървиш.

Предпазливо я попитах:

— За проблемите ти с Пийт ли става дума?

Очите ѝ се разшириха и разкриха белите кръгове около ирисите ѝ.

— Кой ти каза?

Изглежда обвинително Джак, но той наместваше съсредоточено памперса на Люк.

— Не знам много — обясних ѝ. — Само че със съпруга ти изживявате труден период. Той не се отнася грубо с теб, нали?

— Не — ледено отвърна тя. — Просто се отчуждихме.

— Съжалявам — искрено изрекох. — Посещавате ли психолог?

— Те помагат на лудите — презрително отсече тя.

Аз се подсмигнах.

— И на здравомислещите. Всъщност колкото по-нормален е разсъдъкът, толкова по-голяма е ползата. Ще прозрете източника на проблемите. Навярно ще се наложи да синхронизирате идеите си за брака. Или пък да поработите върху начина на общуване. Ако искаш да запазиш брака си, е добре да пообмислиш...

— Не искам — беше очевидно, че Ашли ме презира, че ме смята за недостойна конкуренция. — Не искам да поправам нищо. Не искам повече да съм съпруга на Пийт. Искам...

Ашли млъкна и изгледа Джак с безапелационен, властен копнеж.

Разбрах какво вижда — мъжа, който ще разсече Гордиевия възел на проблемите ѝ. Красив, успял, привлекателен. Ново начало. Смяташе, че ако се върне при Джак, той ще изтрие горчилката, натрупана с Пийт.

— Имаш деца — обадох се. — Не си ли заслужава заради тях да се опиташ да спасиш семейството, което си създаде?

— Женила ли си се? — попита тя.

— Не — признах.

— Значи не знаеш нищичко!

— Права си — спокойно се съгласих. — Знаем само, че Джак не е разрешение на трудностите ти. Връзката ви е минало. Джак е продължил напред. Позволявам си да заявя от негово име, че ти съчувства като на човек в беда, но нищо повече. Най-доброто, което можеш да направиш за Джак, за себе си и за всички е да се прибереш у дома при Пийт и да го попиташ как би могла да спасиш брака ви — млъкнах и погледнах към Джак. — Точно ли се изразявам?

Той кимна с разведрено лице. Ашли възкликна яростно. Изпепели с очи Джак.

— Веднъж ми каза, че винаги ще ме желаеш.

Джак се изправи, прегърнал внимателно бебето.

— Промених се, Ашли.

— Аз не съм! — отсече тя.

— Съжалявам — меко изрече Джак.

Тя се пресегна сляпо към дамската си чанта и пое към вратата. Последвах я, чудейки се дали е редно да я оставим да си тръгне в такова състояние.

— Ашли — докоснах тънката ѝ ръка. Тя се дръпна неприязнено. Разбрах, че е ядосана, но се владее. Лицето и челото ѝ изглеждаха изопнати, сякаш изкуствено пристегнати. Стрелна очи към застаналия зад гърба ми Джак.

— Ако ме отпратиш сега — предупреди го, — никога повече няма да ти се удаде шанс. Сигурен ли си какво искаш, Джак?

— Сигурен съм.

Той ѝ отвори вратата. Тя почервения от ярост.

— Мислиш ли, че можеш да го задържиш? — презрително ме попита. — Той ще те омая. Ще те поведе на рали и после ще те изхвърли на пътя — отмести поглед към Джак. — Никак не си се променил. Въобразяваш си, че като излизаш с жена като нея, всички ще те сметнат за помъдрял, но истината е, че си същото самодоволно, повърхностно копеле като преди — млъкна, за да се поеме дъх. — Несравнимо по-красива съм от нея!

Джак затвори вратата, а аз се облегнах върху нея. Все още притиснал Люк към гърдите си, Джак впи очи в мен. Изглеждаше объркан, сякаш е на непозната територия и се опитва да се ориентира.

— Благодаря.

Аз му се усмихнах колебливо.

— Няма за какво.

Той поклати изумено глава.

— Като ви видях двете...

— Миналото и настоящето?

Той кимна и въздъхна. Сви тревожно устни. Махна с ръка и каза:

— Поглеждаш Ашли и веднага разбираш що за мъж би я пожелал. Аз бях такъв и това дяволски ме смущава.

— Мъж, който иска да притежава трофей? — предположих. — Красива и забавна жена? Не бих го съдила тежко.

— Ти си стократно по-женствена от нея. И хилядократно по-красива.

Засмях се.

— Казваш го, защото те отървах от нея.

Той пристъпи към мен, положи длан върху тила ми и ме погали по врата със силните си, леко хладни пръсти. Люк остана между нас. Потреперих от удоволствие.

— Няма ли да се скараме? — предпазливо ме попита Джак.

— Защо да се караме?

— Защото всяка друга на твое място щеше да ме разпердушени, ако беше сварила Ашли в апартамента ми.

— Очевидно не беше я канил — усмихнах се криво аз. — И за протокола, Джак какъвто и да си бил навремето, сега не си нито самодоволен, нито повърхностен. Бих гарантирала за теб, ако се наложи.

Джак приведе глава. Долових горещия му дъх върху устните си. Целуна ме — силно, сладко и дълго.

— Не ме изоставяй, Ела. Никога. Нуждая се от теб.

Внезапно се почувствах неудобно в прегръдката му.

— Ще смачкаме Люк! — усмихнах се и се отдръпнах, въпреки че бебето кротуваше спокойно между нас.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Наслаждавах се на следващите две седмици с горчиво-сладката увереност, че това е само мимолетен период в живота ми. Джак и Люк се бяха превърнали в ос, около която се въртеше целият свят.

Знаех, че накрая ще изгубя и двамата. Но изтиквах тези мисли дълбоко в съзнанието си и се радвах на почти вълшебните летни дни. Щастието ми беше бурно, трепетно. Работех, грижех се за Люк, гледах да поддържам връзка с приятелите си и да прекарвам всяка свободна минута с Джак. Не бях подозирала, че съм способна толкова бързо да се сближа с някого. Четях като на книга мимиките и жестовете на Джак, научих любимите му думи, знаех как присвива устни, когато потъва в размисъл и как около ъгълчетата на очите му се образува мрежа от бръчици точно преди да се разсмее. Разбрах, че владее безотказно темперамента си, че е милослив към хората, които смята за по-уязвими и не понася дребнавостта и тесногръдието.

Джак имаше мнозина приятели, двама от които смяташе за най-близки. Най-дълбоко обаче се доверяваше на братята си. Особено на Джо. Изискваше от другите да спазват обещанията си. За него дадената дума беше въпрос на живот и смърт, най-категоричното мерило за човешкия характер.

С мен се държеше открито, грижовно, ласкаво — земен и чувствен мъж. Нежно ме придумваше и подтикваше да се впускам в преживявания, които на сутринта ме караха да се червя, срещайки погледа му. Но понякога сексът изобщо не беше игрив, дишахме и следвахме ритъм, който ме отвеждаше до ръба на нажежен до бяло екстаз, екстаз с неведома сила. И аз се отдръпвах, уплашена от последствията.

— Трябва ти твое бебе — заяви Стейси, когато ѝ се обадох един следобед. — Това ти нашепва биологичният ти часовник.

Опитах се да ѝ опиша как Люк — по невинния си, бебешки начин бе проникнал през всичките ми защитни брони. За пръв път в живота си усещах емоционална връзка с дете и тя бе по-могъща от очакваното.

Обясних на Стейси, че съм в сериозна опасност.

Исках да задържа Люк завинаги. Исках да наблюдавам всеки етап от израстването му. Но скоро истинската му майка щеше да си го вземе, а аз да остана в периферията.

Тара и Люк ми бяха нанесли съкрушителен удар.

— Ще ти е много мъчно, когато се разделите — продължи Стейси. — Трябва да се подготвиш.

— Знам. Но не разбирам как може да се подготви човек за това. Искам да кажа повтарям си, че съм била с него само три месеца. Не съм инвестирала цяла вечност. Но се привързах непоправимо.

— Ела, Ела така действат всички бебета.

Стиснах трескаво телефона.

— Как да постъпя?

— Започни да планираш. Върни се в Остин веднага щом Люк си тръгне и спри да си губиш времето с Джек Травис.

— Не е изгубено, щом ми доставя удоволствие.

— Но няма бъдеще. Признавам, че е неустоим. И аз навярно бих паднала в капана, ако бях свободна. Но, Ела, не си затваряй очите! Знаеш, че такива мъже не си падат по дългосрочни перспективи.

— Нито пък аз. Значи сме свършена двойка.

— Ела, върни се у дома! Тревожа се за теб. Смятам, че се самозалъгваш.

— За кое?

— За много неща.

Наум си помислих дали не е вярно точно обратното — че съм спряла да се самозалъгам за много неща, а животът е бил по-спокоен и по-простичък, когато съм била в плен на самозаблудата.

Обаждах се на Тара веднъж седмично. Понякога разговорите се проточваха дълго, осеяни с неизбежните психологически термини, които неволно усвояваш под влиянието на терапевта.

— Следващата седмица си идвам в Хюстън — съобщи ми най-сетне Тара. — В петък. Напускам клиниката. Доктор Джаслоу смята, че сме поставили добро начало, но трябва да продължа с консултациите, ако искам да напредна.

— Радвам се — успях да изрека, вледенена от главата до петите. — Радвам се, че си по-добре, Тара — помълчах, за да събера сили да попитам: — Веднага ли искаш да вземеш Люк? Защото съм на разположение, ако...

— Да, веднага.

„Нима?“, прииска ми се да възкликна. „Защото почти не се интересуваш от него и сякаш изобщо не ти е любопитно“. Но навярно не бях справедлива. Може би той означаваше твърде много за нея сигурно не се осмеляваше да обсъжда източника на толкова могъщ копнеж.

Застанах до кошарката, където Люк спеше. Докоснах едно от гърненцата с мед на въртележката. Пръстите ми трепереха.

— Да те посрещна ли на летището?

— Не, аз... ще ме вземат.

„Марк Готлър“, помислих си.

— Слушай, не искам да те дразня, но договорът за издръжка, който обсъждахме, е при мен. Надявам се поне да го прочетеш, когато дойдеш.

— Ще го погледна. Но няма да го подпиша. Безсмислено е.

Прехапах устни, за да възпра възраженията.

„Лека-полека“, рекох си.

С Джак поспорихме по въпроса за пристигането на Тара. Той настояваше да е с мен, аз предпочитах да бъда сама. Не исках да участва в нещо толкова болезнено и лично. Бях наясно колко ще ми е мъчно да се разделя с Люк и не желяех Джак да ме вижда в момент на такава слабост.

На всичкото отгоре в петък беше рожденият ден на Джо и двамата бяха планирали да отидат на риболов в Галвенстън.

— Не бива да подвеждаш Джо — казах на Джак.

— Мога да отложа пътуването.

— Но ти му обеща — настоях аз, напълно наясно какъв ефект ще оказат думите ми. — Не мога да повярвам, че смяташ да изоставиш брат си точно на рождения му ден.

— Ще ме разбере. Това е по-важно.

— Аз ще се справя — заявих. — И искам да поговоря насаме със сестра си. Тара няма да се отпусне, ако си тук.

— По дяволите, очаквахме я след две седмици! Защо си идва по-рано?

— Не знам. Не смятам, че е съобразявала графика си с твоя риболовен излет.

— Няма да отида.

Сновях раздразнено из апартамента му.

— Иди, Джак! По-силна ще се чувствам, ако съм сама. Искам да съм сама. Ще се сбогувам с Люк, ще изпия голяма чаша вино, ще се изкъпя и ще си легна рано. Ако ми потрябва компания, ще се кача при Хейвън. Ти ще се върнеш на другия ден и ще анализираме положението.

Джак ме изгледа съсредоточено. Видя твърде много.

— Ела, спри да кръстосваш насам-натам. Седни до мен.

След десет секунди се подчиних. Прегърна ме и притисна неподатливото ми тяло към себе си — първо раменете, после гърба, кръста, хълбоците.

— Престани да се преструваш, че всичко е наред — прошепна ми.

— Само на това съм се научила. Ако се преструваш достатъчно дълго, нещата в крайна сметка се подреждат.

Джак ме прегръщаше мълчаливо. Ръцете му се движеха бавно по мен, притискаха ме по-плътно, галеха, увещаваха, сякаш ваеха глина. Задишах дълбоко, отпусната в галювните му ръце. Кожата ми настръхна, когато ме придърпа към себе си и усетих колко е възбуден. Съблече ме, после се съблече и той. Бавно, внимателно. Понечих да кажа нещо, но той ме целуна — настойчиво и страстно. Дръпна ме на пода, разтвори бедрата ми, без да отлепя устни от моите. Аз се повдигах към него, към насладата на силното му тяло. Търкаляхме се полека, първо аз отгоре, после — той. Стисна ме за хълбоците и проникна в мен — надълбоко, още по-навътре, докато отвсякъде го обгърна жегата и влагата. Аз простенах от удоволствие под натиска на

настойчивата плът, разтваряща моята. Той се пресегна, взе възглавничката от канапето и я пхна под гърба ми. Облада ме буйно, невъздържано. Умолявах го да продължава, а той отлагаше удоволствието. Накрая остана дълго в мен, преплел пръсти в косите ми, притиснал устни към моите. Сякаш се опитваше да докаже нещо, да покаже нещо, което сърцето и разумът ми отказваха да приемат.

В петък сутринта Джак потегли още по тъмно. Седна до мен на леглото и придърпа нагоре отпуснатото ми тяло. Прегърна ме и аз се поразбудих. Подпря тила ми с длан. Дълбокият му баритон прозвуча кадифено в ухото ми:

— Постъпи, както трябва. Няма да ти преча. Но когато се върна, няма да ме отбягваш. Чуваш ли? Ще те заведа някъде на дълга, чудесна ваканция. И ще си говорим, а аз ще те прегръщам, докато се наплачеш и ти олекне. Ще го преодолеем заедно.

Целуна ме по бузата, приглади косите ми и ме пусна. Мълчах, не отворих очи. Джак прокара върховете на пръстите си по лицето и тялото ми, после дръпна завивките над раменете ми и пое. Оказвах се неспособна да го убедя, че иска повече, отколкото мога да му дам, че за хора, оцетени като мен, страхът и инстинктът за оцеляване винаги надделяват над близостта. Съумявах да обичам само в известни граници, освен Люк, но той се бе появил като по чудо в живота ми. И щях да го изгубя. Толкова пъти преговарях този урок. Всесилната, стаена дълбоко в мен истина, която не се нуждаеше от подкрепата на никаква логика. Всеки път, когато заобичвах, губех и чезнех от мъка. Чудех се колко от мен ще остане след днешния ден.

Облякох Люк в моряшко костюмче и мънички бели обувки и се опитах да си представя как ли ще ѝ се стори на Тара, колко различно е тримесечното бебе от новороденото. Люк вече можеше да улавя и да бута предмети. Усмиваше ми се и се усмиваше на огледалния си образ. Когато му говорех, гукаше и издаваше звуци в отговор, сякаш водим истински вълнуващ диалог. Отблъскваше се с крачета от твърда опора и отскачаше, сякаш се мъчи да застане прав.

На Люк му предстояха безброй открития. Скоро щеше да произнесе първата си дума, щеше да седне за пръв път, да направи

първата си крачка. Щях да пропусна всичко. Люк беше мой само в сърцето ми.

Усетих как в очите ми напират сълзи, които няма да намерят излаз. Механизмът на плача сякаш ми беше отказан. Чувството беше ужасно — да искаш да плачеш, но да не можеш. „Ще го виждаш“, строго си казах, „ще намериш начин да останеш част от живота му. Ще бъдеш страхотна леля, която винаги му подарява най-желаните подаръци“.

Но не беше същото.

— Люк — дрезгаво заобяснявах, закопчавайки лепенките на обувчиците му, — днес идва мама. Най-сетне се връща при теб.

Той ми се усмихна. Аз се приведох и го целунах леко по кадифените бузки, а миниатюрните му пръстчета се вкопчиха в косата ми. Нежно разтворих юмручето, вдигнах Люк и го занесох на канапето.

Сложих го в скута си и му зачетох любимата илюстрирана книжка — за горилата, която една нощ освободила всички животни в зоопарка от клетките им. По средата на приказката домофонът извънтя.

— Госпожице Варнър, имате посетител.

— Поканете я горе, моля. Чувствах се нервна и опустошена. Някъде дълбоко в душата ми тлееше гняв. Не силен — само искрици, заплашващи да се разгорят и да изпепелят и последните сламчици оптимизъм за бъдещето ми. Ако Тара не ме беше помолила да се грижа за бебето, нямаше да позная тази болка. Наложеше ли се още веднъж да я понеса, сетивата ми щяха окончателно да се изключат.

По вратата прозвучаха три тихи похлопвания. Прегърнах Люк и отидох да отворя. Пред мен стоеше Тара — по-красива отпреди, с поизострени черти, които само подсилваха хубостта ѝ. Беше стройна, облечена елегантно в бяла копринена блуза, тесни черни панталони и черни мокасини със сребристи катарамии. Латиненорусата ѝ коса падаше на свободни вълни, от ушите ѝ висяха едри халки. Върху китката ѝ блестеше златна гривна.

Тара влезе в апартамента и се огледа удивено. Не взе Люк, само обгърна с ръце и двама ни. Бях забравила колко по-висока е от мен. Спомних си как в гимназията тя ме изпревари на ръст, а аз се жалвах, че не е редно да се източва преди мен. А тя ме дразнеше, че се е

източила и за двете. Прегръдката ми навя хиляди спомени. Припомни ми колко я обичам.

Тя отстъпи назад и погледна Люк.

— Той е прекрасен, Ела! — удивено изрече. — И толкова пораснал!

— Така ли ти се струва? — обърнах Люк с лице към нея. — Виж прелестната си майка, Люк! Ето, вземи го!

Внимателно ѝ предадох бебето. Тя го пое, но върху рамото си аз още усещах нежната следа от малкото телце. Тара ме погледна с овлажнели очи, по скулите ѝ се разля руменина.

— Благодаря ти, Ела — прошепна тя.

С изненада установих, че очите ми са сухи. Сякаш между мен и случващото се се беше издигнала невидима стена. И слава богу.

— Да поседнем.

Тара ме последва.

— Живееш на Мейн Стрийт 1800, приятелка си на Джак Травис... определено си си стъпила на краката, Ела!

— Не съм с него заради парите му — възразих.

Тара се засмя.

— Вярвам ти, щом го твърдиш. Но той ти даде апартамента, нали?

— Срещу наем. Но сега, след като ти си дойде и вече няма да се грижа Люк, ще се преместя другаде. Още не знам къде.

— Защо не останеш тук?

Поклатих глава.

— Не е редно. Но ще измисля нещо. По-важният въпрос е къде ще живееш ти. Какво ще правите с Люк?

Чертите на Тара се поизопнаха.

— Имам хубава къща недалеч оттук.

— Марк ли ти помогна?

— Нещо такова.

Поговорихме още малко. Мъчех се да си изясня плановете на Тара, как смята да се издържа. Тя ми отговаряше с влудяваща уклончивост.

Усетил напрежението помежду ни, или смутен от непознатите ръце, Люк започна да се върти и да хленчи.

— Какво иска? — попита Тара. — Ето, вземи го.

Аз поех бебето и го прегърнах. Люк въздъхна и се отпусна.

— Тара — предпазливо подхванах, — съжалявам, ако смяташ, че съм постъпила нетактично с договора, но го направих в името на сигурността ти. За да имате с Люк някаква гаранция.

Тя ме погледна невъзмутимо.

— По-сигурна не бих могла да се чувствам. Марк обеща да се грижи за нас и аз му вярвам.

— Защо? — не се съдържах аз. — Защо толкова охотно приемаш дадената дума на човек, който мами съпругата си?

— Не разбираш, Ела. Не го познаваш.

— Разговарях с него. Останах с впечатление, че е безочлив, манипулативен задник.

Тара се ядоса.

— Ти си голяма умница, нали, Ела? Знаеш всичко. Винаги. Е, какво ще кажеш за това? Марк Готлър не е баща на Люк. Той прикриваше истинския му баща.

— Кой е той, Тара? — попитах със сдържан гняв, покрила с длан главичката на бебето.

— Ноа.

Замълчах, втренчена в нея. Разбрах, че не ме лъже.

— Ноа Кардиф? — дрезгаво попитах.

Тара кимна.

— Той ме обича. Обожават го хиляди, би могъл да има всекиго, но той иска мен. Смяташ, че е невъзможно такъв мъж да се влюби в мен?

— Не, аз... — Люк задрямваше. Погалих го по гръбчето.

Люк... Любимият му апостол Лука.

— Ами жена му? — прочистих гърло, преди да продължа: — Тя знае ли за теб? За бебето?

— Не още. Ноа ще ѝ каже, когато дойде моментът...

— И кога ще дойде? — прошепнах.

— Не след дълго. Когато децата му поотраснат. Сега е много ангажиран. С хиляди отговорности. Но ще разреши проблема. Искане да е с мен.

— Смяташ ли, че ще се разведе, рискувайки да опетни обществения си имидж? И колко често ще вижда Люк?

— Люк ще е твърде малък още много време. Едва като порасне ще има нужда от баща. Дотогава с Ноа ще сме женени — тя сбърчи чело, забелязала изражението ми. — Не ме гледай така! Той ме обича, Ела! Обеща да се грижи за мен. И аз, и бебето сме в сигурни ръце.

— Навярно се чувстваш в безопасност, но не си. Не разполагаш с никаква гаранция. Всеки момент може да те изостави...

— Да не би сделката ти с Джак Травис да е по-добра? — попита тя. — Какви са твоите гаранции, Ела? Откъде знаеш, че няма да те напусне? Аз поне имам бебето на Ноа.

— Аз не завися от Джак — тихо отвърнах.

— Да, ти не зависиш от никого. Не се доверяваш никому и не вярваш в нищо. Е, аз съм различна. Не искам да съм сама искам мъж до себе си и не виждам нищо лошо в това. А Ноа е най-прекрасният мъж, когото съм срещала. Добър и умен. Моли се непрекъснато. И се обзалагам, че има повече пари от Джак Травис. И познава всички, Ела. Политици, бизнесмени всички... Забележителен е!

— Не би ли се съгласил да оформи обещанията си писмено? — попитах.

— Връзката ни не е такава. Договорът ще я обезличи, ще я принизи. Ноа ще се обиди, ако реши, че не му вярвам. С Марк знаят, че ти настояваш да го сключим, не аз — прочела изражението ми, тя се опита да овладее разтрепераните си устни. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не можеш ли просто да споделиш щастието ми, Ела?

Бавно поклатих глава.

— Не по този начин.

Тя попи с пръст влагата под очите си.

— Опитваш се да контролираш хората също като мама. Хрумвало ли ти е някога? — тя се изправи и протегна ръце към Люк. — Дай ми бебето. Трябва да вървя. Чака ме кола с шофьор.

Подадох ѝ заспалия Люк, събрах нещата му в чантата. Пъхнах и илюстрираната книжка.

— Да ти помогна ли да слезеш с количката?

— Няма да я взимам. Имам чисто нова детска стая, пълна с всичко необходимо.

— Не си тръгвай ядосана — бездиханно отроних с гърди, свити от студена, суха болка.

— Не съм ядосана. Просто... — тя се поколеба. — С мама ми действате токсично, Ела. Знам, че не си виновна. Но щом ви видя, си спомням ада на детството. Трябва да запълня живота си с положителни чувства. Отсега нататък ще бъдем само аз, Люк и Ноа.

— Почакай. Моля те — потресено промълвих. Приведох се над количката и долепих устни до главичката на бебето. — Сбогом, Люк...

Отстъпих и проследих с поглед как сестра ми отнася Люк. Застанаха пред асансьора, вратите се отвориха и затвориха и двамата изчезнаха.

Олюлявайки се като старица, аз се прибрах в апартамента. Не знаех какво да правя. Механично отидох в кухнята и си сварих чай с пълното съзнание, че няма да го изпия.

— Това беше — изрекох гласно. — Край.

Люк щеше да се събуди, а аз нямаше да съм там. Щеше да се чуди защо съм го изоставила. Гласът ми щеше да избледнее в паметта му.

Моето момче. Моето бебе.

Опарих се с горещата вода, но не усетих болка.

Замислих се колко трудно понасям разделите. Исках Джак да е тук... той знаеше как да разтопи обгърналите ме пластове лед. Но същевременно мисълта да го видя ме изпълваше с ужас.

Облякох си пижамата и цял следобед гледах телевизия, без да виждам и да чувам нищо. Телефонът звънна. Преди да погледна екрана, знаех, че е Джак. Не можех да говоря с него. Не исках да разговарям с никого в момента. Изключих звука на телефонния секретар.

Почувствах необходимост да се движа в някаква нормална рутина и си направих супа с кубче пилешки бульон. Изядох я бавно и си сипах чаша вино. Телефонът пак иззвъня. Още веднъж и още веднъж. Всеки път оставях телефонният секретар да се погрижи, докато съобщенията набъбнаха до половин дузина.

Точно се канех да си легна, когато на вратата се почука. Беше Хейвън. В тъмнокафявите ѝ очи — досущ като на брат ѝ — светеше загриженост. Не понечи да влезе, само пхна ръце в джобовете на джинсите си и ме загледа с безкрайно търпение.

— Здравсти — меко поздрави. — Тръгна ли си бебето?

— Да. Тръгна си — опитах се да отговоря невъзмутимо. Но думите засядаха в гърлото ми.

— Джак се опитва да се свърже с теб.

Сянка от извинителна усмивка пробяга по устните ми.

— Знам. Но не ми е до разговори. И не искам да му развалям риболовния излет с мрачното си настроение.

— Няма да му развалиш риболовния излет. Иска само да се увери, че си добре. Обади ми се преди няколко минути и ме помоли да сляза да проверя как си.

— Съжалявам. Не биваше да си правиш труда — опитах се да се усмихна. — Не се каня да скачам от прозореца. Просто се чувствам ужасно изморена.

— Да, знам — Хейвън се поколеба. — Искаш ли да поостана? Да погледаме телевизия да речем?

Поклатих глава.

— Трябва да поспя. Аз... не, благодаря.

— Добре — гледаше ме топло и изпитателно. Потреперих като нощно създание, отбягващо светлината. — Ела, никога не съм имала бебе и не знам какво точно изпитваш... но знам какво е загуба. И скръб. И умея да изслушвам. Да поговорим утре, става ли?

— Няма какво да обсъждаме — не възнамерявах да говоря за Люк. Бях затворила тази страница от живота си.

Тя се протегна и ме докосна нежно по рамото.

— Джак се прибира около пет следобед — каза. — Дори по-рано.

— Навярно няма да съм тук — чух се да изричам хладно. — Връщам се в Остин.

Тя ме изгледа напрегнато.

— На гости?

— Не знам. Може би завинаги. Струва ми се, че искам да върна лентата назад.

В Остин бях в безопасност. С Дейн. Не чувствах много, не давах много, не изисквах много. Не ме обвързваха обещания.

— Смяташ ли, че е възможно? — меко попита Хейвън.

— Не знам — отвърнах. — Ще пробвам. Тук всичко ме измъчва, Хейвън.

— Почакай, преди да решиш — настоя Хейвън. — Поразмисли. Дай си време и ще разбереш как трябва да постъпиш.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На сутринта се събудих и отидох в дневната. Изпод крака ми се понесе възмутен писък. Наведох се и вдигнах плюшеното зайче на Люк. Стиснала играчката, седнах на канапето и се разплаках. Но това не беше пречистващият, несдържан плач, от който се нуждаех. Само горещи, бавни, мъчителни сълзи. Влязох в банята и дълго стоях под горещата вода. Осъзнах, че независимо колко далеч от мен е Тара, независимо какво правят с Люк, аз ще ги обичам. Никой не можеше да ми отнеме това. С Тара бяхме принудени да оцеляваме и откликвахме на пустошта на детството си по противоположен начин. Тя се страхуваше да бъде сама, аз се плашех, когато не съм сама. Възможно бе времето да опровергае и двете и тайната на щастията завинаги да ни убегне. Знаех само, че изолацията е единственото ми спасение. Облякох се и си вързах косата на опашка. Започнах да сгъвам дрехите си на спретнати купчини върху леглото. Телефонът мълчеше. Предположих, че Джак се е отказал да ми звъни. Почувствах се объркана и неспокойна. Не желяех да разговарям за Люк и да обсъждам чувствата си, но исках да знам как е Джак. По местните новини прогнозираха, че в залива се задава буря. Завръщането на братята Травис нямаше да е лесно. Освен ако не бяха изпреварили буреносния фронт. След още половин час предупредиха, че тропическият ураган напредва с четиридесет и пет мили в час. Притеснено набрах номера на Джак, но ми отговори гласовата поща. Оставих съобщение:

„Здравей,

Съжалявам, че снощи не вдигах телефона. Бях изморена и... е, както и да е... чух прогнозата за времето и искам да се уверя, че си добре. Моля те, обади ми се“

Той обаче не ми звънна. Дали беше ядосан от мълчанието ми вчера? Или пък с Джо бързаха да акостират на сигурно място в пристанището.

В ранния следобед телефонът звънна, аз вдигнах бързо слушалката и казах, преди да погледна екрана:

— Джак?

— Хейвън е. Питах се дали Джак е оставил при теб копие от маршрута на лодката?

— Не. Дори не знам за какво говориш. Как изглежда?

— Нищо особено. Няколко листа хартия. Описание на лодката, дестинацията, ориентири по маршрута и в колко часа се предвижда завръщане на пристана.

— Защо не се обадиш на Джак да го питаш?

— С Джо не си вдигат телефоните.

— Забелязах. Опитах се да се свържа с Джак по-рано заради прогнозата за времето, но той не вдигна. Помислих си, че е зает — поколебах се. — Тревожна ли е ситуацията?

— Не... просто... Само исках да сверя графика им.

— Ще се кача в апартамента му да го потърся.

— Няма нужда. Вече го направих. Харди ще попита началника на пристанището. Сигурно са оставили информацията при него.

— Добре. Обади се да ми кажеш.

— Непременно.

Хейвън затвори и аз сбърчих чело, взряна в телефона. Потърках вдървения си врат. Отново набрах Джак и гласовата поща се включи веднага. „Просто проверявам пак“, напрегнато рекох, „обади се да ми кажеш как си“.

Няколко минути следих прогнозата за времето, после си взех дамската чанта и излязох. Почувствах се странно без всички принадлежности, които обикновено мъкнех заради Люк. Качих се в апартамента на Хейвън и Харди.

— Вече се притеснявам — казах. — Успя ли някой да се свърже с Джак или с Джо?

Хейвън поклати глава.

— Харди разговаря с началника на пристанището. Търсят корабния план. А аз се обадох на Гейдж. Според него вече трябвало да

са се върнали. Но хората от пристанището ни съобщиха, че докът е празен.

— Може би са решили да удължат риболова?

— Времето е лошо. Освен това знам със сигурност, че Джак искаше да се прибере по-рано. За да не те оставя дълго сама след вчерашните преживелици.

— Надявам се да е добре, за да го убия лично като се върне — отвърнах, а Хейвън успя да се усмихне.

— Нареди се на опашката!

Харди затвори слушалката и взе дистанционното на телевизора, за да усилва звука и да чуе поредната метеорологична прогноза.

— Здравсти, Ела! — поздрави разсеяно, втренчен в екрана.

Спокойният иначе Харди сега изглеждаше разтревожен, с напрегнато и сурово лице. Приседна на ръба на канапето, готов да скочи всеки миг.

— Какво каза началникът на пристанището? — попита Хейвън.

— Опитват се да се свържат с тях по радиостанцията — равно и без паника отвърна Харди. — Не са получавали сигнал по канала за бедствие, няма и призив „SOS“.

— Добре ли е това? — Харди ме погледна с лека усмивка, но между веждите му се очертаваха бръчици.

— Щом няма новини, значи новините са добри.

Нищо не знаех за лодките. Дори не знаех какво да питам. Но отчаяно се мъчех да намеря обяснение къде са се дянали Джак и Джо.

— Възможно ли е да изключи двигателят на лодката? И същевременно телефоните им да са извън обхват?

Харди кимна.

— Всичко може да се прецака.

— Джак и Джо са опитни — намеси се Хейвън. — Спазват процедурите за сигурност и не поемат излишни рискове. Убедена съм, че са добре.

Звучеше сякаш се мъчи да вдъхне увереност и на себе си, и на мен.

— Ами ако не успеят да изпреварят урагана? — с мъка отроних.

— Не е толкова страшен — отвърна Хейвън. — И да ги настигне, ще се справят — тя се пресегна към телефона си. — Ще се обадя на Гейдж да го питам дали някой е уведомил татко.

През следващия половин час Харди и Хейвън не се отлепаха от телефоните си и събираха информация. Либърти беше отишла в Ривър Оукс при Чърчил, а Гейдж се беше отправил към управлението на Бреговата спасителна служба в Галена парк. Няколко патрулни лодки отплавали от Фрийпорт да търсят изчезналата яхта.

Известно време знаехме само това. Още половин час се взирахме в канала с прогнозата. Хейвън направи сандвичи, които никой не докосна. Усещане за нереалност витаеше из въздуха, напрежението растеше с всеки изминал миг.

— Ще ми се да бях пушач — изсмя се Хейвън, крачейки нервно из апартамента. — В такъв момент една цигара би ми дошла съвсем на място.

— Нищо подобно, скъпа — промърмори Харди и се протегна да я улови за кръста. — Вече имаш достатъчно лоши навици.

Той я привлече към скута си и Хейвън се сгуши в него.

— И ти си сред тях — приглушено рече. — Ти си най-лошият ми навик.

— Правилно! — той прокара пръсти през тъмните ѝ къдрици и я целуна по главата. — И няма начин да ме преодолееш.

Телефонът иззвъня. С Хейвън подскочихме. Прегърнал жена си с една ръка, Харди вдигна слушалката.

— Кейтс е. Как е положението, Гейдж? Откриха ли ги?

После застина и замълча. Всички косъмчета по тялото ми настръхнаха. Слуша няколко секунди. Сърцето ми биеше тежко, зави ми се свят.

— Разбрах — тихо каза Харди. — Трябват ли им още хеликоптери? Мога... да знам... Но е все едно да търсиш игла в копа сено. Ясно. Добре. Ще чакаме.

Остави слушалката.

— Какво става? — попита Хейвън, впила нежни ръце в раменете му.

За миг Харди отклони поглед. Сключи челюсти толкова силно, че забелязах как се издуват мускулчетата по бузите му.

— Открили са отломки — насили се най-сетне да изрече. — Лодката е потънала.

Причерня ми. Взирах се в него, питайки се дали слухът не ме е подвел.

— Значи ще проведат спасителна операция? — попита Хейвън с побледняло лице.

Той кимна.

— Бреговата охрана е изпратила няколко хеликоптера.

— Отломки — повторих замаяно, преглъщайки на дигащата се в гърлото ми жлъч. — Като при експлозия?

Харди кимна.

— От една петролна платформа са докладвали за пушек в далечината.

И тримата осмисляхме с мъка вестта. Закрила уста с ръка, усещах диханието си срещу пръстите и се питах къде ли е Джак сега, дали е ранен, дали не се дави.

„Не, отпъди тези мисли!“ Ала за миг ми се стори, че аз самата се давя. Сякаш наистина студена черна вода ме погълна цялата и ме повлече надолу, все по-надолу, където не можех да дишам, да виждам, да чувам.

— Харди — казах, изненадана от разумния си тон на фона на хаоса, който цареше в душата ми, — какво може да е взривило яхтата им?

— Теч на газ, прегрял двигател — извънредно спокойно заизрежда Харди, — повреда на акумулатора, сгъстен въздух около резервоара с гориво. Когато работех на нефтената платформа, веднъж видях рибарски кораб да избухва при сблъсък с тръбопровод — сведе очи към лицето на Хейвън. Цялата почервеняла, тя хапеше устни, за да не заплаче. — Не са открили тела — прошепна Харди и я прегърна по-силно. — Да не предполагаме най-лошото. Навярно са във водата и очакват спасителния екип.

— Ами вълнението? — прошепна Хейвън в ризата му.

— Доста е бурно — призна Харди. — Гейдж каза, че капитанът, който координира спасителната операция, използва компютърен модел, за да прецени накъде ги е отнесло течението.

— Какъв е шансът и двамата да са добре? — заекнах аз. — Ако са оцелели след взрива, дали и двамата са носили спасителни жилетки?

Студена тишина посрещна въпроса ми.

— Не е много вероятно — отговори най-сетне Харди. — Но е възможно.

Приседнах тежко върху близкия стол. Мозъкът ми пламтеше.

„Обмисли го“, ми беше казал Хейвън, когато споделих, че смятам да се върна в Остин, „трябва ти време, за да решиш как да постъпиш“.

Ала сега не разполагах с време. Може би миговете бяха изтекли безвъзвратно. Мечтаех само за още пет минути... бих разменила години от живота си за възможността да кажа на Джек колко много означава за мен. Колко много го желая. Колко го обичам.

Представих си ослепителната му усмивка, очите му с цвят на кадифена нощ, красиво изваяните черти, докато спи. Непоносима болка ме преряза при мисълта, че никога вече няма да го видя, че няма да усетя сладките му устни върху моите.

Колко часове бях стояла мълчаливо до него, а сърцето ми не позволяваше да изрека напирещите думи. Бях пропуснала всички шансове за искреност.

Обичах го, а той навярно никога нямаше да узнае. Най-сетне разбих, че е трябвало да се страхувам не от загубата, а от неспособността да обичам. Сега плащах цената на сигурността с разкаяние. И щях да живея с него през целия си живот.

— Не издържам да чакам тук! — избухна Хейвън. — Къде да отидем? В управлението на бреговата охрана?

— Ще те заведа, ако искаш. Но там само ще им се пречкаме. Гейдж ще ни уведоми веднага щом узнаят нещо — след кратко мълчание предложи: — Искаш ли да отидем при баща ти и Либърти?

Хейвън кимна решително.

— Ако ще полудявам, по-добре да е край тях.

Потеглихме към Ривър Оукс в сребристия седан на Харди. Телефонът му иззвъня. Той се протегна към жабката, но Хейвън го изпревари.

— Нека вдигна аз, скъпи, ти шофираш.

Допря телефона до ухото си.

— Здравсти, Гейдж. Какво става? Открихте ли нещо? — заслуша се няколко секунди, очите ѝ се окръглиха. — О, Божичко! Не мога да повярвам! Кой от двамата? Не знаят? Мамка му! Не може ли някой... да, пристигаме — обърна се към Харди. — Гарнър Хоспитъл — промълви. — Открили са ги и са ги откарали там. Единият е добре, но

другият... — гласът ѝ замря. Очите ѝ се насълзиха. — Другият е в критично състояние.

— Кой? — възкликнах, докато Харди маневрираше рисковано по натовареното шосе, сподирян от възмутени клаксони.

— Гейдж не знае. Само това разбрал. Ще се обади на Либърти да доведе татко в болницата.

Гарнър Хоспитъл, разположена в Тексаския медицински център, беше кръстена на Джон Нане Гарнър — родения в Тексас вицепрезидент през двата мандата на Франклин Рузвелт. Болницата разполагаше с шестстотин легла, модерна хеликоптерна база, площадка за приземяване и най-доброто травматологично отделение в Хюстън.

— Къде ще паркираме? — попита Харди, когато навлязохме в огромния болничен комплекс.

— Пред главния вход — отвърна Хейвън и си разкопча колана.

— Почакай, скъпа. Още не сме спрели — хвърли поглед назад и забеляза, че и моят колан е разкопчан. — Ще изчакате ли да ударя спирачка, преди да изскочите?

Запътихме се към входа на болницата. С Хейвън подтичвахме, за да следваме широките крачки на Харди. Съобщихме имената си на рецепцията и ни насочиха към травматологията на втория етаж. Уведомиха ни само, че хеликоптерът е кацнал благополучно и двамата пациенти са предадени на персонала в реанимацията на отделението. Влязохме в бежова чакалня с аквариум и маса, отрупана с разхвърляни списания. Цареше неестествена тишина, прекъсвана само от монотонните новини по телевизора. Взрях се невиждащо в екрана. Думите не оформяха смисъл. Нищо извън болницата нямаше смисъл. Хейвън не се свърташе на едно място. Сновеше из чакалнята като тигрица в клетка, докато Харди не я приласка да седне до него. Разтърка раменете ѝ, шепнейки ѝ нежно. Най-сетне Хейвън се поотпусна, пое дълбоко дъх и скришом изтри очите си в ръкава.

Гейдж, Либърти и Чърчил пристигнаха почти едновременно. И тримата изглеждаха пребледнели и разтревожени. Почувствах се като натрапник сред семейството и се приближих към Чърчил, след като Хейвън го прегърна.

— Господин Травис — колебливо казах, — не възразявате, надявам се, че съм тук.

Изправен пред възможността да изгуби единия или и двамата си синове, Травис ми се стори остарял и по-крехък отпреди.

Изненада ме, протягайки ръце за прегръдка.

— Разбира се, че трябва да си тук, Ела — дрезгаво отвърна. — Джак ще иска да те види.

Миришеше на кожа и крем за бръснене. И едва доловимо на пури успокояващ бащински аромат. Потупа ме по гърба и отпусна ръце.

Харди и Гейдж поговориха тихо, обсъждайки какво може да се е случило, как се е повредила лодката, какви са възможните варианти и на какво можем да се надяваме. Не споменаха само сценария, който измъчваше всички ни — че единият или двамата братя навярно са фатално пострадали.

С Хейвън тръгнахме по коридора да се раздвижим и да ѝ вземем кафе от машината.

— Знаеш ли, Ела — колебливо подхвана тя, когато се запътихме обратно към чакалнята. — Дори да оцелеят и двамата, може би ни чакат трудни времена. Ами ако се наложи ампутация, или са с мозъчни увреждания? Или... Божичко, дори не мога да си представя... Никой няма да те обвини, ако не издържиш.

— Вече го обмислих — решително отвърнах. — Искам Джак, независимо в какво състояние е. Каквото и да му се случи, ще се грижа за него. Ще остана с него. Моля се само да е жив.

Не исках да я разстройвам, но Хейвън изненадващо изхлипа.

— Хейвън — додадох разкаяно, — съжалявам, аз...

— Не — тя се съвзе и стисна силно ръката ми. — Просто се радвам, че Джак е намерил жена, готова да остане с него на всяка цена. Много го желаеха по различни причини — спря да си издуха носа в хартиената кърпичка, — но никоя не го обичаше заради него самия. И той го разбираше и копнееше за повече.

— Ако аз... — подхванах, но през отворената врата Хейвън долови раздвижване в чакалнята.

Вътре влезе лекар.

— О, Боже — промълви Хейвън и едва не си изпусна кафето, спускайки се към чакалнята.

Стомахът ми се сви. Стоях като парализирана, стиснала дръжката на вратата наблюдавах как семейство Травис се скупчва около лекаря. Взирах се в лицето му, в техните лица, опитвайки се да разгадая реакциите им. Ако някой от братята беше починал, лекарят вероятно щеше да го съобщи веднага. Но той говореше тихо и изразенията им излъчваха само тревога.

— Ела...

Прозвуча толкова недоловимо, че бучащите ми уши едва регистрираха звука.

Обърнах се на другата страна. Към мен пристъпваше висок мъж в размъкнати протъркани панталони и развлечена тениска. Ръката му беше превързана със сребрист бинт. Познавах очертанията на тези рамене, познавах тази походка.

Джак.

Очите ми се насълзиха, сърцето ми се впусна в болезнен галоп. Разтреперих се от надигналия се в гърдите ми вулкан от чувства.

— Ти? — промълвих.

— Да. Да. За Бога, Ела...

Тресях се като лист, едвам си поемах дъх. Стиснах в шепи лактите си и се разплаках. Не можех да помръдна. Ужасявах се, че халюцинирам, че въображението ми рисува наяве най-желания образ, че ако протегна ръка, ще докосна само празно пространство.

Но Джак стоеше пред мен — от плът и кръв — и ме прегръщаше със силните си ръце. Докосването ми вдъхна живец. Притиснах се отчаяно към него. Той ми шепнеше, а аз хлипах, заровила глава в гърдите му.

— Ела, скъпа всичко е наред. Не плачи. Не...

Облекчението, че усещам тялото му, близостта му, сякаш отприщи ураган. Не беше късно! Заля ме вълна от възторг. Джак беше жив и непокътнат, а аз никога повече нямаше да отлагам. Пъхнах длан под блузата му и докоснах топлия гръб. Пръстите ми напипаха ръба на друг бинт. Той не отпусна ръце, усетил колко се нуждая от успокоителната им сила, докато телата ни разговарят безмълвно.

„Не ме пускай“. „Тук съм“. Все още треперех. Зъбите ми тракаха.

— Уплаших се, че няма да се върнеш — едвам отроних.

Устните на Джак — обикновено толкова меки сега досегнаха изпръхнали и сухи лицето ми, усетих наболата по скулите му брада.

— Винаги ще се връщам при теб — дрезгаво отвърна той.

Сгуших лице във врата му и вдъхнах дълбоко. Познатият аромат на тялото му се губеше на фона на острия мирис на антисептични препарати и на солена вода.

— Къде си наранен?

Опипах гърба му да проверя до къде се простира превръзката. Пръстите му се плъзнаха в меките ми, гладки коси.

— Само съм пожулен и поопърлен. Нищо страшно — усетих как се усмихва. — Всичките ни любими части са непокътнати.

Замълчахме. Осъзнах, че и той трепери.

— Обичам те, Джак — сълзите ми отново потекоха — от щастие, че успях да му го кажа. — Мислех си, че е твърде късно. Че никога няма да разбереш, защото бях страхливка и толкова...

— Знаех — развълнувано отвърна Джак. Отдръпна се и ме погледна със светнали очи.

— Нима? — отроних.

Той кимна.

— Знаех, че не може да те обичам толкова, ако и ти не споделяш чувствата ми.

Целуна ме силно. Устните ни се сляха твърде трескаво и плътно, за да усетим наслада.

Улових Джак за брадичката и го огледах. Беше ожулен и обгорял от слънцето. Колко ли беше обезводнен? Насочих треперещ показалец към чакалнята.

— Близките ти са там. Защо не си при тях? — плъзнах удивен поглед към босите му крака. — Те... нима ти позволяват да се разхождаш така?

Джак поклати глава.

— Паркираха ме в стаята в ъгъла да почакам да ми направят още изследвания. Попитах дали са ти съобщили, че съм добре, но никой не знаеше. И тръгнах да те намеря.

— Тръгнал си ей така?

— Трябваше да те откроя — тихо, но твърдо заяви той.

Побутнах го трескаво.

— Връщай се обратно... ами ако имаш вътрешни кръвоизливи?

Джак не помръдна.

— Добре съм. Кръвният тест вече е готов. Няма проблеми. Остава само рентгенът, за да са напълно сигурни?

— Ами Джо?

Сянка премина по лицето на Джак. Заприлича на уплашено дете.

— Не ми казват. Не беше добре, Ела! Едва дишаше. Беше на руля, когато експлодира двигателят. Може да е пострадал адски...

— Болницата е сред най-добрите в света. Разполага с опитни специалисти и модерно оборудване — успокоих го, положила длан върху бузата му. — Ще го вдигнат на крака. Ще направят каквото трябва. Но лошо ли е обгорял?

Той поклати глава.

— Аз самият се поопърлих, понеже се наложи да си проправям път през горящите отломки.

— О, Джак... — исках да ми разкаже всичко, което е преживял, всяка подробност. Исих да го успокоя по всички възможни начини. Но се налагаше да почакам. — Лекарят разговаряше със семейството ти в чакалнята. Да видим какво им е казал — изгледах го заплашително. — И после веднага се връщаш за рентгена. Сигурно вече те издирват.

— Ще почакаат — прегърна ме Джак през рамо. — Да беше видяла червенокосата медицинска сестра, която ме разкарваше насамнатам в количката. Командорша и половина!

Влязохме в чакалнята.

— Хей! — треперливо възкликнах. — Вижте кого открих!

Всички заобиколиха Джак. Хейвън го прегърна първа. Отстъпих назад, все още задъхана, с препускащо сърце.

Джак прегърна сестра си и Либърти. Обичайната шеговита атмосфера се бе изпарила. Джак се обърна към баща си и го прегърна. Очите му овлажняха развълнувано, когато забеляза сълзата, блеснала върху обветрената скула на стареца.

— Добре ли си? — дрезгаво попита Чърчил.

— Да, татко.

— Хубаво...

Чърчил потупа нежно сина си по бузата. Брадичката на Джак потрепери, той прочисти силно гърло. Обърна се с облекчение към Харди, с когото си размениха мечешка прегръдка.

Гейдж беше последен. Улови Джак за раменете и го огледа изпитателно.

— Изглеждаш отвратително — каза му.

— Майната ти! — отвърна Джак и те се прегърнаха здраво, долепили тъмни глави. Джак го потупа силно по гърба, а Гейдж — повнимателно, за да не му причини болка.

Джак се олюля леко и веднага го настаниха да седне.

— Дехидратиран е — казах аз и напълних чаша вода от контейнера в ъгъла.

— Защо не си на системи? — попита Чърчил, надвесен над него.

Джак протегна ръка, от която стърчеше игла, прикрепена с лепенка.

— Надупчиха ме с четиринайсети калибър. Все едно ми забиваха гвоздей във вената. Помолих ги за нещо по-малко.

— Женчо! — пошегува се Гейдж и разроши обичливо втвърдената от солта коса на брат си.

— Как е Джо? — попита Джак, взе чашата с вода и я изпи на един дъх.

Останалите се спогледаха — лош знак — и Гейдж отговори предпазливо:

— Докторът каза, че има мозъчно сътресение, пострадали са и белите му дробове. Ще се възстановяват дълго, вероятно цяла година. Но се е разминал сравнително леко. Страда от хипоксия и го обдишват с кислород. Доста време ще остане в интензивното. Чува само с едното ухо. Специалистите ще преценят дали загубата на слуха е постоянна.

— Няма проблем — отвърна Джак. — Джо и без това не слуша никого.

Гейдж се ухили, но усмивката му помръкна бързо.

— Сега ще го оперират заради вътрешните кръвоизливи.

— Къде са?

— Предимно в коремната кухня.

Джак преглътна тежко.

— Много ли е зле?

— Не знаем.

— Мамка му! — Джак разтърка изтощено лице. — Точно от това се страхувах.

— Разкажи ни какво стана — намеси се Либърти, преди да те приберат обратно.

Джак ми махна да седна до него и ме прегърна през рамо. Обясни, че утрото било ясно. Уловът бил приличен. Поели рано към пристанището. По пътя обаче забелязали голямо кафяво петно водорасли самостоятелна екосистема от морска флора, ракообразни и дребни рибки сред плаващите греди и скалите по дъното.

Решили, че около и под петното навярно има много риба, изключили двигателя и се плъзнали натам. Само след минути рибата започнала да кълве въдицата на Джак едва не се счупила, макарата заскрибуцала протяжно под напора на подскачащото дорадо. Рибата изскочила от водата — дълга около метър и половина, истинско чудовище — и Джак обикалял след нея по палубата, за да не заплете кордата. Извикал на Джо да запали двигателя и да тръгне към дорадото, за да не издърпа твърде много корда. Точно когато започнал да навива макарата, Джо запалил двигателя и избухнал взрив.

Джак замълча и примигна, опитвайки си да си припомни какво се е случило нататък.

— Звучи като конденз — промърмори Харди.

Джак кимна бавно.

— Кой знае... може електрониката да е отказала... както и да е, не си спомням експлозията. Озовах се във водата, навсякъде около мен плаваха отломки, а яхтата се бе превърнала в огнено кълбо. Започнах да търся Джо — говореше развълнувано, изстрелваше думите на пресекулки. — Беше се уловил за хладилната чанта — помниш ли, Гейдж, онази оранжевата, която ми подари. Доплувах до него. Страхувах се да не му е откъснат кракът или нещо подобно. Слава Богу, беше си цял-целеничък. Но от удара по главата беше в полусвяст. Хванах го и му казах да се отпусне. Издърпах го на безопасно разстояние от лодката.

— И тогава се развихри бурята — вметна Чърчил.

Джак кимна.

— Задуха силно, излезе вълнение. Течението ни понесе надалеч от яхтата. Мъчех се да стоя близо, но ми костваше много сили. Накрая просто се хванах за Джо и за хладилната чанта и се зарекох да не го пускам, независимо след колко време ще ни открият.

— В съзнание ли беше Джо? — попитах.

— Да, но не говореше много. Вълните бяха огромни, Джо едва си поемаше дъх — Джак се усмихна тъжно. — Първо ми каза: „Май

изпуснахме дорадото“ — всички се разсмяха. — По-късно ме попита дали няма да ни нападнат акулите, но аз му припомних, че още е сезонът за улов на скариди и акулите се навъртат около корабите за останки — последва дълго, сякаш безкрайно мълчание. Джак преглътна тежко. — След малко Джо очевидно отпадна. Каза ми, че май няма да се справи. А аз...

Думите заседнаха в гърлото му. Джак наведе безпомощно глава.

— По-късно ще ни разкажеш — прошепнах му и го погалих по гърба, а Хейвън му подаде хартиена кърпичка. Съвсем пресните спомени му дойдоха в повече.

— Благодаря — рече дрезгаво Джак след минута, издуха си носа и въздъхна.

— Ето ви и вас...

Откъм вратата долетя остър, обвинителен глас.

Всички се обърнахме към набитата, червенокоса медицинска сестра с розови бузи, която тикаше празна инвалидна количка.

— Защо изчезнахте така, господин Травис? Откога ви търся!

— Взех си почивка — смирено обясни Джак.

Медицинската сестра се намръщи.

— Засега ще е последната. Ще ви сложа системата, после ще ви заведе на рентген. Ще ми се да ви накажа с някое допълнително изследване, задето ме изплашихте така! Сякаш вдън земя...

— Права сте — обадох се аз и побутнах Джак да става. — Отведете го. И го наглеждайте.

Джак ме стрелна с присвити очи и потътри крака към количката.

Медицинската сестра изгледа невярващо развлечените му панталони и тениската.

— Откъде ги взехте? — попита.

— Тайна — измърмори Джак.

— Господин Травис, не бива да си сваляте болничния халат, докато не приключим с изследванията!

— Страхотна гледка щях да бъда, нали? Да се разхождам по гол задник из болницата!

— Видяла съм милиони задници, господин Травис. Вашият не би ме впечатлил.

— Не знам — проточи замислено Джак и се отпусна в количката. — Моят си го бива.

Докато медицинската сестра го буташе по коридора, двамата продължиха да си разменят язвителни забележки.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Изследваният на Джак приключиха, но го оставиха в болницата за шестчасово наблюдение. Обещаха му след това да го пуснат. Позволиха му да се изкъпе и да изчака в една от ВИП-стаите с тъмнобежови тапети, огледало със златистожълта рамка и телевизор върху масичка във викториански стил.

— Прилича на бордей — рекох. Джак раздражено побутна тръбите на системата, за да не се заплетат за рамката на леглото. Една сестра му откачи иглата, колкото да се изкъпе, и после отново включи системата, въпреки бурните му възражения.

— Не желая тази игла в ръката си! И искам да знам какво по дяволите става с Джо! Главата ме боли зверски, а ръката ми е натъртена!

— Защо не вземаш обезболяващите таблетки, които ти предлагат? — меко го попитах.

— Трябва да съм с всичкия си, в случай, че ни съобщят нещо за Джо — Джак прехвърли телевизионните канали. — Не ме оставяй да заспя!

— Добре — промърморих аз и застанах до него. Погалих влажната му, измита коса и помасажирах с пръсти главата му.

Джак въздъхна и примижа.

— Приятно е...

Продължих да го милвам, сякаш е голяма котка. След няколко минути Джак потъна в дълбок сън.

През следващите четири часа не помръдна дори когато навлажнявах с вода устните му и когато медицинската сестра дойде да смени системата и да провери данните на монитора. Седях и не отлепах поглед от него, страхувайки се, че сънувам. Питам се как съм се влюбила толкова дълбоко в мъж, когото познавам съвсем отскоро. Сърцето ми биеше на пълни обороти.

Когато Джак се събуди, му съобщих, че брат му е излязъл от операционната и е в стабилно състояние. Лекарят смяташе, че с оглед

на възрастта и доброто му здраве, шансът да се възстанови, е напълно реален.

Обзет от облекчение Джак беше необичайно сговорчив по време на процедурата по изписването, подписа безропотно купчината формуляри и взе папката с рецепти и указания как да се грижи за раните от изгаряния. Сложи дънките и ризата, които Гейдж му донесе, а Харди ни откара на Мейн Стрийт 1800. Остави ни и се върна в интензивното отделение да постои с Хейвън при Джо.

Джак мълча, докато се изкачвахме към апартамента му. Знаех, че е изтощен, въпреки че поспа в болницата. Минаваше полунощ, в сградата цареше тишина, нарушавана единствено от проскърцването на асансьора.

Влязохме в апартамента. Затворих вратата. Джак се озърна замаяно, сякаш е на непознато място. Застанах зад него и го обгърнах през кръста да го успокоя.

— Какво мога да направя за теб? — тихо попитах.

Усетих колко учестено диша — по-бързо, отколкото предполагах. Тялото му беше напрегнато, мускулите — изопнати.

Той се обърна и впи очи в моите. За пръв път виждах иначе самоуверения Джак толкова объркан и несигурен. Надигнах се на пръсти и го целунах ласкаво по устните. Отначало целувката беше някак повърхностна, но той ме улови с една ръка за тила, а с другата притисна бедрата ми към своите. Устните му бяха горещи, настойчиви, с дъх на сол и страстно желание.

Джак ги отлепи от моите, хвана ме за ръката и ме поведе към тъмната спалня. Задъхан, започна трескаво да ме съблича.

— Джак — загрижено отроних, — нека да почакаме, докато...

— Сега — напрегнато ме прекъсна той. — Искам те сега.

Смъкна рязко ризата си и потръпна, когато платът досегна превръзката.

— Да. Добре — страхувах се да не се нарани. — Но бавно, Джак, моля те...

— Не мога — промърмори той и се протегна припряно към колана на дънките ми.

— Ще ти помогна — прошепнах му, но той отблъсна ръцете ми и ме дръпна към леглото.

Самообладанието му се беше изпарило напълно, подкопано от изтощението и чувствата. Смъкна дънките и бельото ми и ги захвърли на пода. Разтвори бедрата ми и легна между тях. Аз повдигнах хълбоци да го приема.

Той проникна силно и дълбоко, в гърлото му се надигна първично ръмжене. Треперещите му пръсти се впиха в косите ми, обсипа устата ми с изгарящи целувки. Ритъмът беше неистов, почти ожесточен. Аз отвърщах с нежна готовност. Обвила с длани главата му, допрях устни към ухото му и му зашепнах колко много, колко дълбоко го обичам. Той се напегна и промълви името ми, а тялото му се разтърси бурно.

Призори ме пробуди смътно усещане, че топли ръце сноват по тялото ми, пръсти го милват и си играят с нежната кожа. Джак ме прегръщаше, пъхнал колене между моите. За разлика от предишното нетърпение, сега ме докосваше нежно, пробуждайки бавно всички сетива. Почувствах твърдите му гърди, долепени към мен, меките му коси — върху раменете си. Настръхнах цялата. Целуна ме по врата, зъбите му досегнаха леко меката, топла кожа. По гръбнака ми преминаха тръпки.

— Отпусни се — прошепна Джак, погали ме и близна врата ми.

Но нямаше как да сдържа тялото си, когато пръстите му се спуснаха към гърдите, към корема и между бедрата ми — към сърцевината на плътта ми. Простенах и сляпо се пресегнах към китката му, стиснах я и долових нежното, ритмично движение на мускулите и костите. Той се освободи от хватката ми, повдигна хълбоците ми и проникна леко и дълбоко, шепнейки:

— Обичам те, Ела, нека те взема, нека те взема...

Облада ме със сънен, бавен ритъм. Аз се виех настойчиво, той отлагаше, за да се насладим докрай на всеки пулс, на всяко дихание. Джак се отдръпна леко и ме обърна по гръб. Разтвори широко бедрата ми. Отпуснах се безпомощно под него. Несвързани звуци се надигнаха в гърлото ми. Устните му ме целуваха гальовно, докато телата ни се отдаваха на сладостното неспирно движение. Потъвах в тъмните му очи, усещайки го целия около себе си, вътре в себе си. Той забърза, все по-дълбоко и по-дълбоко, следвайки вътрешния пулс на тялото ми, докато то се изопна в екстаз, по-трепетен от всичко, което някога бях

изпитвала. Извиках и го обвих с бедра, а той мълвеше името ми, отдаден на сладостния синхрон.

Дълго след това Джак прегръщаше треперещото ми тяло и ме галеше нежно.

— Мислил ли си, че е възможно да е толкова хубаво? — прошепнах.

— Да — той приглади косите ми и ме целуна по челото. — Но само с теб.

Спахме, докато горещият ден не нахлу в стаята през цепките на щорите. Смътно усетих как Джак става, дочух душа, бълбукането на кафето в кухнята и тихия му глас, когато се обади в болницата да разбере как е Джо.

— Добре ли е — сънено попитах, когато Джак се върна в спалнята.

Носеше трикотажен халат и стискаше чаша с кафе. Изглеждаше измъчен, но дори след вчерашните преживелици излъчваше неустойимо обаяние.

— В стабилно състояние — гласът на Джак все още звучеше дрезгаво след изпитанието. — Ще се оправя. Як е като бик.

— Е, Травис е все пак — мъдро заключих аз.

Станах, отворих гардероба му и си взех тениска, която увисна до средата на бедрата ми. Обърнах се към Джак. Той се беше промъкнал тихо зад мен. Отметна кичур коса зад ухото ми и ме погледна. За пръв път в нечии очи различавах такава нежна загриженост.

— Разкажи ми за Люк — меко каза.

Аз се вирах в кадифено тъмните му очи и знаех, че мога да споделя всичко с него. А той ще ме изслуша и ще разбере.

— Първо да си сипя кафе — усмихнах се и се запътих към кухнята.

До кафе машината Джак бе оставил празна чаша. До нея зърнах лист хартия, сгънат на две. Разтворих учудено бележката и зачетох:

„Скъпа госпожице Независимост,

Реших, че от всички жени, които познавам, ти си единствената, която ще обичам повече от лова, риболова, футбола и инструментите.

Може би не си разбрала, но предишният път, когато те помолих да се омъжиш за мен — онази нощ, когато сглобявах креватчето — аз говорех сериозно. Макар да знаех, че не си готова.

За Бога! Надявам се сега да си готова.

Омъжи се за мен, Ела. Защото където и да отидеш, каквото и да правиш, аз ще те обичам до края на живота си.

Джак“

Прочетох думите без страх. Изпитвах само удивление, че ми се предоставя толкова много щастие.

Забелязах още нещо в чашата. Бръкнах и извадих диамантен пръстен с кръгъл, блестящ камък. Със затаен дъх го протегнах към светлината. Пробвах го. Прилепна ми като по мярка. Взех химикалка, обърнах бележката и написах отговора с размах. Налях си кафе, добавих захар и сметана и се върнах в спалнята, понесла бележката. Джак седеше на ръба на леглото. Изглежда ме, наклонил глава. Изгарящият му поглед ме измери от главата до петите и спря върху диаманта на ръката ми. Усетих как гърдите му се заиздигаха по-бързо.

Отпих от кафето и му подадох листа.

„Скъпи Джак,
И аз те обичам.

И мисля, че знам тайната на дългия и щастлив брак — да избереш човека, без когото не можеш да живееш.

За мен това си ти. И щом настояваш да спазим традициите...

Да.

Ела“

Джак въздъхна. Улови ме за бедрата, придърпа ме към себе си и прошепна:

— Слава Богу! Смятах, че ще ме засипеш с доводи.

Внимателно, за да не разлея кафето, аз се наведох и го целунах. Езиците ни се докоснаха леко.

— Кога съм ти отказвала, Джак Травис?

Клепките му се притвориха, когато погледна към влажните ми устни.

— Е, никак не ми се искаше този път да е първият — отрони той с удебелял глас.

Взе чашата и изгълта кафето, пренебрегвайки шеговитите ми протести. Целува ме, докато го обгърнах с ръце, защото коленете ми се подкосиха.

— Ела — прошепна ми накрая, — няма да си промениш решението, нали?

— Не, разбира се.

Изпълваше ме чувство, че постъпвам правилно, усещах спокойна увереност и същевременно сърцето ми трептеше развълнувано като калейдоскоп с пеперудки.

— Защо да го променям?

— Каза ми, че бракът не е за теб.

— Ти си единственият мъж, заради когото повярвах, че е и за мен. Но все пак същественото е любовта. Все още твърдя, че другото си остава лист хартия.

Джак се усмихна.

— Тепърва ще разберем — заяви и ме дръпна на леглото до него.

Доста по-късно ми хрумна, че хората, които смятат брака за безсмислен лист хартия, обикновено не са женени. Защото това клише омаловажава нещо важно — силата на думите и аз, повече от всеки друг, би трябвало да го осъзная. Обещанието, съдържащо се в този лист хартия някак си ми даде повече свобода, отколкото някога бях притежавала. Позволи ни да спорим, да се смеем, да рискуваме, да се доверяваме — без страх. Този лист хартия потвърждаваше вече съществуващата ни връзка и я скрепяше далеч отвъд границите на общото жизнено пространство. Може би щяхме да останем заедно и без официално свидетелство, но аз повярвах в постоянството, което то

олицетворяваше. Върху този лист хартия можеше да се изгради цял живот.

Отначало мама недоумяваше как съм успяла да оплета в мрежата си член на фамилия Травис. После с всички сили се опита да извлече изгода от положението. Но Джак умело я обезоръжи със смесица от авторитет и обаяние. Не я виждах, нито я чувах често, а когато ми се обаждаше се държеше странно смирено и почтително.

— Чудя се какво ѝ става — удивено споделих с Джак. — Не споменава нито наднорменото ми тегло, нито семплата ми прическа. Не ме залива с неприлични истории за сексуалния си живот...

— Обещах ѝ нова кола, ако успее да не те ядоса шест месеца — отвърна Джак. — Заплаших я, че сделката пропада, ако само веднъж те видя намръщена или нещастна след разговор с нея.

— Джак Травис! — възнегодувах аз. — Нима през половин година ще ѝ купуваш нещо, за да се преструва на порядъчно човешко същество?

— Не мисля, че ще издържи толкова дълго — констатира Джак.

Близките на Джак, от друга страна, бяха интересни, очарователни, сговорчиви и мили хора. Бяха истинско семейство и ме приеха бързо сред тях. Обикнах ги и за това. Привързах се искрено към Чърчил — щедър и добродушен мъж, ненавиждащ до дън душа глупостта. Обсъждахме различни теми, разменяхме си остри имейли по политически въпроси, разсмивахме се един друг, а на семейните вечери той настояваше да седя до него.

След две седмици в Гарнър Хоспитъл, Джо се прибра да се възстановява в къщата в Ривър Оукс, което очарова Чърчил и натъжи сина му. Джо повтаряше, че иска да е самостоятелен. Не му харесваше, че Чърчил посреща пръв посетителите му. Чърчил от своя страна не възразяваше срещу рояка красиви жени, пърхаци из къщата, но отвръщаше, че вместо да недоволства, Джо трябва да се възстановява по-бързо. В резултат Джо беше образцов пациент, решен да си стъпи на краката възможно най-скоро и да се измъкне от опеката на баща си.

Ожених се за Джак два месеца след като ми предложи, което шокира всичките ми приятели и мнозинството от неговите, нарочили го за непоправим ерген. Някои разсъждаваха, че е променил приоритетите си, след като е избягнал на косъм смъртта.

— Приоритетите ми си бяха наред — невинно обясняваше Джак.
— Ела трябваше да понамести своите.

През нощта преди сватбата сестра ми Тара дойде на вечерята за гости от други градове. Носеше красив розов костюм, а под вдигнатите ѝ коси просветваха диамантени обеци. Беше без придружител. Искях да я питам как е, дали се отнасят добре с нея, дали е щастлива. Но всички опасения за връзката на Тара с Ноа Кардиф се изпариха, щом разбрах, че е довела Люк. Той изглеждаше като синеоко херувимче, пресягаше се да пипне всичко, усмихваше се и бърбореше по бебешки. Възхитително дете. Аз протегнах пламенно ръце и Тара ми го подаде. Притиснах го към гърдите си, попивах топлината и аромата му, взирах се в кръглите, любознателни очички и всичко ми напомняше, че без него никога няма да почувствам пълнота.

През двата месеца на раздяла се утешавах с мисълта как с времето тъгата по Люк ще стихне, ще го забравя и ще продължа с леко сърце нататък. Но щом го прегърнах и погалих меката му черна косичка, а той се усмихна, сякаш ме помни, разбрах, че нищо не се е променило. Обичта не продължава невъзмутимо нататък.

През цялата вечер държах Люк в скута си, станах и го поразходих, после го заведох горе да му сменя памперса, въпреки протестите на сестра ми, че тя ще се погрижи.

— Позволи ми — помолих я и се усмихнах, когато Люк сграбчи перлената ми огърлица и се помъчи да я напъха в устата си. — Няма проблем. А и не искам да се отделям и за секунда от него.

— Внимавай! — подаде ми Тара чантата с принадлежности. — Вече се преобръща. Може да падне от леглото.

— Нима? — попитах очаровано Люк. — Вече се обръщаш? Ще ми покажеш как го правиш, нали, сладко бебче?

Той избълбука в знак на съгласие и с ентузиазъм задъвка перлите.

Смених му пелената и заслизах по стълбите. Спрях, забелязала Джак и Тара на площадката долу, потънали в разговор. Джак ме видя и се усмихна леко, но очите му светеха напрегнато. Сякаш искаше да ми подсказже нещо. Изражението на Тара беше непроницаемо.

Какво, за Бога, обсъждаха?

— Привет! — насилих се да се усмихна аз. — Да би да се уплашихте, че съм изгубила форма?

— Нищо подобно — ведро отвърна Джак. — Достатъчно памперси си сменила, едва ли ще забравиш толкова бързо! — целуна ме топло по бузата. — Подай ми Люк, скъпа. Трябва да наваксаме пропуснатото.

Не исках да се отделям от бебето.

— Не може ли след малко?

Джак впи очи в мен.

— Поговори със сестра си — прошепна ми. — И кажи „да“.

— Да ѝ кажа „да“ за какво?

Джак не ми отговори. Взе бебето, прегърна го и го потупа по дупето. Люк се отпусна доволно в сигурните му ръце.

— Няма да се бавим — каза ми Тара колебливо и някак свенливо. — Поне така мисля. Къде можем да поговорим?

Поведох я към дневната на горния етаж. Седнахме в меките кожени фотьойли.

— За мама ли става дума? — попитах загрижено.

— Не, за Бога! — извъртя очи нагоре Тара. — Мама си е добре. Не знае за мен и за Ноа, разбира се. Знае само, че имам богат приятел. Разправя на всички, че излизам тайно с известен бейзболист.

— Как вървят нещата с Ноа? — подвоумих се дали е редно да го наричам така.

— Великолепно! — без никакво колебание отвърна Тара. — Никога не съм била по-щастлива. Той наистина е много добър към мен, Ела.

— Радвам се.

— Имам къща — продължи Тара — и бижута, и кола... и той ме обича. Непрекъснато ми го повтаря. Надявам се да спази обещанията си. Вярвам, че иска. Но дори да не успее, това са най-щастливите дни от живота ми. Не бих ги заменила за нищо на света. Просто напоследък си мисля...

— Да го напуснеш? — обнадеждено попитах.

Начервените ѝ устни се извиха в суха усмивка.

— Не, Ела. Ще прекарвам повече време с него. Той започна да пътува доста... Обикаля страната и ще изнася речи пред цели стадиони. Ще посети и Канада и Англия. Съпругата му ще остане тук с децата. Аз ще го придружавам. И ще бъда с него всяка нощ.

Занемях за известно време.

— Ще ти бъде ли приятно?

Тара кимна.

— Ще се радвам да видя света, да науча нови неща. За пръв път ми се удава такава възможност. Искам да съм до Ноа и да му помагам с каквото мога.

— Тара, наистина ли смяташ...

— Не те моля за разрешение — прекъсна ме Тара. — И мнението ти не ме интересува. Решавам сама, Ела и имам право да го правя. Ти също си израснала при мама и знаеш колко е важно да започнеш да избираш сам.

Думите ѝ ме смълчаха. Да, Тара имаше право да избира, дори да греши.

— Сбогом ли ми казваш? — дрезгаво попитах.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не още. Потегляме след няколко месеца. Съобщавам ти, понеже — усмивката ѝ угасна. — За Бога! Не е лесно да споделям истинските си чувства, вместо да ги прикривам! Прекарвах много време с Люк, грижех се за него... но още е като в началото. Не го усещам като мое дете. Никога няма да го усетя. Не искам деца, Ела. Не искам да бъда майка. Не искам да съживявам детството ни.

— Не го съживяваш! — настойчиво възразих и стиснах изящните ѝ ръце. — Люк няма нищо общо с миналото.

— Така го чувстваш ти — нежно каза Тара. — Но не и аз.

— Какво смята Ноа?

Тара се взря в преплетените ни пръсти.

— Той не иска Люк. Вече има деца. И бебето ни пречи да се виждаме.

— Люк ще порасне. Ще си промениш мнението.

— Не, Ела. Разбирам какво правя — погледна ме втренчено, със сладко-горчива усмивка. — Фактът, че можеш да имаш деца, не те превръща в майка. И двете го знаем, нали?

Очите ми се насълзиха. Преглътнах да прочистя заседналата в гърлото ми буца.

— Да — прошепнах.

— Затова те питам, Ела, дали искаш да вземеш Люк завинаги. Джак смята, че би желала. Така е най-добре и за Люк.

Светът сякаш спря. Застинах от удивление, невяра и копнеж. Дали бях чула правилно? Не би могла да ми предложи нещо толкова безценно.

— Ако пожелаея — повторих с натежал глас, мъчейки се да се овладеея. — Как бих могла да знам, че някой ден няма да си го поискаш обратно?

— Не бих ти причинила това. Нито пък на бебето. Разбирам какво означава Люк за теб. Чета го по лицето ти, когато го погледнеш. Но ще оформим официално осиновяването. Ще подготвим необходимите документи. Ще подпиша всичко. Ноа също, стига да не разгласяваме участието му. Люк ще бъде твой, ако поискаш, Ела.

Аз кимнах, закрила устна с ръка да възпра хлипането.

— Искам — успях да промълвя. — Искам. Да.

— Не плачи. Ще си развалиш грима — рече Тара и избърса с пръст напирещата да прелее сълза.

Протегнах ръце и я прегърнах силно, забравила за грима, прическата и дрехите.

— Благодаря ти — задавено изрекох.

— Кога предпочиташ да го вземеш? След медения месец?

— Още сега — отвърнах и избухнах в ридания, неспособна да се сдържам повече.

Тара се засмя изненадано.

— В нощта преди сватбата?

Кимнах енергично.

— Доста неподходящ момент — констатира Тара. — Но няма проблем, стига и Джак да се съгласи.

Тя порови из чантата с бебешки принадлежности, извади чист лигавник и ми го подаде.

Избърсах се и забелязах, че някой влиза в дневната. Джак се връщаше с Люк. Очите му проследиха всяка частица от лицето ми, сякаш е познат и обичан пейзаж. Видяха всичко. Ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка и той прошепна нещо в миниатюрното ухо на бебето.

— Искане го още сега — каза Тара на Джак. — Макар да ѝ обясних, че можем да почакаме.

Джак застана до мен и ми подаде Люк. Дългите му пръсти подхванаха брадичката ми, за да вдигна лице. Палецът му избърса

влажната струйка по скулата ми. Усмихна ми се.

— Ела не иска да губи време — промърмори той. — Нали, скъпа?

— Да — съгласих се тихо. Светът наоколо засия през горещата мъгла в очите ми; кадифеният му глас и неравномерният ритъм на сърцето ми се сляха като музика.

ЕПИЛОГ

Джак ме чакаше на летището след конференцията в Колорадо, където се срещнах с колеги и с издателя на списания, които заинтригувах с материал, озаглавен предпазливо: „Шест стратегии да открием и задържим щастието“.

Конференцията беше интересна, но е нетърпение очаквах завръщането у дома.

След почти година семеен живот, тези четири дни са най-дългата ни раздяла. Обаждах му се често, описвах му хората, с които се срещах, споделях идеите си за бъдещи рубрики и статии. От Джак пък научих, че е вечерял с Харди и Хейвън, че на Карингтън са й сложили скоби на зъбите, а Джо е в изрядно здравословно състояние. Всяка вечер Джак ми разказваше подробно как е прекарал деня Люк и аз жадно поглъщах новините.

Дъхът ми спира, когато зървам съпруга си. Той е красив и греховно привлекателен. Мъж, след който всички жени се обръщат, но той не забелязва нищо, освен мен. Вижда ме, приближава с три дълги крачки и впива топли устни в моите. Тялото му е здраво и излъчва сигурност. И макар да не съжалявам, че отидох на конференцията, осъзнавам, че не съм се чувствала толкова добре, откакто се разделихме.

— Как е Люк? — е първият ми въпрос и Джак ме развеселява с историята как му давал ябълково пюре, а Люк си напълнил шепата и си размазал пюре по косата.

Взимаме куфара ми и Джак ме откарва в апартамента ни на Мейн Стрийт 1800. Не можем да се наприказваме, макар да сме се чували всеки ден. Ръката ми не се отлепя от рамото на Джак през целия път. Забелязвам, че бицепсите му изглеждат огромни. Питам го дали е тренирал по-усърдно от обичайното, а той обяснява, че само така овладявал потиснатата си сексуалност. Предупреждава ме, че ме чака много работа, докато си навакса. Отвърщам, че няма проблем.

Изправям се на пръсти и го целувам през цялото време, докато асансьорът се изкачва нагоре. Накрая оставам съвсем без дъх.

— Ела — промърморва Джак, условил поруменялото ми лице в длани, — четири дни без теб ми се сториха като четири месеца. Непрекъснато се чудех как съм издържал, преди да те срещна.

— Замествали са ме много обаятелни жени — казвам му.

Той се усмихва, преди отново да долепи устни до моите.

— Не съм знаел какво пропускам.

Джак носи кувара ми, а аз бързам по коридора към апартамента. Сърцето ми бие нетърпеливо. Натискам звънеца и бавачката отваря вратата точно когато Джак ме настига.

— Добре дошла у дома, госпожо Травис — възкликва тя.

— Благодаря. Хубаво е да си отново вкъщи. Къде е Люк?

— В детската стая. Играем си с влачето. Беше много послушен, докато ви нямаше.

Хвърлям дамската чанта на пода до вратата, събличам си сакото, мятам го върху канапето и се втурвам към детската стая. Стените са в бледосиньо и резеда. Върху едната виси плакат с коли и камиончета с усмихнати личица, върху пода има килимче с изрисувани пътища и релси.

Синът ми седи, стиснал дървено локомотивче и се опитва да завърти с пръсти колелата.

— Люк — тихо казвам, за да не го уплаша. — Мама се върна. Тук съм. Много ми липсваше, сладко момченце!

Люк ме поглежда с кръглите си сини очи и изпуска локомотивчето. Малките му ръчички увисват във въздуха. Широка усмивка грейва по лицето му, разкривайки едно перлено зъбче. Той вдига ръчички към мен.

— Мама!

Сърцето ми се изпълва с възторг. Прегръщам го.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.